SAS

ULTIMUL CONTRACT

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

Ultimul contract

ISBN:
973–9138–76–4

Malko Productions – Paris,
Mort a Beyrouth
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească
© TINERAMA 1999

Gérard de Villiers

Ultimul contract

În româneşte de Cristina Szabo

1999

Capitolul I

Harry Erivan privea cu atenţie cuştile magazinului de animale. Doar într-una singură erau doi pui de caniş, unul negru şi altul alb. Cu mâinile vârâte în buzunarele impermeabilului, Harry studia micile animale. Erau exact ce-i trebuia.

Patroana, o libaneză voinică, cu trăsături buhăite, se apropie de el şi îi spuse în arabă:

— Căutaţi un câine? Aceia sunt foarte frumoşi.

Fără să se întoarcă, Harry întrebă:

— Cât costă?

Intenţionat, vorbise în franceză. Stabilit în Liban de douăzeci de ani vorbea perfect araba, la fel de bine ca armeana – limba lui maternă – şi ca turca. Numai că arabii prea îi aduceau aminte de turci, şi nu reuşea să-i simpatizeze.

— O sută cincizeci de lire, zise femeia.

De după lentilele groase, ochii cenuşii şi pătrunzători ai lui Harry clipiră mărunt. O sută cincizeci de lire! Prea mult pentru ce intenţiona să facă. Fără să insiste, bătu în retragere şi ieşi din magazin. În momentul în care se urca în bătrânul Mustang portocaliu, femeia îi strigă:

— O sută douăzeci!

Strivi între buze o înjurătură foarte obscenă, în turcă, şi demară cotind pe bulevardul Clemenceau. Conducea încet, din cauza şoselei alunecoase şi a frânelor proaste. De când Ford-ul fusese boicotat de ţările arabe, din cauza uzinei din Israel, piesele de schimb se găseau cu greutate. Nu avea însă bani să-şi cumpere o maşină nouă.

Necăjit, îşi continuă drumul. Se lăsase noaptea. Îi mai rămâneau două sau trei ore. Şovăi o clipă, gata să se întoarcă la magazinul din colţul străzii 62. De puţină vreme, străzile din Beirut căpătaseră numere în loc de nume. Cum nimeni nu se gândise să tipărească un plan corespunzător, măsura era inutilă. Era sigur că putea obţine câinele cu o sută de lire, dar tot era scump. Chibzuiala lui armenească era mai presus. Brusc, îşi spuse că o pisică ar fi fost la fel de bună, dar unde să găsească aşa ceva la şapte seara în Beirut?

Harry îşi aduse aminte de un bătrân, jumătate hippy, jumătate vagabond, care îşi făcea veacul pe strade Phénicie, împreună cu o maimuţică şi uneori cu nişte animale de vânzare. Coti imediat la stânga, pe strada

Chebli, coborând spre mare. Un vânt violent sufla în rada portului Beirut, şi valurile se spărgeau cu zgomot pe plaja de ciment a hotelului *Saint-Georges.* Peisajul semăna cu cel din Bretania.

Harry o luă pe strada Iben Sina, conducând cu atenţie. Străbătând strada Phénicie, nu-l zărise pe cel pe care îl căuta. La un moment dat, îl văzu şi încetini. Bătrânul stătea în faţa benzinăriei Total, cu maimuţa pe umăr şi cu doi căţeluşi în braţe, mai mult ca sigur furaţi. Harry Erivan îi făcu semn, opri la bordură şi coborî geamul.

— Cât ceri pe câini? îl întrebă el pe un ton voit arogant.

Bătrânul îi întinse un ghemotoc albicios de blană udă.

— Cincizeci de lire amândoi.

— Îţi dau zece lire pe unul.

Celălalt începu să strige ascuţit. Harry ridică din umeri şi se prefăcu că ridică geamul. Un armean ca el nu avea nevoie de lecţii în privinţa comerţului... Bărbosul cedă imediat, boscorodind. Harry scoase dintr-un etui vechi două bancnote de cinci lire şi luă căţelul, punându-l pe podeaua Mustangului, lângă el. Era un pui de rasă incertă, cântărind mai puţin de un kilogram. Demară şi coti la stânga, trecând prin faţa hotelului *Saint-Georges.*

*
* *

Harry depăşi parcul de distracţii de la Raouché, pustiu la acea oră. Roata mare şi ruginită era înţepenită. Manejurile nu funcţionau decât vara. Rula încet pe şoseaua Corniche, spre sud. Drumul cu două sensuri, separate de o zonă bătătorită, urmărea linia coastei. De-a lungul lui, clădirile moderne răsăriseră ca ciupercile, majoritatea cumpărate de saudiţi şi locuite de străini.

Barurile pline de animatoare se iţeau aproape din metru în metru. Brusc, Harry zări ceea ce căuta. Drumul urca, îndepărtându-se de mare, despărţit de faleză printr-un

teren viran şi uşor în pantă. Harry încetini şi se îndreptă într-acolo. Mustangul începu să horcăie înfiorător. La douăzeci de metri de drum, armeanul frână, stinse farurile şi opri motorul. Şuvoiul de maşini ieşind din Beirut se scurgea fără oprire. Dacă cineva ar fi văzut Mustangul, ar fi bănuit prezenţa unor îndrăgostiţi.

Pentru mai multă siguranţă. Harry cercetă cu atenţie terenul viran. Nimeni. Nu era de mirare la acea oră.

Un Boeing 707 trecu pe deasupra lui la joasă înălţime, asurzindu-l. Avea tot timpul impresia că avioanele erau gata să cadă peste oraş. Harry scoase din buzunarul impermeabilului o sfoară lungă şi înhăţă căţeluşul care i se ascunsese printre picioare. Îi înnodă sfoara în jurul gâtului, ca o lesă improvizată. Din când în când, arunca o privire în oglinda retrovizoare. Nu avea cine să-l deranjeze. Perechile dornice de zbenguială aveau la dispoziţie câteva mii de garsoniere în Beirut.

După ce legă câinele, Harry Erivan luă de pe bancheta din spate o servietă diplomat, o deschise şi scoase trei tuburi metalice, de grosimea unui deget, având filet la ambele capete. Le înşurubă, obţinând o ţeavă cam de douăzeci de centimetri. Buzele armeanului, şi aşa subţiri, semănau cu o linie tot atât de subţire. Respiră adânc, încercând să-şi recapete calmul. Cu precauţii infinite, luă dintr-o cutiuţă cu vată o fiolă de sticlă şi o introduse în tub.

Ultima îmbinare era prevăzută cu un trăgaci. Apăsând pe el, un percutor zdrobea o capsulă din interiorul tubului. Acesta acţiona un mic levier metalic care strivea fiola. Harry verifică poziţia trăgaciului. Era prima oară când folosea o asemenea armă.

O puse pe bancheta din spate şi scoase din buzunarul de la vestă o pastilă roz şi şi-o puse pe limbă. Înainte să reuşească să o înghită, pilula rămase câteva clipe înţepenită în omuşor, sporindu-i neliniştea. Era o pastilă de atropină.

Harry Erivan împinse portiera cu umărul, deschizând-o. Vântul rece îl făcu să tremure. Luă câinele şi îl puse pe pământ, ţinându-l de sfoară. Căută în jur ceva de care să-l lege şi găsi o piatră mare, lăsându-l cam un metru de lesă liber. Puiul nu avea destulă forţă să scape. De altfel nici măcar nu încerca să o facă. Schelălăind uşurel, îl privea fix pe Harry şi dădea din coadă. Armeanul se urcă în Mustang, lăsând portiera deschisă. Luă arma şi întinse braţul, ochind capul câinelui de la o distanţă de treizeci de centimetri. De pe drum putea fi zărit doar căţelul şi o siluetă vagă în maşină.

Apăsă pe trăgaci.

Se auzi un zgomot sec, ca al unei arme de jucărie şi un şuierat. Căţelul lătră scurt şi căzu pe o parte cu botul deschis. Harry contemplă fascinat ghemotocul cenuşiu.

Armeanul puse apoi arma în servietă şi scoase o fiolă cu antidot. I se recomandase să o ingereze imediat după folosirea pistolului. Era atât de nervos, încât o scăpă pe podea. Înjură, şi se aplecă după ea, bâjbâind. Din fericire, nu se spărsese. O sparse la un capăt şi bău conţinutul. Lichidul incolor era uşor amărui, dar nu greţos. Ieşi din Mustang şi se aplecă asupra câinelui, pipăindu-l. Animalul murise. Uşurat, Harry Erivan se urcă în maşină. Pistolul cu acid prusic funcţionase.

Era o armă silenţioasă şi mortală. Fiola spartă elibera sub presiune acidul prusic, care ucidea pe loc, fără scăpare, orice fiinţă care ar fi inhalat vaporii la mai puţin de cincisprezece centimetri distanţă. Contracţia brutală a vaselor de sânge provoacă o embolie masivă în mai puţin de două minute. Harry însă nu risca nimic, cu condiţia să fi luat o pastilă de atropină înainte şi să fi băut conţinutul fiolei de nitrat de amil.

Harry demară. Nu avea nimic împotriva crimei, dar noutăţile îl făceau suspicios. În fond, era un tip conservator. Cu părul cărunt şi uşor ondulat, silueta

masivă şi chipul bucălat de împărat roman, ar fi fost un excelent candidat pentru afişele electorale ale unui partid de dreapta.

Părăsi în marşarier terenul viran, abandonând acolo cadavrul căţeluşului. Circulaţia devenise mai fluidă. De îndată ce putu, întoarse şi se îndreptă spre centrul Beirutului.

Capitolul II

Uşa ascensorului se deschise fără zgomot şi Harry Erivan ieşi repede. Parcarea subterană a imobilului *Starco* era pustie. Enorma clădire de oţel şi sticlă domina vechiul cartier evreiesc, ocupând complet zona dintre străzile Georges Picot şi Rezkallan. O duzină de maşini aşteptau încă în parcare. Harry Erivan reperă imediat Buick-ul verde pe care îl căuta, dar verifică totuşi numărul, pentru siguranţă, apoi se ascunse în spatele unui Cadillac mare şi negru. Samir Jezzine obişnuia să întârzie la birou. Harry ascunsese pistolul cu acid prusic într-o pungă de hârtie.

Zgomotul ascensorului, care se pusese în mişcare spre etajele superioare îl făcu să tresară şi să se ridice brusc. Pentru orice eventualitate, luase cu el şi un pistol Beretta de calibru 38 cu ţeavă scurtă, cu toate că i se interzisese cu desăvârşire să folosească o armă clasică în acea misiune.

Încordat, Harry fixa indicatoarele ascensorului. Liftul se opri la etajul unsprezece, acolo unde se afla biroul lui Samir Jezzine. Libanezul cobora singur, pentru că înainte de a se duce acasă, îşi vizita întotdeauna amanta.

Ascensorul porni. Lui Harry i se păru că trecură câteva

secunde până ajunse jos. Uşa se deschise şi apăru silueta înaltă a lui Samir Jezzine. Pulsul lui Harry se acceleră atât de tare, încât armeanul se temu ca celălalt să nu-l audă. Tremura atât de tare, de parcă era străbătut de un curent electric. Ca un somnambul, ieşi din întuneric şi se îndreptă spre Buick-ul verde.

Auzindu-i paşii, Samir Jezzine întoarse capul. Văzu un bărbat în impermeabil şi nu-i dădu atenţie. Introduse cheia în broască.

Când Harry Erivan ajunse la un metru în spatele lui Samir Jezzine, aruncă punga de hârtie şi întinse braţul.

— Domnule Jezzine.

Surprins, libanezul se întoarse brusc. Harry Erivan ţinti în plină figură şi apăsă pe trăgaci. Se auzi acelaşi zgomot ca atunci când împuşcase câinele.

Samir Jezzine deschise gura fără să scoată un sunet, rămase nemişcat câteva clipe, apoi se prăbuşi cu faţa spre caroseria Buick- ului. Harry o luă la fugă imediat spre scara de serviciu. Urcă în grabă treptele şi ieşi pe strada Rezkallah, îngustă şi cu sens unic. Harry se forţă să parcurgă o sută de metri până în dreptul unui portal, sparse fiola cu antidotul şi înghiţi conţinutul. O luă la fugă spre Mustang, urcă în grabă şi porni, trecând prin faţa ultimei sinagoge din Beirut, închisă la acea oră târzie.

Inima îi bătea încă nebuneşte şi mintea îi era golită de gânduri. Lucrurile se petrecuseră însă aşa cum fusese prevăzut. Ocoli zona şi trecu prin faţa intrării principale a imobilului *Starco.* Era linişte. Nimeni nu descoperise cadavrul lui Samir Jezzine. Harry acceleră, îndreptându-se spre nord. Trebuia să traverseze tot cartierul Bab-el-Driss pentru a ajunge la autostrada spre Tripoli şi la *Cazinoul Liban.*

*

* *

— Şapte.

Vocea lipsită de intonaţie a crupierului îl făcu să tresară pe Harry Erivan. Adună maşinal jetoanele colorate, verificând cu o privire scurtă dacă cel pe care îl supraveghea era în continuare în faţa lui. Adel Jezzine era mai scund ca fratele lui, mai masiv, cu chipul rotund şi ochi limpezi şi inteligenţi, scoşi în evidenţă de cearcăne. De ani de zile nu dormea de ajuns. Era însoţit de o fată. Foarte înaltă, cu un corp superb pe care se mula un pulover şi un pantalon roşu, avea un aer complet idiot, în ciuda unor superbi ochi albaştri. «Seamănă cu un peşte» îi trecu lui Harry Erivan prin minte. Efectiv, gura cu buze groase, aproape negroide, nasul cârn şi ochii bulbucaţi şi fără expresie, dădeau impresia că făcea parte din fauna marină. Era cu siguranţă una dintre fetele din programul de revistă prezentat de cazinou la primul etaj, şi nu era localnică.

Părea docilă şi senzuală. Lui Harry îi trecu prin minte că în ciuda aerului idiot, ştia probabil să facă dragoste. În dugheana lui de fotograf întâlnise uneori fete care erau dispuse să se culce cu bărbaţii, doar pentru că li se cerea. O fracţiune de secundă, îl invidie pe Adel Jezzine, ceea ce era o idioţenie...

Harry începu să se impacienteze. Îl urmărea pe libanez de patru ore prin cazino. De mai multe ori Jezzine pierduse totul, dar cu ultimele jetoane se refăcea complet. În ciuda aglomeraţiei, armeanul se temea să nu fie remarcat. De fiecare dată când Adel privea în direcţia lui, lăsa capul în jos.

Din prudenţă, se îndepărtă puţin de masă. Imediat, clinchetul jocurilor mecanice funcţionând încontinuu îi atrase atenţia. Puţin mai încolo, o mică orchestră cânta fără tragere de inimă. De cealaltă parte a meselor de ruletă, grupurile se înghesuiau în jurul meselor unde se juca *Douăzeci şi Unu.* Era sala cea mai puţin elegantă. În

dreapta holului central, în sala de baccara, nu existau jocuri mecanice.

Dacă nu venea cineva să-l anunţe pe Adel Jezzine că fratele lui murise cu câteva ore înainte de o criză cardiacă, avea să stea acolo până în zori...

Harry se strecură până la masa de *Douăzeci şi Unu* cea mai apropiată, puse douăzeci de lire alături de miza vecinului lui şi aşteptă. Crupierul întoarse un as şi o damă. Douăzeci şi unu. Necăjit, fotograful se întoarse la masa de ruletă, chiar în momentul în care crupierul anunţă:

— Zero.

Lopăţica adună teancurile de jetoane. Rămăseseră doar două plăcuţe roşii dreptunghiulare în dreptul lui Adel Jezzine. «Dorada» se aplecă spre urechea libanezului, murmurând ceva, Harry văzu pieptul bogat strivindu-se de sacoul celui pe care venise să-l asasineze, şi simţi cum îl cuprinde dorinţa.

Adel Jezzine surâse indulgent, strecură cele două plăcuţe în cordonul fetei şi se desprinse de masă. Fata se agăţă imediat de braţul lui, fericită şi docilă.

Furios, Harry se luă după ei. Nu-i putea ucide pe amândoi, şi în orice caz, trebuia să scape doar de fraţii Jezzine. Se linişti, gândindu-se că fata trebuia să rămână la cazinou pentru al doilea spectacol. În treacăt, îşi luă impermeabilul de la garderobă.

Adel Jezzine şi «dorada» ezitară în faţa grupului de fizionomişti care moţăia, apoi se îndreptară spre holul imens dominat de scara monumentală. La primul etaj, lumea cina privind un spectacol gen *Folies Bergère,* cu influenţe de Las Vegas. Probabil că acolo dădea din picioare «dorada». Pentru moment, se agăţase de braţul însoţitorului ei ca o înecată. Harry înjură în sinea lui, în turcă. Trecuse şi el de barajul fizionomiştilor. Văzu un funcţionar alergând spre Adel Jezzine şi îndreptându-se apoi spre maşinile staţionate în faţa cazinoului. Mustangul

lui era parcat aproape în dreptul intrării. BMW-ul alb al lui Jezzine apăru. Libanezul şi fata urcară. Harry nu mai înţelegea nimic. Era ora unu noaptea şi ultimul spectacol în care fata trebuia să apară, începea într-o jumătate de oră.

În momentul în care maşina porni, se precipită pe urmele lor, având timp să vadă stopurile aprinse dispărând undeva în stânga. Din cazinou se putea ieşi pe un drum în pantă care făcea legătura cu autostrada spre Beirut.

Scârbit, Harry îi făcu semn unui băiat să-i aducă Mustangul. Verifică din ochi dacă nu umblase cineva la torpedou. Lăsase acolo pistolul cu cianură.

Ocoli cazinoul şi o luă pe drumul care cobora. O fracţiune de secundă, farurile maşinii luminară BMW-ul oprit în dreptul zidului înalt de piatră, cu luminile stinse. Fără să stea pe gânduri, Harry frână şi opri la zece metri în spatele lui, stingând farurile. Totul se explica. «Dorada» îşi lua rămas bun de la binefăcătorul ei, înainte de a se întoarce la muncă...

Prin dreptul lor trecură două maşini, venind de la cazinou. Farurile lor luminară o masă compactă pe scaunul din faţă al BMW-ului. Buzele subţiri ale lui Harry schiţară un surâs plin de răutate. Adel Jezzine avea să părăsească împăcat lumea celor vii.

*

* *

Cu ochii închişi şi cu capul lăsat pe tetieră, Adel Jezzine se lăsase pradă plăcerii. De când o cunoscuse pe Mireille, obişnuia să sfârşească în acest mod fiecare seară petrecută la cazinou. Tânăra franţuzoaică părea să considere acel omagiu adus generozităţii sale, la fel de normal ca o sărutare pe obraz.

Îşi strecură o mână pe sub puloverul roşu, mângâindu-i sânii, şi ea schiţă un gest de acceptare complice. Capul i se

mişca aidoma unui metronom şi gura ei avea moliciunea catifelei. Un fior de plăcere îi scutură trupul, făcându-l să se încordeze. Îşi înfipse mâna în pielea mătăsoasă a sânului şi îi zgârie sfârcul, făcând-o pe Mireille să geamă. Fata rezistă însă până când bărbatul se calmă, satisfăcut.

Când ridică privirea, ochii albaştri şi uşor proeminenţi erau la fel de lipsiţi de expresie. Adel o mai văzuse pradă unor situaţii de un erotism extraordinar, înconjurată de sexuri, mâini şi guri avide, dar fata îşi păstrase acelaşi aer de detaşare lipsită de interes. Se întrebă dacă exista ceva să-i placă.

— Trebuie să plec, murmură Mireille.

Bărbatul îi mângâie cu gingăşie pieptul pe sub pulover aşa cum ai fi făcut cu un animal preferat.

— Pe mâine.

Nu se putu opri să nu privească intens gura frumoasă cu buze cărnoase. Mireille coborî din maşină. Bărbatul urmări cu regret fesele pe care se mula pantalonul roşu, părându-i rău că nu avea timp să facă dragoste cu ea.

Portiera se închise cu un zgomot uşor.

*

* *

Harry ieşi din Mustang în momentul în care «dorada» trecea prin faţa maşinii lui. Alergă spre BMW cu pistolul cu cianură în mână, ascuns sub impermeabil, apucă mânerul portierei şi o deschise.

Surâsul de pe chipul lui Adel Jezzine, care îşi aranja ţinuta, se şterse imediat. Armeanul întinse braţul şi apăsă pe trăgaci, cu extremitatea armei la mai puţin de douăzeci de centimetri de chipul victimei. Se auzi un şuierat scurt. Adel Jezzine deschise gura, schiţă un gest vag, apoi mâna îi căzu pe volan. Aproape imediat, ochii îi deveniră sticloşi.

*

* *

Mireille se opri brusc şi duse mâna la cordon. Cele două plăcuţe dreptunghiulare nu mai erau acolo. Căzuseră probabil pe podeaua BMW-ului atunci când îngenunchia se să-şi satisfacă amantul. Se întoarse din drum şi o luă la fugă. BMW-ul era încă acolo. Poate că a doua zi Adel n-avea să fie la fel de generos.

*

* *

După ce puse arma în buzunarul impermeabilului, Harry o luă la goană spre Mustang. O maşină venind dinspre cazinou îl orbi cu farurile. Coborî instinctiv privirea, dar avu timp să vadă o siluetă care se îndrepta spre el.

«Dorada»!

Nu avu timp să-l cuprindă panica. Tânăra ajunse în dreptul lui, privindu-l scurt la lumina farurilor şi continuându-şi drumul. Se întoarse şi o văzu îndreptându-se spre portiera deschisă a BMW-ului. Ca un automat, aproape se rostogoli în Mustang şi demară. Fata era în continuare aplecată în interiorul BMW-ului. Când ajunse în dreptul ei, franţuzoaica se întoarse spre el cu ochii ieşiţi din orbite. Zumzetul Mustangului îi acoperi strigătele. Harry văzu doar gura larg deschisă.

Înjurând printre dinţi, acceleră şi coti brutal la stânga, intrând pe autostradă. De ce oare se întorsese fata?

Îi trebuiră aproape zece minute ca să-şi vină în fire. Înghiţi precipitat conţinutul fiolei cu antidot, sperând să nu fie prea târziu. Îşi reveni complet în momentul în care trecu pe podul Nahr el Kab, hotărându-se să nu-i spună nimic şefului lui despre acel incident. Era aproape sigur că fata nu era în stare să-l recunoască. Nu avea rost să complice inutil lucrurile…

Peste o jumătate de oră, ajunse în partea de nord a Beirutului, simţind cum stomacul i se strânge de foame. La

intrarea în cartierul armenesc, încetini. Întreg nord-estul Beirutului era ocupat de armeni. Firmele erau scrise în arabă şi armeană, uneori chiar în franceză. La est de fluviu se aflau acei *Tachnak,* armenii de dreapta, grupaţi într-o puternică mişcare internaţională. În rest, casele mizerabile erau locuite de armenii de stânga, *Hentchag.* Harry făcea parte din rândul lor.

În perioadele electorale, erau dese raziile făcute în cafenelele rivalilor, contradicţiile rezolvându-se pe moment cu grenade sau cu rafale de mitralieră... În timp ce armenii îşi reglau conturile între ei, *Brigada 16,* redutabila poliţie de asalt din Beirut, se mulţumea să adune cadavrele şi răniţii.

Aceştia din urmă nu vorbeau niciodată.

Harry Erivan coti pe o stradă îngustă şi opri în faţa unei dughene minuscule, numită pompos *Restaurantul Modern.* Încuie Mustangul şi intră.

Sala minusculă cu doar cinci mese din lemn grosolan era încă pustie. Patronul îl recunoscu şi îi întinse mâna.

— Harry! Ai venit devreme. Mâncarea nu e gata.

Nu ţinea deschis decât noaptea, trei-patru ore, pentru cei care lucrau la abatoare şi pentru toţi cei care duceau o viaţă de noapte. Harry se aplecă peste tejghea, cu un aer gurmand.

— Cum sunt pulpele de miel?

Supa cu picioare de miel era slăbiciunea lui... Celălalt armean privi ironic spre burta lui Harry:

— Atât de bune încât o să mai pui un kilogram pe tine.

Harry scoase din buzunar o bucăţică de hârtie şi ridică receptorul telefonului pus pe tejghea, formând un număr. Auzind o voce de femeie, spuse:

— Sunt Harry. M-am întâlnit cu cele două persoane pe care le-am căutat şi le-am salutat.

Vorbise în engleză. Patronul nu ştia decât armeana şi araba. La celălalt capăt al firului, vocea răspunse în

armeană.

— Foarte bine. Curând veţi primi alte instrucţiuni.

Fără alte vorbe, femeia închise.

Harry rămase pe gânduri câteva clipe apoi comandă nişte arak. Se uită la numărul notat pe bucăţica de hârtie: 235.759. Nu ştia cu cine vorbise. Era pentru prima oară când ucidea nişte persoane necunoscute. De multă vreme intrase în legătură cu KGB datorită opiniilor sale de stânga. Fusese recrutat de rezidentul KGB la Beirut, locotenent-colonelul Youri Davoudian, oficial director al Relaţiilor publice de la sucursala Aeroflot din Beirut.

Acesta se folosise de prezenţa părinţilor lui Harry în Armenia sovietică pentru a face presiuni asupra lui. Fusese forţat să urmeze timp de şase luni cursurile şcolii KGB de la Leningrad. La ordinele lui Davoudian aruncase grenade în cafenelele rivalilor *Tachnak.* În ultima misiune însă, simţea că miza depăşise obişnuitele certuri politice locale.

Youri Davoudian insistase asupra faptului că acele crime nu trebuiau să semene cu nişte asasinate. Din acest motiv îi dăduse lui Harry pistolul cu cianură.

— Este vorba despre un serviciu imens adus Rusiei, îi explicase el pe un ton grav. Nu vă pot spune mai multe. Trebuie ca arabii să nu ne poată pune în cârcă acele crime...

Mirosul pulpelor de miel se răspândi în restaurant.

— La masă, strigă patronul.

Harry se aşează. Beduinii care lucrau la abatoare intrară şi se aşezară şi ei la mese. Armeanul reflecta în continuare. Ce motiv avusese KGB-ul ca să-i asasineze pe fraţii Jezzine? Ar fi refuzat misiunea, dar ştia ce aveau să păţească bătrânii lui părinţi... De două ori pe an, cumpăra o livră de aur şi pleca în Armenia la ei. Cu ce obţineau din vânzarea aurului, părinţii lui trăiau fericiţi până la voiajul următor. Ruşii tolerau importul de metale preţioase...

Supa îi risipi armeanului temerile. În definitiv, nu era

vorba decât de încă doi morţi. Cu cincizeci de ani în urmă, turcii masacraseră trei milioane de armeni, fără milă şi fără remuşcări. Pentru că Academia nu reuşise să înscrie în dicţionare cuvântul «genocid», marile puteri se mulţumiseră să-i blameze formal pe turci.

Harry cufundă lingura în lichidul gras, sorbi şi se arse. Rămase cu mâna în aer venindu-i brusc în minte că exista şi un al treilea frate Jezzine: Khalil.

*
* *

— Nenorociţii! Ah, nenorociţii!

Colonelul Wissam Suleiman aruncă pe birou raportul autopsiei lui Adel Jezzine. Ofiţer al Forţelor de securitate internă libaneze – altfel spus departamentul spionilor – studiase metodele KGB-ului. Pentru el, autorul crimei era cunoscut. Mormăind în continuare înjurături în arabă şi în franceză, îşi ridică trupul de un metru cincizeci şi opt înălţime şi se postă în dreptul peretelui de sticlă prin care se vedea întreaga panoramă a Beirutului, având în prim-plan cartierul ambasadelor.

Aşezat pe un scaun prea mic pentru el, locotenentul Elie Nabatie îl privea chiorâş. Acea poveste delicată avea să cadă pe umerii lui. Cu cele o sută opt kilograme ale sale şi cu aerul placid, Elie era cel mai bun agent al colonelului Suleiman, supranumit «Abadaye», huiduma. Cei doi aveau o pasiune comună: femeile. Micul colonel, chel şi cu ochii strălucitori era Don Juan-ul *Cazinoului,* nume dat de ofiţeri cartierului general al forţelor libaneze. Un complex enorm ultramodern, ridicat pe o colină la ieşirea din oraş. Elie avea o slăbiciune pentru dansatoarele din buric care evoluau la *Crazy Horse,* localul de pe strada Phénicie, într-un spectacol de o rară obscenitate.

Colonelul Suleiman aprinse o ţigară lungă, şi spuse cu o convingere profundă:

— Nenorocitul ăla de Davoudian!

Elie ridică o sprânceană stufoasă.

— Părea destul de potolit după afacerea cu acel Mirage...

O sclipire de veselie lumină privirea colonelului Suleiman.

Rusul chel, răutăcios şi amator de feste, se păcălise propunând unui agent dublu american furtul unui Mirage al armatei libaneze şi pilotarea acestuia spre Moscova prin Siria. Era singurul aparat livrat Libanului, dotat cu un radar de ţintă. Acesta era unul din motive, iar celălalt era posibilitatea escalei în Siria, pilotul urmând să declare că fugise dintr-un Liban neutralizat şi virtual trădător faţă de cauza arabă...

Totul se terminase într-o confuzie generală din partea ruşilor. Ofiţerii de la *Cazino* încă mai râdeau de ei... Ceea ce se întâmplase de curând era însă mult mai serios. Existau deja doi morţi, nişte libanezi. Dacă Adel fusese asasinat, însemna că şi Samir avusese aceeaşi soartă. Ca să-şi ordoneze gândurile, colonelul deschise biblioteca, admirând legăturile frumoase ale cărţilor. Era un bibliofil împătimit.

Se întoarse spre Elie.

— Elie, trebuie să-l încolţim pe nenorocitul ăla de Davoudian...

Elie deschise gura, dar colonelul îl întrerupse cu impetuozitate.

— Ştiu, ştiu. Cei de la etajul doi n-au să ne lase să le facem rău ruşilor, dar n-am spus că vom acţiona oficial... Mai întâi trebuie să aflăm de ce au fost ucişi fraţii Jezzine. A mai rămas unul, o să te ocupi tu de el...

— Dacă am instala un sistem de ascultare la Davoudian? sugeră vânjosul locotenent.

— Leneşule! explodă colonelul. De ce nu te duci să-l întrebi politicos dacă are vreun amestec în porcăria asta?

Nu, bea ceva cu Jerry Cooper şi spune-i că avem un mare necaz... Poate că ştie ceva.

— Doar nu e o afacere cu haşiş în care e amestecat Khalil Jezzine?

Colonelul ridică din umeri.

— KGB-ul nu ucide pentru droguri. În orice caz, nu aşa...

Jerry Cooper era rezidentul CIA la Beirut. Un tip aproape la fel de masiv ca Elie şi la fel de placid, un fost ataşat naval, acum ocupându-se cu afaceri de import-export, vorbind perfect araba, şi cu nenumărate cunoştinţe.

Colonelul fuma grăbit. Întotdeauna i se cerea să facă minuni şi în acelaşi timp să rămână în bune relaţii cu toată lumea. Inteligenţa lui, şiretenia şi agilitatea minţii, erau deseori puse la încercare. Liban-ul nu-şi putea permite să se certe cu nimeni: nici cu ruşii, nici cu americanii, nici măcar cu israelienii, care se plimbau ca la ei acasă prin sudul Libanului, la vânătoare de fedayni... Cu toate acestea, nu puteau sta cu mâinile în sân când KGB-ul lichida libanezi.

— E ora prânzului, zise colonelul Suleiman. Hai să mergem la cafenea. La etajul unu am văzut o secretară cu nişte picioare fantastice...

Elie îşi urmă docil şeful la cafeneaua de la etajul patru, de unde putea fi admirată întreaga panoramă a Beirutului. Nu vedea motivul pentru care ruşii declanşaseră un asemenea masacru. Nu le stătea în fire...

Capitolul III

— Luaţi caviar. Este Beluga şi e proaspăt. Poate preferaţi prepeliţe, le-am primit de la Paris, sunt delicioase.

Malko nu se lăsă rugat. Pentru prima oară CIA îl tratase spontan în concordanţă cu rangul său...

— Vă sfătuiesc să stropiţi totul cu Ksara, continuă americanul. Este un vin libanez, dar are un gust destul de bun. După cum vedeţi, o ducem destul de bine în Liban. Chiar şi o persoană cu rafinamentul dumneavoastră poate fi mulţumită.

În materie de supravieţuire, Jerry era un as. Mai înalt decât Malko, cântărea cam două sute cincizeci de livre. Modest, ascundea faptul că poseda centura neagră în karate şi că, odată ce-şi scotea ochelarii, putea ţine piept oricărui mamifer cu sânge cald... Şeful agenţiei CIA la Beirut, era considerat unul dintre cei mai buni specialişti din Orientul Mijlociu. Malko îşi lăsă privirea să rătăcească prin eleganta sufragerie a hotelului *Saint-Georges.*

Pereţii de sticlă dădeau spre mare, decoraţiunile erau de bun gust, serviciul impecabil şi mâncarea părea suculentă, cu toate că la multe dintre mese se bea Contrexéville, Perrier sau Vichy, cu respectul datorat unui Mouton-Rothschild. O oază de bunăstare. La masa vecină, o tânără roşcată, cu fusta crăpată până la coapsă, lua masa cu un bătrân cocârjat şi palid, care mânca neatent cu ochii pironiţi pe sânii însoţitoarei sale. În jur erau multe femei frumoase şi bărbaţi eleganţi, de toate naţionalităţile.

Jerry Cooper se aplecă spre Malko, cu o privire uşor maliţioasă.

— Se spune că *Saint-Georges* este cartierul general al agenţilor secreţi din Orientul Mijlociu. Vedeţi masa de acolo? Tipul face pe ziaristul, deşi este de la Intelligence Service. Bărbatul foarte brunet din fund lucrează pentru Israel, iar siriana blondă, cu gura mare, este amanta

tuturor oamenilor poliţiei din acel colţ. Este foarte căutată de confraţi, dar cam mitomană... Arianul acela blond din spatele nostru este un industriaş italian care a fugit din ţara lui după un faliment de o sută de miliarde de dolari...

Malko remarcă un bărbat scund, cu ţeasta rasă şi cu un ceas de aur la mână, mare cât un deşteptător. Stătea singur la o masă. În Orientul Mijlociu nu există eleganţă discretă. Un ceas cântărind mai puţin de un kilogram, fără brăţară, nu face doi bani...

Michel, ospătarul rotofei şi congestionat, se apropie de masă:

— Domnii s-au hotărât?

Jerry Cooper, comandă. Malko privea cargourile ancorate în radă.

— Păreţi îngândurat, spuse americanul. Nu vă place la Beirut?

— Ba da, ba da, îl asigură Malko, dar aveam o întâlnire importantă a Ordinului de Malta. Sunt Cavaler de onoare, şi mă supără faptul că nu pot să particip...

Ochii lui Jerry Cooper străluciră în spatele lentilelor groase.

— E un fel de Ku-Klux-KIan? Cum poţi să aderi la el?

Malko surâse rece.

— Foarte simplu. Trebuie să faceţi dovada celor şaisprezece generaţii nobiliare în ultimii o sută de ani. Italienii se mulţumesc cu patru în două sute de ani, dar toată lumea ştie că nu sunt persoane serioase... Apoi, cotizaţia este foarte modestă.

Malko nu spunea tot adevărul. Privind un saudit care mânca şaorma cu degetele, gândul îl duse la Alexandra. Încă o dată, îşi lăsase trupeşa logodnică în grija fidelului lui majordom, Elko Krisantem. Frumoasa blondă începuse însă să se sature până peste cap de lungile lui absenţe. În mintea ei, CIA nu era decât un pretext pentru nişte escapade oribile cu creaturi exotice şi foarte depravate.

Vrând parcă să-l stârnească, în ziua plecării lui Malko era îmbrăcată extrem de provocator, cu cizme lungi şi suple până la genunchi şi un costum de piele foarte fină, pe sub care nu purta decât parfumul obişnuit. Se eschivase în faţa manifestărilor de rămas bun ale lui Malko, deşi mai aveau încă douăzeci de minute bune până la despărţire, făcându-l să se amărască în sinea lui. La plecare, Alexandra spusese:

— Petrecere frumoasă la Beirut, Putzi, dar nu sta prea mult. Am cunoscut un tânăr baron care mi-a propus să mergem la ski la Kitzbühel. Sigur că vom sta în camere separate, dar ai să-mi lipseşti.

Cu alte cuvinte...

Malko îl prevenise discret pe Krisantem asupra intenţiilor necurate ale baronului, şi turcul îl asigurase că avea să-l castreze în cazul în care doar i-ar fi sărutat vârful degetelor Alexandrei. Nici măcar efuziunile incandescente şi tardive ale acesteia, care impresionaseră considerabil vameşii de la aeroportul Schwechat, nu reuşiseră să împrăştie temerile lui Malko. Vremea închisă de la Beirut nu-l ajutase nici ea. Dacă închidea ochii se putea crede la Anvers.

— Apropo, îi spuse el lui Jerry Cooper, nu cred că CIA m-a adus până aici ca să-mi arate o galerie de personaje celebre.

Fără să răspundă, americanul scoase o hârtie din buzunar şi i-o întinse lui Malko.

— Citiţi.

Malko o despături. Ştampila *secret-sensitive* de sub vulturul american îi sări în ochi. Era menţiunea rezervată documentelor strict confidenţiale, venite direct de la Casa Albă. Textul era foarte scurt:

Trebuie asigurată o protecţie eficientă domnului Khalil Jezzine, chiar dacă aceasta implică o «acţiune umedă».

Cu alte cuvinte o crimă.

Semnătura îl intrigă pe Malko. Era aceea a primului adjunct al preşedintelui. Care era motivul interesului Casei Albe pentru un negustor libanez? Li se aduse caviarul, şi Malko îşi uită problemele pentru câteva clipe.

— Din câte ştiu nu sunt gardă de corp, remarcă el după prima înghiţitură. Ar fi fost mai bine să-i aduceţi pe Chris Jones şi pe Milton Brabeck să vegheze asupra acestui domn.

Cu gura plină de Beluga, Jerry nu răspunse imediat. Vinul Ksara era suportabil, cu toate că Malko regreta lipsa unui pahar de Saran rece, care ar fi însoţit mai bine caviarul.

— Nu e atât de simplu, răspunse în sfârşit Jerry, altfel n-am fi făcut apel la dumneavoastră. Castelul ne costă cam scump. Vrem cu orice preţ ca domnul Khalil Jezzine să rămână în viaţă, altfel o operaţiune la care lucrăm de cincisprezece luni s-ar duce de râpă. Despre ce este vorba. De când a fost la Pekin, preşedintele a dat aprobare pentru intensificarea schimburilor comerciale cu China. Am aflat că aveau nevoie de avioane de cursă lungă, atât pentru transportul intern, cât şi pentru liniile internaţionale. Nu au decât câteva aparate englezeşti şi nişte avioane Tupolev gata să-şi dea duhul...

— Vreţi să le vindeţi avioane? întrebă Malko, sufocat de uimire.

Mai placid şi mai mătăhălos ca niciodată, Jerry Cooper dădu din cap.

— Exact, dar nu e atât de simplu. Nu vor să cumpere direct de la guvernul american sau de la Boeing, şi atunci am încercat să trecem peste acest impediment. Ştiam demult despre relaţiile comerciale ale lui Khalil Jezzine cu China. I-am «sugerat» să le propună spre cumpărare nişte Boeing-uri...

— Şi?

— Au fost practic de acord să cumpere cincizeci, nişte

aparate despre care oficial se ştie că au fost «soldate» de două sau trei dintre marile noastre companii. Nu minţim prea mult; doar zece vor fi noi. În realitate, acele Boeing-uri vor fi cumpărate de compania lui Khalil Jezzine, care le va închiria Liniilor Aeriene Chineze, şi le va asigura întreţinerea...

Malko rămase fără glas. Dacă cineva i-ar fi spus că SUA livrează Boeing-uri Chinei, nu l-ar fi crezut, mai ales că nu cu mult timp în urmă chiar şi vânzarea de gumă de mestecat chinezilor ar fi fost considerată înaltă trădare...

— Acest Khalil Jezzine va scăpa astfel de orice lipsuri, remarcă Malko. Nu ştiu cât costă un Boeing însă...

Jerry privea şi el vasele din radă.

— De lipsuri da, nu şi de situaţiile neprevăzute...

Lui Malko îi sună urât acel cuvânt în gura americanului masiv şi placid. Cei de la CIA aveau o teribilă predispoziţie pentru subînţelesuri...

— Ce fel de situaţii neprevăzute? întrebă el suav.

— Moarte violentă. Cei doi fraţi ai lui Khalil au murit săptămâna trecută, după ce Khalil a primit nişte telefoane misterioase care îl sfătuiau să renunţe la comerţul cu Boeing-uri.. Se pare că unul dintre fraţi a murit în urma unui stop cardiac în momentul în care se urca în maşină, iar celălalt a păţit acelaşi lucru lângă *Cazino,* după ce «flirtase» cu o fată frumoasă. Acesta a fost autopsiat; a fost asasinat cu acid prusic, proiectat asupra lui sub presiune.

— De către cine?

Privirea lui Jerry Cooper deveni complet bovină. Se aplecă spre Malko.

— Nu se ştie de către cine. În orice caz, cel care a dat ordinul este domnul de acolo, care ia masa cu doi ziarişti libanezi; locotenent-colonelul Youri Davoudian, oficial director al Relaţiilor cu publicul la sucursala Aeroflot din Beirut. În realitate, rezidentul KGB, omologul meu.

Malko întoarse capul. Aşezat între doi libanezi, se afla

un bărbat cărunt, cu părul pieptănat spre spate şi cu ochii mici şi răi. Era aproape la fel de masiv ca Jerry.

— De ce ruşii?

Americanul îl privi pe Malko fără să-l vadă.

— Pentru că sunt turbaţi de furie. Dacă le vindem astăzi Boeing-uri chinezilor, mâine le putem vinde şi rachete. În plus, intenţionau să le vâre pe gât noile Tupolev-uri...

Malko privi distrat cele trei potârnichi pe care ospătarul i le pusese în faţă. Hotărât lucru, hotelul *Saint-Georges* avea o clientelă plină de resurse.

— Ar fi în stare de crimă pentru o simplă afacere comercială?

Jerry încreţi uşor buza de sus. Părea enervat.

— Ştiţi bine că nu e vorba doar de afaceri. Preşedintele *doreşte* o apropiere de China.

— Dacă ei sunt responsabili, spuse Malko, atunci este imprudent să ne afişăm împreună în public.

Cel de la CIA ridică din umeri.

— Oricum, în douăzeci şi patru de ore va afla că sunteţi aici. Totul se află. Iar libanezii nu se bagă. Ţara lor este foarte primitoare cu agenţii secreţi.

Malko se săturase de atâtea ocolişuri.

— Ce vreţi de la mine, exact? Să-l provoc pe acest domn la duel?

Americanul înghiţi o prepeliţă dintr-o singură înghiţitură.

— Lăsaţi romantismul. Suntem siguri că ruşii sunt de vină, dar nu ştim cum au procedat. De când cu afacerea Mirage, KGB-ul a stat în banca lui în Liban. O delegaţie chineză a venit la Beirut să semneze contractul pentru Boeing-uri. Sunt în acest hotel. Khalil Jezzine se teme pentru viaţa lui; nu vrea să semneze decât dacă îl scăpăm de cei care i-au lichidat fraţii. Chinezii sunt neliniştiţi. Ţin la Jezzine pentru că îl cunosc. În plus, nici un alt om de afaceri nu ar îndrăzni să se lanseze în afaceri cu chinezii,

dacă viaţa i-ar fi în joc…

Americanul se aplecă spre Malko şi spuse aproape fără să mişte buzele:

— Există o persoană în anturajul lui Khalil Jezzine care informează KGB-ul, altfel n-ar fi aflat de povestea cu Boeing-urile. Am încercat să-l descoperim, dar fără rezultat. De asta v-am adus la Beirut. După ce îi aflaţi identitatea, vom acţiona.

Brusc, lui Jerry Cooper îi dispăruse expresia placidă şi liniştitoare.

— Minunat, spuse Malko, dar eu nu mă ocup cu exterminări.

O tăcere rău prevestitoare se lăsă peste sală…

— Nu e vorba să exterminaţi pe nimeni, zise Cooper pe un ton scăzut, ci doar să aflaţi *cine* îl ameninţă pe Khalil Jezzine şi vrea să-l scoată din circuit. Avem nevoie de Khalil pentru alte lucruri decât pentru Boeing-uri.

— De exemplu?

— Există o reţea de contrabandă cu haşiş cu destinaţia Egipt. Este transportat cu felucile încărcate cu pepeni.

Destul de uimit, Malko îl privi atent pe american, crezând că glumeşte. Jerry Cooper era impasibil.

— Bravo, zise el, filiera egipteană…

— Am dublat traficul lui cu o reţea de informatori, explică placid Jerry. În plus, nu mi se pare ceva rău că egiptenii fumează haşiş…

— Ce trebuie să fac, deci, ca să ajut acest interesant personaj?

Jerry Cooper surâse indulgent.

— Faceţi-i o vizită, vă aşteaptă. Aveţi mână liberă. Mai întâi, liniştiţi-l şi în special interesaţi-vă în jur în privinţa lui. Nu putem controla întreg Beirutul ca să dăm de ucigaşii de la KGB. Va fi mult mai uşor de descoperit cine îi informează…

Lui Malko îi veni brusc un gând:

— Şi libanezii?

— Libanezii au şi aşa destule pe cap, zise Jerry Cooper. Şi nu vor ridica un deget. Vor să rămână în relaţii bune cu ruşii, cu chinezii şi cu noi.

Scosese un plic din buzunar şi-l întinse lui Malko.

— Aveţi aici adresa biroului lui Khalil Jezzine şi legitimaţia dumneavoastră de la Departamentul Trezoreriei. Aţi fost detaşat la *Narcotic Bureau* la Beirut pentru o anchetă specială. Va trebui să-i faceţi o vizită locotenentului Rachaya de la biroul libanez de luptă antidrog. Acoperirea dumneavoastră vă permite să purtaţi armă...

— Care va fi motivul oficial al vizitei mele?

— *Narcotic Bureau* îl bănuieşte pe Khalil Jezzine de trafic cu droguri.

Cercul se închidea.

— Fiţi atent, îl avertiză americanul. Au ucis deja de două ori. Este o chestiune de timp. Chinezii nu vor aştepta la nesfârşit. Ne întâlnim astă-seară la *Club,* pe strada Phénicie, în apropiere. Întrebaţi de mine. Noroc.

Malko aruncă o privire circulară prin sufragerie. Cel pe care îl indicase Jerry Cooper drept rezidentul KGB la Beirut se ghiftuia cu piure de mazăre. Părea să nu se sinchisească de nimic.

Capitolul IV

Perplex, Malko se opri sub arcadele prin care mişuna lumea care umplea strada Allenby şi verifică din nou

adresa: imobilul Jezzine, strada Allenby-Beirut.

Se afla în faţa «imobilului Jezzine», o casă veche şi dărăpănată, cu trei etaje, având la parter dugheana unui negustor de sculuri de lână. În faţa uşii, nelipsiţii negustori de fistic, care-şi duceau veacul de secole pe sub arcadele bătrânei străzi, şi alături un magazin de covoare. Clădirea era puţin mai atrăgătoare decât dughenele din Piaţa Martirilor. Cu toate acestea, pe o placă de lemn puteau fi văzute nişte litere pe jumătate şterse: KHALIL JEZZINE, companie maritimă.

Mirosea a escrocherie. Părea imposibil ca un contract atât de important ca cel cu Boeing-urile să se deruleze într-un birou atât de puţin atrăgător.

Malko văzu drept în faţă o scară cu trepte uzate, de o murdărie respingătoare. Palierul de la primul etaj nu era nici el mai deosebit: un coridor cu mai multe birouri cu plafonul jos. Într-un intrând, alte trepte duceau spre un mic palier, la jumătatea distanţei între două etaje. Pe o uşă din sticlă opacă, Malko văzu o inscripţie cu litere aurite: KHALIL JEZZINE. Bătu şi intră.

*

* *

Secretara de la recepţie îşi schimba fără încetare poziţia picioarelor. Fusta ecosez extrem de scurtă făcea ca mişcările ei să semene cu un striptease complet. Era scundă, încălţată cu cizme înalte şi negre şi cu părul roşu şi lung. Avea ochi mari, cu gene bogate şi nişte cearcăne vineţii. Mutrişoara ei răspândea un aer de o senzualitate animalică.

De când intrase, îl mânca din priviri, fascinată de ochii aurii şi de eleganţa pe care o afişa.

O maşină de scris IBM se afla în faţa ei, dar unghiile lungi dovedeau că era doar de decor... Holul în care intrase era diferit de restul imobilului. Lambriuri de mahon

acopereau pereţii, iar mocheta groasă înăbuşea orice zgomot. Trei uşi masive de mahon se aliniau în faţa lui Malko.

O voce îl făcu să tresară: venea din interfonul de pe biroul secretarei. Nu înţelese sensul cuvintelor în arabă, dar roşcata se ridică şi îi spuse cu o voce catifelată:

— Domnul Khalil Jezzine vă primeşte imediat.

Fata se ridică. Întâmplare sau nu, în momentul în care Malko trecu prin faţa ei, simţi sfârcurile atingându-i stofa sacoului. Tânăra libaneză îi aruncă o privire insolentă şi provocatoare. O muieruşcă încântătoare. În orice caz, primirea fusese plăcută.

Fata închise în spatele lui uşa dublă capitonată cu piele. Stupefiat, Malko rămase înţepenit.

Totul în jur avea aerul unui club englez. Pereţii erau acoperiţi cu lambriuri de mahon închis la culoare, decoraţi cu aplice *Queen Ann* care puneau în valoare un birou englezesc şi un fotoliu mare din piele roşie.

Încăperea era pustie.

Malko ezită. În faţa biroului, o uşă mare culisantă cu două canaturi, tot din mahon, era întredeschisă câţiva centimetri. Unde era Khalil Jezzine? Nu avu timp să-şi pună alte întrebări. Ţeava lungă şi subţire a unei arme apăru prin deschizătura uşii, şi o voce îi ordonă în engleză:

— Puneţi mâinile pe cap şi nu mişcaţi.

Descumpănit, Malko ezită. Nu se auzea decât şuieratul climatizării. Ţeava armei îl fascina ca un ochi suprarealist şi mortal. Vexat şi furios, se supuse cu mişcări lente. Nu se aşteptase la o asemenea primire.

Fără zgomot, cele două canaturi acţionate electric se deschiseră, dând la iveală o încăpere mult mai mare decât biroul.

Un personaj enorm se revărsa dintr-un fotoliu, aţintind asupra lui Malko o mitralieră Thomson, care părea minusculă în mâinile imense şi grase, livide ca şi tenul

bărbatului. Cântărea probabil trei sute de livre. Sacoul desfăcut dădea la iveală un pântec ce se sprijinea aproape pe coapse. Aproape chel, avea trăsături inteligente şi ochi limpezi. Chipul buhăit era împodobit cu o guriţă ridicol de mică pentru statura lui. Îl întrebă pe un ton suav:

— Ce doriţi?

Malko începu să coboare braţele. Văzu degetul ca un caltaboş crispându-se pe trăgaciul armei automate.

— V-am spus să nu mişcaţi, repetă matahala pe un ton sec.

Fotoliul pe care stătea se afla într-o sală de conferinţe care dădea într-un birou identic cu cel în care se afla Malko. Cele trei încăperi erau la fel de luxos mobilate, contrastând cu holul amărât al clădirii.

— Am întâlnire cu Khalil Jezzine, spuse Malko. Vin din partea lui Jerry Cooper.

Bărbatul întoarse capul şi strigă:

— Houry!

Uşa biroului se deschise şi apăru secretara care îl primise pe Malko. Ţinea privirea în jos, dar nu părea intimidată de mitralieră.

— Percheziţionează-l.

Tânăra libaneză părea că nu făcuse altceva toată viaţa. Se apropie, îi descheie sacoul lui Malko şi începu să-i pipăie delicat pieptul, cu o seriozitate imperturbabilă. Mâinile coborâră, pipăindu-i mijlocul, locul unde se ţineau de obicei armele.

— Nu are nimic, spuse ea.

— Întoarceţi-vă, ordonă matahala.

Malko se supuse. Dacă ajunsese până acolo... Se trezi faţă în faţă cu Houry. Mâinile acesteia îi explorară rapid buzunarele pantalonului, cu gingăşia unei mângâieri.

Malko tresări involuntar. Degetele libanezei zăboveau într-o zonă unde niciun gentleman adevărat nu ar fi ascuns o armă... În orice caz, conştiinţa profesională a lui Houry

era demnă de laudă. Profitând de faptul că bărbatul cu mitraliera nu putea să o vadă, accentuă mişcările «percheziţiei» într-un mod foarte precis. Coborând privirea, Malko întâlni o expresie lipsită de echivoc.

— Ei? întrebă la fel de suav matahala.

Malko se străduia să reziste degetelor agile ale lui Houry care îi mângâiau coapsele. Cu o voce uşor alterată, tânăra îl anunţă:

— Nu are nimic asupra lui, domnule Jezzine.

El era deci cel pe care trebuia să-l protejeze. Începuse bine. Malko privi mai atent chipul ca o lună plină.

— Bine, zise libanezul. Sună-l pe Jerry Cooper.

Houry ocoli biroul, formă numărul şi îi dădu receptorul lui Khalil Jezzine. Acesta ceru să vorbească cu Jerry Cooper. Când americanul îi răspunse, libanezul zise:

— Este cineva la mine în birou care spune că vine din partea dumneavoastră.

Îl descrise rapid pe Malko, apoi ţinând mitraliera cu o singură mână, îi întinse receptorul lui Malko.

— Vorbiţi cu el.

— Nu mă aşteptam la o asemenea primire, remarcă Malko. Domnul Jezzine pare foarte nervos.

La celălalt capăt al firului, Jerry Cooper suspină condescendent, de parcă ar fi mutat pietre din loc.

— Scuzaţi-l şi daţi-mi-l la telefon, ca să-i spun că v-am recunoscut vocea... Altfel vă ciuruie.

Malko îi întinse receptorul. Libanezul ascultă, murmură o frază de mulţumire şi închise. Făcu o grimasă de efort şi puse mitraliera pe masă, apoi se prinse cu ambele mâini de birou şi se ridică. Coapsele lui erau de dimensiunea pieptului lui Malko, iar pântecul îi copleşise parcă tot corpul. Se deplasa cu paşi mici, dezechilibrat de greutatea excesivă.

— Lasă-ne, îi ordonă el lui Houry.

Făcu un ocol şi se aşează la birou, frecându-şi mâna peste

fălcile livide:

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse el. Nu am obiceiul să-mi primesc astfel oaspeţii, dar probabil că nu ştiţi cum e să te temi pentru viaţa ta. De când... (ezită) s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu fraţii mei, mă aştept în orice clipă să fiu ucis. Totul mă face să mă sperii: o uşă care pocneşte, soneria unui telefon, o vizită neprevăzută.

— Înţeleg, spuse Malko.

Ochii libanezi îl fixau cu gravitate. Malko încercă să-i ghicească trăsăturile ascunse sub stratul de grăsime. Licărul din privirea lui Khalil Jezzine nu-l putea înşela. Era un individualist neîndurător, refractar la capcanele pe care civilizaţia le întinde în permanenţă omului pentru a-i adormi inteligenţa. A fost de ajuns moartea fraţilor lui şi întregul eşafodaj se zguduise din temelii.

— Nu-mi place violenţa, spuse domol Khalil Jezzine. Sunt mai degrabă un epicureian decât un spartan şi nu am chef să mor. Mai sunt încă destule lucruri plăcute pe pământ. Uitaţi-vă la secretara mea. Fermecătoare, nu-i aşa?

— Delicioasă, fu Malko de acord.

Dacă abilităţile ei profesionale erau aidoma dexterităţii manuale, înseamnă că fata era regina secretarelor.

— Aş vrea să vă fac să uitaţi modul în care aţi fost primit, zise Khalil Jezzine ca pentru sine. Va trebui însă să mă ajutaţi.

— Pentru asta sunt aici, spuse Malko.

— Totul a început acum trei luni, la întoarcerea mea din China, continuă libanezul. Obţinusem acordul de principiu al chinezilor pentru o primă tranşă de treizeci de Boeing-uri. Trei zile mai târziu, am primit un telefon la birou. Un bărbat vorbind araba la perfecţie, deşi nu părea limba lui maternă. Mi-a spus să nu pun la punct detaliile afacerii. Amănuntele pe care mi le-a dat mi-au demonstrat că era la curent cu tot ce întreprinsesem. Nu înţelegeam cum reuşise acest lucru. Bineînţeles că nu le-am spus nimic

chinezilor. Au urmat alte telefoane acasă şi la birou, chiar şi atunci când eram împreună cu Mouna.

— Cine este Mouna?

— Soţia mea.

Libanezul făcu o mutră senzuală şi suspină:

— Ameninţările au devenit din ce în ce mai precise, i-am povestit despre ele lui Cooper care m-a sfătuit să nu mă neliniştesc. Părea o intoxicare, o intimidare, pusă poate la cale de chinezi pentru a mă testa. Timp de o săptămână nu am mai primit niciun telefon şi mi-am spus că avea dreptate. Apoi au murit Adel şi Samir... După cum ştiţi, amândoi în aceeaşi zi.

Vocea i se frânse, apoi deveni mai ascuţită.

— A doua zi după moartea lor, m-a sunat un bărbat. Mi-a spus că cei doi au murit din cauza mea, ca o dovadă că cei care se interesau de afacere nu se jucau. Dacă mă încăpăţânam, aceeaşi soartă mă aştepta şi pe mine... Fraza lui mi-a rămas în minte: nu mi-ar fi folosit la nimic să câştig milioane, dacă singurul lucru cu care m-aş fi ales ar fi fost un sicriu cu mânere de aur...

Khalil Jezzine tăcu. Trăsăturile înecate în grăsime păreau şi mai descompuse. Respira cu dificultate. Lui Malko i se făcu milă de el. Teama viscerală, care paralizează trupul şi mintea, îl făcuse să transpire.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Acum trei zile m-am întâlnit cu chinezii, în casa unui prieten sigur. Nu-i mai văzusem de la începerea evenimentelor. Erau intrigaţi de tăcerea mea. Am stabilit să semnăm documentele la sfârşitul acestei săptămâni. Am pretextat că sunt îndurerat de moartea fraţilor mei. A doua zi, am primit asta prin poştă.

Deschise un sertar şi împinse spre Malko un obiect galben de mărimea unui încărcător de pistol automat. După greutate şi după culoare, Malko recunoscu un lingou de aur în formă de sicriu. Îl cântări în mână. Avea cam o

jumătate de livră. Un ferpar cam costisitor... Cei care puseseră la cale intimidarea nu se dădeau în lături de la nimic.

— A telefonat după aceea, spuse Khalil pe un ton scăzut, şi mi-a spus că dacă semnam documentele cu chinezii, eram un om mort. Îmi dădea un ultim avertisment.

Se lăsă tăcerea. Malko reflecta.

— Cine era la curent cu semnarea documentelor?

— Nimeni.

— Nu putea fi vorba de o indiscreţie din partea lor?

— În niciun caz. Nu au luat legătura cu nimeni la Beirut. Le-am recomandat să păstreze un secret absolut.

Malko nu credea în magie.

— Secretara dumneavoastră ştia de acest lucru? întrebă el. Cineva din anturaj, poate...

Bărbatul masiv se înnegură uşor.

— Numai Mouna ştia, spuse el, dar am încredere în ea ca în mine însumi. În plus, nu are niciun interes ca eu să mor. Îi dau mai bine de zece mii de lire pe lună. Dacă sunt ucis, pierde tot!

Malko se abţinu să răspundă. Amintirea celor petrecute cu Alexandra şi cu colonelul Boris Okolov îi era proaspătă în minte. Nu ştia nimeni ce se petrecea cu adevărat în capul unei femei.

— Aş fi încântat să o cunosc pe Mouna, spuse el. Ca o primă măsură, aş vrea să vă întăresc protecţia... Apropo, pot să vă rog ceva?

Libanezul se încruntă neliniştit:

— Desigur.

— Când vă întâlniţi cu soţia dumneavoastră, spuneţi-i că prezenţa mea v-a ridicat moralul şi că sunteţi decis să semnaţi documentele cu chinezii.

Khalil Jezzine păli şi fălcile începură să-i tremure.

— Vreţi... vreţi să mă ucideţi, bolborosi el.

Ochii aurii ai lui Malko fulgerară chipul gelatinos.

— Mi-aţi spus că aveţi deplină încredere în Mouna, remarcă el pe un ton egal. Nu este deci niciun pericol.

Libanezul enorm respira greoi. Scoase o batistă din buzunar şi îşi şterse fruntea. În aceeaşi clipă se auzi o bătaie uşoară în uşă şi apăru Houry cu o chiflă în mână. Îi spuse lui Khalil Jezzine câteva vorbe în arabă şi ieşi, privindu-l stăruitor pe Malko.

Acesta contempla uimit pâinea. Nu era ora gustării...

Libanezul păru brusc uşurat. Luă chifla cu mâinile enorme şi o rupse în două. Din ea căzură pe masă trei suluri de bancnote prinse cu un elastic.

Malko privi discret în altă parte. Nu trebuia să fie la curent cu toate afacerile lui Khalil Jezzine...

Libanezul strecură banii într-un sertar, strânse firimiturile şi îl fixă cu privirea pe Malko.

— Sunt nebun dacă m-am băgat în povestea asta, spuse el.

— În afară de Mouna, îl întrebă Malko, nu aveţi nici o altă pistă, niciun indiciu.

Khalil Jezzine aprinse o ţigară cu o mână tremurătoare şi suflă fumul.

— Nu ştiu dacă vă foloseşte, spuse el, dar în seara în care au fost ucişi, Adel era la *Cazino* împreună cu o fată. Aceasta pretinde că l-ar fi văzut pe asasin şi l-ar putea recunoaşte. Un bărbat cu ochelari, destul de corpolent şi cărunt...

— Cine e?

— O franţuzoaică, o dansatoare în spectacol, Mireille. Pot să vă dau adresa ei, locuieşte lângă *Phoenicia.*

Malko îşi şterse ochelarii negri cu batista. Stranie poveste!

— Sunteţi libanez, spuse el, şi aveţi o poziţie importantă în societate. Poliţia nu a făcut nimic?

Khalil Jezzine schiţă un surâs sardonic:

— Poliţia se bucură, zise el. Sigur că sunt foarte

politicoşi cu mine, dar ştiu că unul dintre comisari a spus că aşa îmi trebuie, pentru că le-am dat atâta bătaie de cap cu traficul cu haşiş. Tot ce fac, fac pentru a-l servi pe domnul Cooper...

Uite unde era filantropia!

— Nu îndrăznesc să se amestece, conchise Jezzine. Au interogat-o doar pe Mireille. Nu vor să intre în conflict cu ruşii, şi în general cu nimeni.

Libanezul scoase din buzunarul vestei o «ceapă» de aur mare cât o grenadă.

— Trebuie să mă duc la Cerc, spuse el. Vă las la hotel, spuneţi-i lui Jerry Cooper că nu voi semna până nu-i veţi găsi pe cei care mi-au ucis fraţii.

Malko se ridică. Khalil Jezzine se desprinse cu mare greutate din fotoliu şi apăsă pe butonul interfonului.

— Béchir! Omar!

Fără să aştepte vreun răspuns, ieşi din birou, urmat de Malko. Trecând prin faţa lui Houry, îi aruncă câteva vorbe. Apărură doi libanezi, mustăcioşi, masivi şi cu nişte mutre crâncene, care îl încadrară pe Khalil Jezzine. Acesta explică:

— Sunt nişte oameni de la munte, împrumutaţi de la un prieten, părintele Doury. Îi finanţez campania electorală. Băieţi buni, dar nu prea sunt obişnuiţi cu oraşul. Pentru mine sunt mai degrabă un suport moral.

Micul grup coborî scara. Khalil se clătina greoi pe fiecare treaptă, ca un beţiv. Cele două gorile o luară la goană pe scară şi se postară de o parte şi de alta a uşii, privind bănuitor la nevinovaţii negustori de fistic.

— Cel mai rău, suspină Jezzine, e că nu ştiu la ce să mă aştept...

Ajuns în prag, libanezul îi întinse o legătură de chei lui Béchir. Munteanul o luă la fugă spre un Rolls-Royce *Silver Shadow* negru parcat în faţa imobilului. Strada Allenby era la fel de animată, plină de tarabe şi de negustori

ambulanţi. Era inima ancestrală a Feniciei, templul comerţului. La capătul străzii se zărea lucirea apelor albastre ale Mediteranei.

Béchir se aşează la volan şi imediat se auzi zumzăitul motorului. Khalil Jezzine limita pe cât posibil riscurile... Dacă ar fi existat o bombă legată de demaror, munteanul sărea primul în aer. Libanezul intui gândul lui Malko. Clătină din cap, făcând să-i tremure guşile.

— Suntem în perioadă preelectorală, explică el. Libanul este încă o ţară tânără şi violentă. O bombă în plus sau în minus, nu se bagă de seamă.

Într-o ţară în care în zilele alegerilor prezidenţiale se trăgeau mai multe gloanţe decât în Războiul de Şase zile, nimeni nu se mai mira de nimic. Khalil Jezzine traversă majestuos strada şi se instală la volan. Malko se aşează lângă el, în timp ce gorilele se înghesuiră în spate. Buzunarele lor burduşite ascundeau probabil un întreg arsenal. Geamurile întunecate nu lăsau să se vadă de afară cine era în maşină. Khalil Jezzine nu era însă ferit de o puşcă cu lunetă mânuită de un profesionist. Libanezul conducea foarte încet, fără să se sinchisească de claxoanele furioase ale taxiurilor Mercedes. Întoarse capul spre Malko.

— Nu pot trăi în continuare aşa, zise el cu simplitate. Inima mea nu rezistă. Nu mai îndrăznesc să ies la *Club,* să merg pe stradă. Mi-e teamă să nu fiu ucis în mulţime.

Guşa îi tremura. Malko avu o tresărire de milă pentru acea canalie grosolană şi senzuală, amestecată într-o asemenea afacere sângeroasă.

— Mă puteţi lăsa la *Phoenicia*? întrebă el.

— Sigur, zise Khalil Jezzine. N-aţi vrea mâine să luăm prânzul la mine acasă? Mouna va fi şi ea acasă.

Rolls-ul trecu prin faţa localului *Byblos* şi intră pe strada în pantă care ducea la *Phoenicia.* Alături se înălţa silueta de beton cu patruzeci de etaje a viitorului *Holliday Inn.* Ca

în majoritatea oraşelor orientale, clădirile moderne alternau cu terenuri virane şi case vechi. În faţa localului *Phoenicia* se afla un garaj nenorocit, plin de cauciucuri vechi aşezate pe două etaje.

Malko se despărţi de Khalil Jezzine, sări din Rolls şi urcă scara rulantă care ducea în hol. Devenise din ce în ce mai gânditor.

*
* *

Telefonul sună. Malko ţâşni de sub duş, alunecă aproape şi ridică receptorul. Era probabil Jerry Cooper cu noutăţi. Nimeni altcineva nu ştia că se află la Beirut.

— Prinţul Malko? întrebă o voce timidă.

Urmă o scurtă tăcere.

— Sunt Houry. Domnul Jezzine m-a însărcinat să vă conduc prin Beirut.

Libanezul ştia să trăiască. Malko surâse.

— Unde sunteţi? întrebă el.

— În hol. Vreţi să urc?

Khalil Jezzine avea o concepţie elastică despre ospitalitate. Malko îşi aduse aminte de mutrişoara senzuală a libanezei şi de cearcănele vineţii. În primul rând voia să dea de urma lui Mireille. Întâlnirea cu Houry risca să întârzie, în mod plăcut totuşi, derularea anchetei.

— Cobor, spuse el ferm. Sunt puţin grăbit.

Houry râse din gât. Cu o tonalitate care ar fi dus în ispită şi un papă, făcându-l să rişte canonizarea.

— Păcat.

Probabil că telefonul nu roşi, pentru că era fabricat dintr-o ebonită lucrată de mâini puritane.

Capitolul V

— Domnişoara Mireille a plecat în vacanţă.

Portarul imobilului *Beverley* avu un aer batjocoritor la vederea dezamăgirii lui Malko. Trupeşa Mireille nu avea probabil o reputaţie prea strălucită... De ce-şi părăsise slujba de dansatoare de la *Casino*?

— Vreţi să lăsaţi un mesaj? întrebă portarul.

— Am să-l strecor pe sub uşă, spuse Malko.

O împinse pe Houry în ascensor şi urcă şi el, apăsând pe butonul etajului opt.

Clădirea era la doi paşi de *Phoenicia*, pe strada Iben Sina. Un imobil curat şi modern.

Houry ridică din umeri:

— Fetele ca ea preferă să nu lucreze şi să se lase întreţinute. Probabil că e cu un kuweitian sau cu un saudit.

Părea încântată că franţuzoaica nu era acolo. Malko rămase stupefiat de modul în care libaneza se transformase. Houry era împodobită ca regina din Saba. Tocuri înalte cât Turnul Eiffel, o rochie de lame care îi punea în evidenţă toate rotunjimile corpului şi un machiaj de curtezană. La ordinul patronului, sau dintr-o atracţie reală, părea în extaz în faţa lui Malko.

Fusese dezamăgită că acesta nu o invitase în cameră. În timp ce mergeau, Malko o întrebase:

— Ce înseamnă Houry?

Fata îl privise şi surâse pieziş:

— Foc arzător...

*

* *

Malko strecură o carte de vizită pe sub uşa apartamentului 802, sub privirile intrigate şi vag invidioase ale lui Houry.

De îndată ce uşile ascensorului se închiseră, ea îl întrebă:

— V-aţi terminat treburile pentru astă seară?

Malko surâse:

— Cred, dar nu se ştie niciodată.

Mutrişoara senzuală a libanezei se ridică spre el.

— Nu trebuie să vă gândiţi doar la muncă.

Brusc, căzu în genunchi în faţa lui şi îl prinse de şale. Năucit de un asemenea atac neaşteptat, Malko simţi mâinile tinerei libaneze pipăindu-i hainele, cu aceeaşi eficacitate cu care îl percheziţionase. În câteva secunde, faţa fetei luă locul mâinilor. Ascensorul cobora implacabil spre parter...

Houry avusese probabil acelaşi gând, căci, cu al şaselea simţ al unui orb, fără să se oprească din ce făcea, duse mâna la spate şi apasă pe butonul «oprire».

Ascensorul se opri cu o smucitură lină. În ciuda situaţiei stranii, Malko simţi dorinţa invadându-l. Libaneza continua să-l mângâie, cu ochii închişi şi cu o ardoare rafinată şi aproape mistică.

Sfârcurile ei i se frecau de coapse şi unghiile îl înţepau dureros în şale.

Ascensorul porni brusc. Malko tresări. Presimţea un scandal de proporţii. Vru să se degajeze, să scape de mângâierea învăluitoare. Pentru o clipă, îi trecu prin minte că frumoasa libaneză fusese plătită de KGB să-l compromită. Ruşii recurgeau frecvent la femei «rândunele» cum erau numite!

În loc să-i dea drumul, Houry acceleră mângâierile. Malko avea impresia că zece guri şi zece limbi pătimaşe se străduiau să-i smulgă plăcerea. Vedea etajele defilând ca în vis. Şapte, şase, cinci. Panica era gata să-l scoată din starea de delectare, dar abilitatea lui Houry triumfă. Se auzi gemând, cu senzaţia extrem de violentă că micuţa libaneză îi smulgea măduva spinării.

Ascensorul se opri lent la parter.

Mâna lui Houry se repezi cu viteza unor cobre spre butonul de închidere a uşii, pe care îl ţinu apăsat până când aranjă hainele lui Malko, apoi se ridică dintr-o mişcare, se îndepărtă de el şi eliberă butonul. Afişă o mină poznaşă şi încercă să-şi recapete răsuflarea.

Uşile se deschiseseră şi apăru un libanez cu trăsături bovine. Însoţit de o femeie cu mutră de gospodină, împodobită ca un pom de Crăciun.

Houry, statuie vie a senzualităţii, o măsură cu un aer sfidător. Părea că vrea să afle toată lumea ce făcuse. Funcţionarul de la recepţie îi cercetă bănuitor. Ce Dumnezeu făcuseră atâta în ascensor?

Când ajunseră în stradă, Houry îl luă cu vioiciune de braţ şi îl privi uşor neliniştită:

— V-a plăcut?

Malko se aplecă şi îi atinse uşor buzele, drept tribut pentru ce făcuse. Probabil că vulcanica libaneză ridicase mult cifra de afaceri a lui Khalil Jezzine. Rareori întâlnise o asemenea truditoare în ale erotismului, şi se simţea sincer flatat că reuşise să-l facă să juiseze pe distanţa a opt etaje.

— Unde mergem? întrebă ea.

— La *Club.*

Fata râse.

— Cunoaşteţi deja locurile cele mai bune...

Nemaivorbind de ascensoarele imobilului *Beverley.*

*

* *

Houry avea dreptate: *Club* era cu siguranţă unul dintre cele mai plăcute locuri din Beirut. Uşa discretă dădea în strada Phénicie, înconjurată de cluburi de striptease şi de baruri cu nume incredibile: *Lucky Luke, Păstaia, Crazy Horse.* Erau o sută pe metru pătrat. Contrastul dintre ele şi club era însă evident. Incinta îmbrăcată în pluş, decorul

stil 1900, cu scaune adânci şi un mic ring de dans puţin mai jos decât podeaua. Ţinea loc de discotecă, restaurant şic şi tripou de lux, având şi o sală de joc. Malko şi Houry se instalară la o masă de lângă ringul încă pustiu. Lumea venea mai târziu.

În plus, aveau votcă Stolychnaia, favorita lui Malko. Distincţie de casă mare. Puţin mai destins, o întrebă pe Houry.

— Vă place să lucraţi pentru Khalil Jezzine?

Libaneza surâse maliţios.

— Nu e dezagreabil. E foarte amabil.

— Sunteţi amanţi?

Regretă imediat întrebarea prea directă, dar ea se strâmbă fără să se formalizeze.

— Nu prea. E îndrăgostit de nevastă. Mă rog, în felul lui.

— Merită, măcar?

— E o mare târfă, zise Houry pe un ton admirativ. Foarte mare, îl joacă pe degete. Când îl văd venind prost dispus la birou, ştiu că a fost rea cu el. Cu toate acestea, o copleşeşte cu cadouri şi cu bijuterii. El care e atât de dur în afaceri, nu-i poate refuza nimic... A trimis-o o dată la Paris să-şi cumpere rochii. A dat pe ele douăzeci de mii de lire...

— Nu este geloasă pe dumneavoastră? o întrebă perfid Malko.

Houry pufni şi recunoscu, afişând o satisfacţie evidentă:

— Mă urăşte. Khalil i-a jucat o festă destul de urâtă din cauza mea. Îi cumpărase o haină de blană de panteră pe care dăduse treizeci de mii de lire. S-a dus într-o zi acasă pe neanunţate şi a prins-o făcând dragoste îmbrăcată doar în haină, cu un prinţ saudit. Nebun de furie, i-a luat blana şi mi-a dat-o mie... Ea a aflat...

Houry părea unsă pe inimă. Malko degustă votca. Fata bea doar Pepsi Cola. Uşor, uşor, clubul se umplea. Libaneza îşi apropia genunchiul de Malko. Rar întâlnise o

femeie care se bucura atât de viaţă. Era relaxantă ca o saună, bună pentru suflet şi trup, şi încă şi mai agreabilă...

Ringul se umpluse. Malko remarcă o fată înaltă, o străină îmbrăcată extrem de provocator pentru o ţară arabă: o pălărie mare de fetru negru, o bluză cu fermoar adânc decoltată, un şort de tricot şi nişte cizme Cardin ca o armură care îi puneau în valoare picioarele lungi. Se zbănţuia cu furie în faţa unui libanez mititel, cu aere de hippy de lux.

Malko simţi nişte gheare înfigându-i-se în coapsă, şi auzi vocea lui Houry care îi murmură la ureche:

— Vă place?

— Atrage privirea, mărturisi Malko plin de diplomaţie.

— N-aveţi nicio şansă, spuse Houry pe un ton fără comentarii, e lesbiană. Haideţi să dansăm.

Îl trase spre ring şi fără să se sinchisească de ritmul muzicii se lipi strâns de el.

— Sunteţi mulţumit că ne aflăm aici? îi şopti ea la ureche, după ce aproape îl făcuse să sară pe ea.

Malko surâse:

— Nu credeam că ospitalitatea orientală merge atât de departe.

Houry pufni.

— Este o veche tradiţie feniciană. Acum douăzeci de secole, fenicienele se dăruiau doar străinilor, în grădinile din Tyr. Când se întorceau din porturile îndepărtate, căpitanii fenicieni jinduiau şi ei să împărtăşească soarta fericită a străinilor...

Malko nu reuşi să afle dacă avuseseră câştig de cauză.

Discul se opri şi Houry îi făcu cu mâna unui băiat blond şi înalt, cu statură de atlet, ce stătea sprijinit de bar cu un pahar în mână.

— Harold trebuie să ştie unde e Mireille, zise ea. Cunoaşte toate fetele de teapa ei.

Îl conduse pe Malko spre bar şi făcu prezentările.

Harold vorbea foarte bine franţuzeşte. Avea un aer straniu, de seducător al anilor treizeci: un sacou cadrilat, împodobit cu un lanţ de ceas cântărind trei livre, părul blond extrem de aranjat şi un aer fudul. Nu lipsea nici inelul de mărimea unei călimări, împodobit cu blazoane imaginare.

— Mireille, blonda acea înaltă care ieşea mereu cu Adel, îi spuse Houry.

— Mireille? Ah, da. A plecat cu prinţul Reza, îl ştii, cel care venea îmbrăcat mereu în jeans. S-au dus să petreacă o săptămână în Kuweit. (Se întoarse spre Malko.) Dacă doriţi, când se întoarce, v-o prezint, este cea mai bună afacere din Beirut. În plus, e şi simpatică.

Houry îşi scutură coama roşie.

— Nu are nevoie de tine, spuse ea sec.

Furioasă, îl trase după ea pe Malko spre masă.

— Cine e netotul ăsta?

Ea ridică din umeri:

— Oh, nu e un tip rău. Zice că e producător de filme, dar minte. Face puţin trafic cu Olanda şi se culcă cu femeile de treabă care se plictisesc. Are însă paşaport diplomatic englez.

Malko se încruntă.

— Paşaport diplomatic? De ce?

— Tatăl lui era diplomat.

Probabil că în Liban un asemenea document era ereditar. O soluţie ca oricare alta pentru obţinerea vizelor. Liniştit în privinţa lui Mireille, Malko se afundă din nou în gânduri. Hotărât lucru, Beirutul era un oraş straniu. Brusc, îl zări pe Jerry Cooper. Rezidentul CIA se aşezase la bar. Îi făcu vioi semn lui Malko şi acesta o lăsă singură pentru câteva clipe pe trupeşa Houry.

Apropiindu-se de american, remarcă privirea plină de gravitate din spatele lentilelor groase.

— Ei?

— Nu pot face minuni, răspunse Malko. Dacă dumneavoastră n-aţi avut succes până acum, n-o să reuşesc eu în câteva ore. Pentru moment nu ştiu nimic în plus. Mă documentez.

Americanul clătină din cap.

— Nu pierdeţi prea mult timp.

— Khalil Jezzine e înnebunit de groază, spuse Malko. Fac anumite verificări, şi sper să obţin câte ceva. Dar am nevoie de întăriri: Chris Jones şi Milton Brabeck. Asta ca să evităm dispariţia prematură a lui Khalil Jezzine...

— Bună idee, recunoscu Jerry Cooper. Am auzit de ei.

— Nu credeţi că sunteţi puţin cam imprudent în relaţii? zise Malko. Poate că ar trebui şi eu să port un ecuson cu «agent secret». Toată lumea ne-a văzut stând de vorbă.

Jerry Cooper izbucni în râs:

— La Beirut se ştie totul... Îi vedeţi pe cei trei din spatele nostru? Se pregătesc să vândă Marocului tancuri ruseşti donate egiptenilor, capturate de israelieni şi nevândute în Finlanda...

Se întrerupse pentru a saluta o persoană din celălalt capăt al barului. Un libanez cu nas turtit, la fel de masiv, cu ţeasta aproape cheală, purtând pe sub sacou o cămaşă plină de dantele. Aşezat pe un taburet, sorbea din ochi cu aviditate o fată în şort.

— Acela este Elie, zise Jerry pe un ton scăzut, un spion libanez. Îşi pierde vremea pe aici şi ştie tot, dar nu spune niciodată nimic. Libanezii, nu se amestecă deloc în micile noastre afaceri. Sunt nişte domni.

Elie îi surâse amical lui Jerry Cooper şi se afundă din nou în visul lui erotic.

Clubul se umpluse de lume care cina sau care dansa. Erau multe femei tinere şi frumoase. Malko se întoarse la masa unde Houry se plictisea.

Fata îi aruncă o privire elocventă.

— N-aţi vrea să ne întoarcem la hotel?

*

* *

Harry Erivan inspectă faţada întunecată a imobilului care adăpostea Moscova Narodny Bank. Piaţa Riad el Sohl era pustie. Sări din Mustang şi se strecură prin uşa laterală a băncii. O închise şi se trezi în beznă.

O voce înăbuşită întrebă:

— Harry?

— Cine vreţi să fie? zise Harry prost dispus.

Nu-i plăcea aceea întâlnire târzie. De obicei, se vedea cu rezidentul KGB la bancă, în timpul orelor de program, ceea ce era mult mai discret.

Se aprinse un bec şi Harry îl văzu pe locotenent-colonelul Davoudian, ţinând în mână un pistol automat Tokarev. Rusul puse imediat la loc arma.

— N-aţi fost urmărit?

Harry ridică din umeri.

— Nu cred. De ce m-aţi chemat la o asemenea oră? E periculos.

Rusul se scotoci prin buzunarul impermeabilului şi îi întinse lui Harry un pacheţel.

— Am o misiune urgentă pentru dumneavoastră. Duceţi-vă la hotelul *Phoenicia,* urcaţi la şase şi agăţaţi asta de mânerul uşii cu numărul 609. Încercaţi să nu fiţi văzut de cei de pe palier.

Harry îl privi uluit.

— E cumva o glumă?

— N-am timp de aşa ceva, zise cel de la KGB. Trebuie să intimidăm un agent duşman. Nu avem alt mijloc ca acest pachet să ajungă la el în cameră...

— Dacă îl aruncă?

Rusul surâse uşor.

— În niciun caz, Harry. În niciun caz.

*

* *

Houry ieşi semeaţă din ascensorul hotelului *Phoenicia,* sub privirile invidioase ale liftierului. După cum se comportase în cabină, Malko presimţi că urma o noapte de pomină. Se pare că ascensoarele aveau un anumit efect asupra ei.

— Ce s-a întâmplat?

Rămăsese în aşteptare în faţa unui pachet cât o cutie de trabucuri, agăţat de mânerul uşii.

— Pot să-l desfac?

Fără să aştepte răspuns, desfăcu sfoara şi despături hârtia. Un mic paralelipiped galben sclipi în întuneric. Înainte ca Malko să o pună în gardă, fata îl şi luase. Malko simţi cum îi creşte pulsul.

Era un lingou de aur în formă de sicriu, aidoma celui pe care i-l arătase Khalil Jezzine după-masă. Simţi cum dorinţa îl părăseşte brusc. KGB-ul nu-şi pierdea timpul în încercarea de a-l intimida.

— E din aur, şopti Houry.

Ochii îi străluceau. Malko luă bucata de hârtie. Nu era nimic scris pe ea. Examină apoi lingoul. Era identic cu cel pe care îl văzuse la libanez. Un ferpar extrem de curios.

— Ce înseamnă asta? întrebă Houry.

— Khalil Jezzine a primit unul la fel, spuse simplu Malko. Asta înseamnă că şi eu sunt în pericol.

Ea se încruntă.

— Vă vor ucide?

Nu se putu împiedica să nu zâmbească în faţa unei candori atât de directe.

— Probabil că vor încerca. Vă e frică?

Ea clătină din cap.

— Nu. Am chef să fac dragoste cu dumneavoastră.

Pentru moment, era singurul lucru de făcut. Răsuci cheia în broască şi aprinse lumina. Camera era goală. În

timp ce Houry punea puţină muzică de ambianţă, Malko luă din valiză pistolul extraplat şi îl puse pe noptieră, lângă fotografia panoramică a castelului său.

Houry scoase un strigăt uşor şi cântări în mână arma.

— Cât e de plată!

Malko vru să-i spună că putea fi purtată şi sub smoking, dar probabil că n-ar fi interesat-o. Puse lingoul lângă pistol şi se întoarse cu faţa spre Houry.

Fata părea excitată la vederea armei. I se aruncă năvalnic în braţe şi o ajută să se dezbrace. Veşmântul căzu pe mochetă cu un zgomot mătăsos şi Houry, purtând un slip minuscul şi un sutien de dantelă, amândouă mov ca cearcănele de la ochi, se depărta uşor de el...

Avea pieptul puţin cam mare pentru statura ei, dar şoldurile de amforă şi picioarele arcuite erau minunate.

— Vă plac, domnule?

Fără să aştepte răspunsul, se aruncă asupra lui şi îl răsturnă pe pat. Malko avu impresia că o caracatiţă parfumată îl încolăcise. Privirea îi căzu brusc pe lingoul de pe noptieră şi în mintea lui sună un clopoţel.

Îngheţat de frică, întinse mâna spre lingoul care sclipea uşor în penumbră. Crezând că îi arde de joacă, Houry îi sări în spate şi îl aduse înapoi în pat. El se degajă cu brutalitate, făcând-o să scoată un strigăt de surpriză.

— Atenţie! strigă el.

Apucând lingoul, îl aruncă spre fereastră cu putere şi se lăsă pe spate.

Coşmarul care urmă se petrecu cu viteza fulgerului. Lingoul făcu ţăndări geamul şi explozia din momentul următor umplu balconul cu flăcări galbene.

Camera fu invadată de un fum gros, iar rămăşiţele lingoului se împrăştiară în toate părţile. Întins pe pat, Malko o ţinu pe Houry strâns în braţe. Totul dură parcă o eternitate. Suflul îi proiectă pe amândoi în perete, şi căzură ameţiţi lângă pat.

Houry scoase un strigăt ascuţit.

Malko se ridică şi căută din ochi telefonul. Aparatul fumega. Buimacă şi terorizată, Houry se ridică şi ea, clătinându-se. Suflul îi smulse sutienul şi pielea tăiată sângera. Buzele îi tremurau. Maşinal, îşi şterse sângele de pe frunte. Camera părea devastată de un uragan. Din fericire, explodând pe balcon, maşinăria infernală pierduse mult din forţă.

Aerul proaspăt de noapte, risipea uşor fumul exploziei, dar perdelele luaseră foc. Geamul era doar o amintire. Dacă lingoul ar fi explodat pe noptieră, Malko şi Houry ar fi fost făcuţi bucăţi...

— Ce s-a întâmplat? bolborosi Houry.

Încă ameţit, Malko îi văzu doar buzele mişcându-se şi înţelese întrebarea.

— A fost o bombă, spuse el. Mi-am dat seama pentru că lingoul era prea uşor, în comparaţie cu cel pe care l-am văzut la Khalil Jezzine azi după-masă...

Memoria lui uimitoare îi salvase viaţa. Pe coridor se auziră strigăte şi cineva bătu la uşă. Fără să se gândească la ţinuta în care era, Houry se duse să deschidă.

Camerista privi cu stupefacţie fata frumoasă şi aproape goală, cu trupul acoperit de răni şi cu un aer absent. Houry scoase un strigăt şi înşfăcă un prosop din baie.

Întreg hotelul *Phoenicia* părea trezit, şi lumea mişuna pe culoar. Malko o dădu la o parte pe Houry, fără să-şi poată stăpâni tremurul nervos.

— Israelienii sunt de vină! strigă o voce isterică de femeie.

Sosiră doi funcţionari cu extinctoare şi cu o brancardă.

Stropiră perdelele care începuseră să se topească. Malko auzi jos în stradă sirena unei maşini de poliţie. Ar fi dat orice pentru un pahar cu votcă rece.

Lingoul fusese probabil golit şi umplut cu trotil şi prevăzut cu un temporizator.

Mai mulţi poliţişti cu berete roşii şi cu mitraliere, îi îndepărtară pe curioşi.

— Sunteţi ocupantul acestei camere? îl întrebă unul dintre ei pe Malko în engleză.

— Da, zise acesta resemnat.

Problemele de abia începeau, dar erau de preferat în locul morţii.

*

* *

Căpitanul îi însoţi pe Malko şi pe Khalil Jezzine până la Rolls-ul parcat în curtea mare şi pătrată a Prefecturii de poliţie din Beirut.

Aplecându-se până la pământ, întoarse capul cu discreţie la vederea mitralierelor gărzii de corp a libanezului. Fără ajutorul lui Jezzine, Malko ar fi zăcut într-o celulă. Libanezii îl luaseră drept spion israelian, rănit accidental de propriile lui mecanisme. Descoperirea pistolului extraplat nu aranjase de fel lucrurile. Fusese nevoie de influenţa lui Khalil Jezzine pentru ca arma să-i fie înapoiată lui Malko.

Din fericire, libanezul îi sărise în ajutor. Trezit în plină noapte, se pusese chezaş pentru el. Malko îşi putea continua odihna întreruptă, într-o altă aripă a hotelului *Phoenicia,* fără Houry însă, care fusese dusă la spital din cauza rănilor. Era însă obligat ca a doua zi dimineaţă să se prezinte la poliţie la ora opt pentru interogatoriu: Khalil îl însoţise. După nişte formalităţi accelerate, Malko fusese pus în libertate în schimbul unei cauţiuni de zece mii de lire plătite de libanez în aşteptarea încheierii procedurii de instrucţie. Poliţia se arătase foarte interesată de lingoul exploziv. Pereţii camerei fuseseră împroşcaţi cu fragmente minuscule de aur. Unul dintre consilierii ambasadei americane intervenise discret la direcţia hotelului *Phoenicia,* comunicând că pagubele urmau să fie suportate

în întregime de ambasadă.

— Nu şi-au pierdut timpul, suspină Malko, aşezându-se pe bancheta Rolls-ului.

Respira cu voluptate parfumul inimitabil al pielii de lux.

Lui Khalil Jezzine îi tremura bărbia.

— Acum înţelegeţi de ce mi-e frică. Nu se dau în lături de la nimic. Singurul loc unde aş fi în siguranţă este China, dar nu am chef să mă instalez acolo. Ultima oară am stat cinci săptămâni la Canton şi aproape am înnebunit. Nu mi-ar da viză nici măcar pentru Mouna. Aş fi nevoit să-i telefonez de acolo, altfel s-ar supăra.

Mare poamă trebuia să fie nevasta lui. Malko încercă să tragă nişte concluzii. În afară de americani, Khalil Jezzine şi Houry, nimeni nu ştia motivul venirii lui la Beirut. Cu toate acestea, KGB-ul îl reperase imediat...

— Sunteţi sigur de Mouna? întrebă el suav.

Libanezul tresări de parcă l-ar fi blestemat cineva.

— Mouna? Imposibil. Mă adoră.

Malko se abţinu să-i spună că erau atâtea femei care-şi trădaseră bărbaţii pe care îi adorau sau se prefăceau că îi adoră, că ar fi putut umple marele Canion din Colorado.

— Veţi face cunoştinţă cu Mouna, spuse Khalil. Am decomandat prânzul, dar vă aşteaptă la ceai. Mergem împreună.

Malko se tolăni pe pernele din piele fină. Rolls-Royce-ul rula cu rapiditate spre centru, traversând un cartier altădată modern. Cu cine semăna oare trupeşa Mouna?

Capitolul VI

Mouna Jezzine se întinse nesatisfăcută în faţa oglinzii.

Avea încă sânii fermi şi ridicaţi, deşi mici, coapsele neatinse de celulită şi zona pubiană ce parcă nu cunoscuse niciodată atingerea unui bărbat.

Gurile rele din Beirut spuneau că Mouna încercase toţi bărbaţii cât de cât importanţi, începând cu cei din emiratul Oman, din sudul Golfului Persic, şi terminând cu cei din Liban. Modestă, Mouna îl lăsa să vorbească. Călătorise destul în Europa şi nu-i displăcea să fie supraestimată. Se apropie de oglindă şi se examină cu şi mai multă atenţie. De câtva timp ochii ei erau în permanenţă încercănaţi, făcându-i pe cei care o curtau să-şi facă şi mai multe vise.

Amanţilor trecători le jura că erau urmele voluptăţilor trecute, dar ea ştia bine că erau semnele nopţilor nedormite, ale alcoolului şi ale trecerii timpului. Cu toate acestea, avea încă destul succes, deşi nu era cu adevărat frumoasă. Nasul cu nările răsfrânte era prea lung şi prea semeţ. Avea o înălţime de un metru şaizeci, bărbia prea voluntară, ochii uşor înfundaţi în orbite şi foarte întunecaţi.

Cheful de viaţă, acel foc interior care ardea în ea în permanenţă, o făcea să se arunce neobosită în cele mai noi experienţe. Când se măritase cu Khalil Jezzine era aproape virgină. La început, se revoltase în faţa exigenţelor complicate şi interesate ale soţului ei, apoi prinsese încet, încet gustul. Enormul libanez nu-şi dăduse seama decât mult mai târziu că se jucase de-a ucenicul vrăjitor şi că Mouna făcea ca şi el parte din rândul călăilor.

Sună telefonul. Se întinse pe burtă pe patul acoperit cu o cuvertură de satin negru şi ridică receptorul. Răspunse cu vocea ei catifelată dintotdeauna, în afară de momentele când o apuca turbarea şi îl îngrozea chiar şi pe Khalil.

— Mouna?

Era vocea neliniştită a soţului ei.

— Ah, tu eşti dragule, zise Mouna cu vocea ei miorlăită şi senzuală. De ce mă trezeşti atât de devreme?

— E ora unsprezece. Prietenul despre care ţi-am vorbit vine să te vadă după-amiază.

— E frumos?

— Ticăloaso, zise el şi închise.

Mouna căscă plictisită. La început o amuzase să facă dragoste cu acel monstru, dar totul se transformase într-o corvoadă aidoma epilării picioarelor sau indispoziţiilor lunare. Khalil îi dădea însă mulţi bani, iar lui Mouna îi plăcea luxul, bijuteriile şi viaţa uşoară. Mulţumită banilor lui Khalil şi poziţiei ei sociale, putea pretinde de două ori mai mult şeicilor din Kuweit sau saudiţilor înnebuniţi de erotismul ei. N-ar fi retribuit-o cu o asemenea generozitate dacă ar fi fost o simplă curtezană, chiar dacă ideea de a face dragoste cu soţia frumoasă şi tânără a unui om cunoscut le cam tăia plăcerea.

De altfel, Mouna se dăruia rareori silită. Descoperise în ea o parte ascunsă care o speria. Niciodată nu mai juisase ca în ziua în care un bogat kuweitian se folosise de ea, trecând-o apoi servitorilor. Mouna dansase pentru ei ca o nebună, dăruindu-se apoi fără reţinere.

Întinse mâna stângă şi admiră safirul, cadoul de aniversare primit de la Khalil. Avea cincizeci şi trei de karate şi valora trei sute de mii de dolari. Mouna dormea cu el, alintându-l ca pe un bărbat. Doar la vederea lui pântecul i se strângea dureros. Eclipsa toate celelalte bijuterii. Visa să se ducă într-o seară la *Club* purtând doar safirul, dar Khalil spunea că avea aerul unei târfe.

Acest lucru nu-i împiedica însă pe şeicii cei mai retrograzi şi mai fanatici, devotaţi complet profetului, să o invite în palatele lor hidoase, care pluteau pe petrol, şi să se arunce asupra trupului suplu. Din contactul cu acei bărbaţi extrem de bogaţi şi atât de intransigenţi în aparenţă în privinţa credinţei, căpătase o anume filosofie de viaţă. Îi văzuse pe acei războinici gata să pornească într-un război sfânt, sub cele mai ridicole pretexte şi în

acelaşi timp scăldând-o în whisky şi lingându-i apoi corpul...

Ajunsese la concluzia că din cele două forţe care guvernau lumea – religia şi sexualitatea – cea din urmă era mult mai puternică. O şansă pentru ea, care nu avea vocaţie mistică.

Îşi scutură părul scurt şi admiră imaginea din faţa ei. Nu avea nevoie de oglindă. Pereţii erau tapetaţi cu fotografii ale ei, în toate poziţiile.

Mouna se ridică şi ieşi din cameră. Era încă uimită de noul lor apartament. Şapte sute de metri pătraţi acoperiţi cu marmură de Carrara de un alb orbitor. Khalil pusese covoare peste tot. Trecerea de la răceala marmurei la căldura molatecă a acestora era delicioasă. Fredonând, tânăra coborî scara de oţel şi marmură care ducea la etajul inferior. O terasă largă înconjura apartamentul, dar timpul nefavorabil nu-i permitea să profite de ea pentru moment.

Saadi, mica servitoare sudaneză, o aştepta la baza scării, cu o ceaşcă de ceai de cardamon. Se înclină în faţa stăpânei. Chipul turtit nu prea avea graţie, dar trupul fermecător salva ansamblul. Mouna bău lichidul fierbinte şi amar şi se simţi mai bine. Amantul din ajun fusese atât de dornic, încât începuseră să facă dragoste încă de pe scară. Din fericire, Khalil nu se întorcea niciodată de la Cerc înainte de trei-patru dimineaţa, dar era un tip imprevizibil. Niciodată nu înţelesese exact când oamenii îi erau agreabili şi când îl făceau să turbeze de furie. Din seara trecută se alesese cu o vânătaie pe şold, şi presimţea că urma o scenă din partea lui Khalil. În plus, ciclul îi întârziase, deşi îşi luase pilula. Se gândi cu groază că în cazul în care era însărcinată ar fi avut de ales între doisprezece bărbaţi... inclusiv Khalil.

Dansând de una singură, porni combina muzicală. Nu putea trăi fără muzică. Se auzi un dans oriental. Maşinal, începu să se onduleze pe loc. Saadi o privea plină de

încântare.

— Du-te la bucătărie, zise sec Mouna. Nu sta să te uiţi la mine, idioato.

Micuţa negresă ieşi. Rămasă singură, Mouna se aşeză pe o canapea joasă. Era preocupată şi de mai multe zile îşi căuta uitarea în serate până la patru dimineaţa. Fusese invitată în Bahrain şi avea chef să se ducă.

Brusc, livingul cu fotoliile adânci pe rotile i se păru imens. Ca să-şi ridice moralul, se duse la dulap şi îl deschise. Doar câteva regine şi Jacqueline Kennedy aveau poate mai multe rochii decât Mouna. Şifonierul măsura douăzeci de metri lungime. Alese un pantalon de brocart sirian verde şi o bluză neagră dintr-o dantelă aproape transparentă, special pentru invitatul lui Khalil.

Sună telefonul. La început ezită să răspundă, apoi ridică receptorul.

— Mouna?

Vocea autoritară şi suavă în acelaşi timp o făcut să tresară. O căldură stranie îi învălui şalele. Se simţi neputincioasă.

— Da, spuse ea în silă. N-am timp să stau de vorbă, am întârziat.

— Eu însă vreau să ne vedem, zise femeia pe un ton mai dur. Astăzi.

Mouna mormăi o înjurătură în arabă.

— N-am timp, repetă ea şovăitoare. Vino mâine să-mi faci masaj.

— Nu, astăzi. Te vei simţi bine.

Închise înainte ca Mouna să aibă timp să spună nu. De altfel, ştia că nu putea refuza. Suspină şi urcă să facă duş. Îi plăcea să se simtă curată. Mâinile lui Katia îi îndepărtau întotdeauna oboseala şi grijile cu o măiestrie divină. Datorită ei, Mouna amenajase o mică sală de relaxare şi de sport, la primul etaj, lângă camera ei.

*

* *

Katia îşi scoase impermeabilul şi apăru îmbrăcată într-un halat alb de infirmieră, lung până la ghetele negre. Mouna o sărută distrată.

— Ai întârziat, îi reproşă ea. Aştept pe cineva.

Katia ridică nepăsătoare din umeri.

— Peste o jumătate de oră vei fi liberă. Trebuia să te văd. Urcăm?

O luă înaintea lui Mouna pe scara metalică. Din urma ei aceasta strigă:

— Saadi!

Mica sudaneză apăru din bucătărie.

— O să vină un domn, îi explică Mouna. Dacă sunt încă sus, pofteşte-l înăuntru şi serveşte-l cu ceva de băut.

Înfăşurată în halatul de baie, urcă până în camera unde o aştepta Katia.

*

* *

Cu privirea plecată, Saadi îl pofti pe Malko înăuntru şi îl invită să se aşeze pe un divan de lângă scară. După treizeci de secunde se întoarse cu nelipsita cafea cu cardamon. Malko aşteptă calm. Apartamentul era tăcut şi liniştit. După ce-l servise cu cafea, sudaneza dispăruse.

După cinci minute de aşteptare, auzi un geamăt. Ciuli urechea. Sunetul venea de la etaj. Un soi de strigăt de durere, amestecat cu un geamăt voluptos. Şovăind între educaţie şi meserie, Malko nu ştia ce să facă. Îl îngrozea posibilitatea de a viola intimitatea gazdei sale. Un alt geamăt mai apăsat îl făcu să-şi uite scrupulele, dând câştig de cauză spionului din el, şi să urce cu paşi de lup scara de oţel şi marmură.

Ajunse fără probleme la etajul superior. Gemetele se auzeau în continuare, venind de undeva din dreapta. Din

fericire, covorul gros îi înăbuşea paşii. Lipindu-se de perete, Malko ajunse în dreptul unei uşi deschise. Înaintă câţiva centimetri, încercând să vadă ce se petrecea înăuntru. Un geamăt mai puternic îl făcu să se dea înapoi. Centimetru cu centimetru, se apropie până zări interiorul camerei a cărei uşă stătea deschisă.

La început văzu doar chipul unei femei cu bărbia voluntară şi nasul semeţ, întinsă pe o masă de masaj. Ţinea ochii închişi şi îşi muşca buzele. Înaintă încă puţin şi zări spatele unei femei în halat alb şi cu părul strâns în coc.

În acel moment, fu tentat să se lase păgubaş. Detesta să tragă cu ochiul. Un al şaselea simţ îl făcut însă să înainteze încă puţin, şi deodată nu mai avu chef să coboare.

Femeia în halat alb îşi lipise chipul de pieptul brunetei cu părul scurt. Era chiar cea pe care o văzuse dansând la *Club.* Lesbiana, după spusele lui Houry. Fără ochelari era şi mai fermecătoare. Malko văzu o gură mare şi senzuală mângâind cu buzele pieptul femeii întinse şi sărutându-l lung şi delicat. Corpul brunetei se încordă şi ea gemu şi mai tare. Cu mâna stângă, o trase pe «maseusă». Mâna acesteia mângâia lent şoldurile înguste. O mână elegantă şi fină, cu unghii lungi manichiurate într-un verde smarald, împodobită cu o bijuterie stranie: două gheare de aur încovoiate, montate pe un inel gros de aur. Mâna se îndreptă spre partea de jos a corpului victimei de bună voie.

Aceasta se încordă simţind mângâierea din ce în ce mai precisă. Deschise gura, respirând sacadat. Buzele neobosite urcau şi coborau în continuare de-a lungul corpului. Bruneta îşi duse mâna la pântec ca şi când ar fi vrut să îndrume maseuza spre un anume loc.

Timp de mai multe secunde, poziţia rămase neschimbată. Femeia întinsă îşi bălăngănea capul şi bazinul i se ridica ritmic, într-un final strigă nişte vorbe fără şir în arabă, pe care Malko nu le înţelese.

Se ridică imediat, rămânând aşezată pe masă şi o trase spre ea pe «maseuză», începând să-i desfacă febril halatul.

Malko văzu un corp slab şi musculos, nişte sâni mici cu areole foarte închise la culoare şi un pântec uşor bombat sprijinindu-se pe nişte picioare de gazelă. Bruneta îşi înfundă chipul în carnea călduţă, strecurându-şi mâna spre triunghiul negru al pântecului. Degetele cu unghii verzi o opriră cu fermitate. Expresia de pe chipul brunetei oglindea durere şi uimire.

— Nu mă mai iubeşti? spuse ea cu o voce de fetiţă.

Sângele lui Malko pulsa cu putere. Dragostea dintre cele două femei nu avea nimic respingător. Se întrebă dacă Khalil Jezzine era la curent cu «masajul» ciudat pe care îl făcea nevasta lui, căci nu putea fi decât Mouna.

— Ba da, te iubesc, zise vocea joasă şi plăcută a fetei cu unghiile verzi, dar mai am o clientă care aşteaptă...

Mouna îşi înfipse mâna în halatul alb.

— Nu te duce...

Fata râse:

— Ai înnebunit. Ne vedem mâine?

Mouna se destinse.

— Da. La ora cinci. Poţi să-ţi faci puţin timp?

Vocea implora. Malko se gândi că fiecare avea slăbiciunile lui. Fata minionă zâmbi larg cu buzele frumos desenate.

— Îţi promit.

Începea să-şi încheie halatul. Malko se grăbi să coboare scara. Nu avea chef să dea ochii cu Mouna în acel moment. Bătu la uşa bucătăriei. Apăru capul cu păr scurt şi creţ al lui Saadi.

— Îmi pare rău, explică Malko. Nu mai am timp să o aştept pe doamna. Îi voi telefona.

Se îndreptă grăbit spre ieşire. Frumoasa Mouna era un personaj complex.

*

* *

Khalil Jezzine păru că se scufundă în fotoliu. Îi aruncă lui Malko o privire plină de reproş, de parcă fusese vina lui.

— Imposibil, spuse el jalnic, imposibil. Mouna nu poate fi amestecată în aşa ceva. Imposibil...

Clătină maşinal din cap, vrând parcă să dea o mai mare greutate cuvintelor. Malko răspunse pe un ton fără cruţare:

— E totuşi o coincidenţă curioasă că cineva a încercat să mă ucidă, chiar după ce i-aţi spus lui Mouna că prezenţa mea vă va permite să semnaţi contractul cu chinezii...

— Cu siguranţă că e o coincidenţă, repetă libanezul.

Malko se abţinu să răspundă. Rămăsese în viaţă pentru că nu crezuse în existenţa coincidenţelor în meseria lui. Cei care crezuseră se odihneau în cimitirul de la Arlington. Era inutil însă să-l înnebunească pe omul de afaceri libanez. Putea să povestească totul nevestei.

— Poate că e o coincidenţă, fu el de acord. Vă cer însă să nu-i pomeniţi nimic despre temerile mele lui Mouna.

— Desigur, se grăbi să răspundă Khalil Jezzine. Sper totuşi că veţi găsi adevăratul vinovat.

Malko se ridică privindu-l cu milă.

— Şi eu sper, zise el.

*

* *

Vocea jovială şi puternică a lui Harold făcea receptorul să vibreze.

— Am găsit păsărica, spuse el triumfător. Dacă sunteţi liber, mâine putem cina împreună.

— Cu multă plăcere, spuse Malko.

S-ar fi simţit mult mai liniştit interogând-o personal pe Mireille, franţuzoaica. Aceasta asistase practic la asasinarea lui Adel Jezzine.

— Atunci ne întâlnim la *Café de Paris* la ora unu, spuse Harold. E pe strada Hamrah, o găsiţi uşor.

Hamrah Street era un fel de Champs-Elysées al Beirutului, având ceea ce libanezii numeau cafenele pe trotuar, o grămadă de «pisicuţe» europenizate, buticuri de modă şi baruri. Centrul în jurul căruia gravita Beirutul snob.

Capitolul VII

Ochii de peşte ai lui Mireille îl cercetau pe Malko. Îmbrăcată într-un costum mulat din lână ruginie, era extrem de apetisantă. Făceau excepţie trăsăturile de o prostie nemăsurată, dar gura frumoasă avea un erotism aparte.

— Vedeţi, v-am adus-o! proclamă triumfal Harold. Aşa cum v-am promis.

Café de Paris, singura cafenea care nu era pe trotuar de pe strada Hamrah gemea de lume.

Fără să se sinchisească de vecini, Harold înconjură torsul fetei cu un braţ, ciupind-o de un sfârc prin ţesătura fină. Ea chicoti şi se apropie de el. Nu se jena dacă era vorba de un ban în plus.

— Ce-ar fi dacă ne-am duce în altă parte să trăncănim, sugeră Harold.

Cu o abilitate de scamator, împinse spre Malko farfuria cu nota de plată, scoase un etui de ţigări din aur de mărimea unei pietre funerare şi se aplecă la urechea lui Mireille.

— Vom bea cafea la tine, frumoaso.

Mireille chicoti din nou. Mâna mare a englezului dispăruse complet sub masă. Malko lăsă douăzeci de lire şi se ridică. Nu reuşise încă să stea de vorbă serios cu fata. Mireille avea un creier de furnică.

Ea se ridică prima, urmărită de privirile admirative ale tuturor masculilor prezenţi şi ieşi în strada Hamrah. Cu o expresie deşucheată pe chip, Harold se apropie imediat de Malko.

— Marfă, nu? Uitaţi-vă ce fund are. E atât de frumos că-ţi vine să pui mâna pe el. Face exact ceea ce-i spun. (Râse satisfăcut.) Trebuie să spun că nici eu nu regulez prea rău. E nebună după mine, dar dacă vreţi, ne putem distra imediat... De îndată ce apare un nou venit, se şi ia după el...

La acel nivel, vulgaritatea era aproape o nestemată.

— Nu ştiu dacă am timp, răspunse Malko, exprimându-şi clar rezerva. Aş vrea să stau serios de vorbă cu ea.

O orgie, mai ales într-o asemenea companie proastă, nu-l atrăgea.

Semeaţă şi idioată, Mireille îi aştepta pe trotuar, lovindu-se cu sânii de trecători şi cabrându-şi crupa. Un animal frumos. Harold o luă de braţ, apucând-o în acelaşi timp de sân şi Malko se luă după el.

*

* *

— Scoate-ţi pulovărul, îi sugeră Harold.

De când intrase îşi tot arăta bicepşii, jucându-i pe sub cămaşă şi făcând să sclipească lanţul de la ceas. Mireille puse docilă tava cu cafele pe masă şi îşi scoase pulovărul, apoi îşi desfăcu sutienul şi se aşeză între Malko şi Harold cu sânii goi. Erau minunaţi, în formă de ogivă. Malko nu văzuse niciodată o femeie dezbrăcându-se atât de natural...

— Povestiţi-mi despre bărbatul pe care l-aţi văzut în

seara în care a fost ucis Adel, îi ceru el.

— Am spus totul poliţiştilor. Era un tip bătrân, destul de voinic, cărunt şi cu ochelari. Înalt cât dumneavoastră...

— Cum era îmbrăcat?

— N-am văzut nimic, purta un impermeabil american, un trenci, sau cam aşa ceva.

— Trench coat.

— Aşa.

Se aplecă să pună zahăr în ceaşca lui Malko şi îi atinse mâna cu sfârcul sânului. În treacăt, Harold o luă de talie, o răsturnă pe genunchi şi începu să-i desfacă fermoarul de la pantalon. Ea se zbătu câteva clipe şi protestă:

— Opreşte-te, o să-i rupi.

Se desprinse de el şi se ridică, terminând ce începuse Harold. Rămase într-un slip cu floricele minuscule, care nu-i ascundea nimic din anatomie.

— Eşti mulţumit? zise ea. Ce va crede despre mine prietenul tău?

Malko nu credea nimic.

— L-aţi putea recunoaşte pe acel bărbat? întrebă el.

Mireille îl privi chiorâş şi îşi masă maşinal sânii.

— Nu vreau necazuri.

Ochii aurii căpătară cea mai calină expresie cu putinţă. Mireille şovăi imperceptibil.

— Să spunem că l-aţi întâlni din întâmplare, repetă Malko.

Ea se bosumflă.

— Mda. Dar nu vreau necazuri.

Nu era greu. În căutarea unui bărbat masiv şi cărunt, Malko îşi putea petrece la Beirut tot restul zilelor. Mai rămânea pista cu Mouna, dar libaneza era dificil de manipulat. Descurajat, Malko bău nesul infect. Mireille puse un disc şi se aşeză din nou între ei.

Mâna lui Harold se strecură pe sub slip, într-o mângâiere de o obscenitate făţişă. Mireille se lăsă pe

spate, punând mâna pe coapsa lui Malko. Începea bine.

Harold îi făcu cu ochiul.

— O să vedeţi cât îi place. După ce o încălzesc puţin, e a dumneavoastră.

Cu gura întredeschisă, Mireille semăna şi mai tare cu un peşte. Lui Malko îi evoca un merluciu. Ceea ce se pregătea însă Harold să facă nu avea nicio legătură cu pescuitul subacvatic. Malko se ridică:

— Nu mai pot rămâne. Mulţumesc şi pe curând.

Mireille nu schiţă niciun gest. Ultimul lucru pe care îl văzu Malko înainte de a închide uşa fu silueta greoaie a lui Harold strivind trupul fetei.

Se trezi în viermuiala elegantă a străzii Hamrah, fără să fi avansat cu nimic în anchetă. Un gând neplăcut îi trecu prin minte. Oricine din mulţime putea să tragă asupra lui şi să dispară...

*

* *

— Salut, canalie bătrână.

Harold îl măsură pe Harry Erivan cu un aer satisfăcut şi sigur pe sine. Se ciocniseră aproape în faţă la *Stand,* marele magazin de pe strada Hamrah.

Toată lumea se cunoştea la Beirut. Uneori, cei doi se întâlneau la un aperitiv la *Saint-Georges.* La începutul şederii sale, Harold încercase să-l facă pe Harry să-i prezinte femei coapte. Acesta fotografia destule nunţi. În schimb, armeanul profita uneori de fetele uşoare agăţate de limbuţia lui Harold.

— Ce cauţi aici? întrebă Harold. Agăţi pisicuţe...

Ochii lui Harry străluciră. Armeanul era înnebunit după fetiţe.

— Se pare că sunt multe studente ieşite la agăţat, spuse el. Te aşezi la masă cu o cafea şi te racolează. Stau totuşi de o oră şi nu a apărut niciuna.

Harold râse cu superioritate.

— Ce prost eşti. De ce nu vii la mine când ai chef de regulat? Am pus mâna pe o fată extraordinară, afacerea secolului. Cea mai bună lipitoare din vestul Iordanului. Are nişte buci şi nişte sâni...

Devenise liric... Armeanul îl întrerupse.

— Prezintă-mă.

Cu un aer de mare senior, Harold spuse imediat:

— Când vrei. Poimâine cinăm la *Broasca.* Ai să te strici de râs când o s-o vezi.

Armeanul clătină din cap fără să înţeleagă.

— De ce?

— Ai să o pui pe gânduri... Era împreună cu Adel Jezzine când a fost ucis. Cel pe care l-a descris ca fiind ucigaşul seamănă vag cu tine. O să aibă un şoc, mai ales că ai şi tu un impermeabil american cum purta tipul... O să se excite şi mai tare...

Pe Harry Erivan acel lucru însă nu-l excita. Avea impresia că i se înţepenise în gât o minge de ping-pong. Imaginea fetei îi trecu prin faţa ochilor. Era imposibil să nu îl recunoască dacă cinau împreună. Harold, care se juca cu tabachera nu păru să-i remarce tulburarea.

— De altfel, dacă vrei, mergem mai întâi la *Club* şi ţi-l prezint pe americanul însărcinat cu ancheta. Este prinţ ca şi mine şi nu se mai poate lipsi de mine de când i-am prezentat-o pe Mireille.

I-ar fi putut povesti lui Harry şi ceva din *O mie şi una de nopţi*, că tot nu i-ar fi stârnit interesul.

— Nu ştiu dacă pot să vin, spuse moale armeanul. Pentru moment am ceva de lucru.

Plin de autoritate, Harold îl luă de braţ.

— Nu fă pe nebunul. Ba vii. În cazul în care chiar nu-ţi convine, o trimit pe micuţă la tine la prăvălie ca să-ţi pozeze. Îi place să se reguleze în pielea goală.

Armeanul nu se gândea decât cum să-şi arunce

însoţitorul în cel mai apropiat canal. Lui Harold îi plăcea să facă asemenea servicii, imaginându-şi că aşa îi putea îndatora pe cei din jur. Îi întinse mâna.

— Bine. Ne vedem poimâine.

Se îndreptă spre Mustangul parcat pe terenul viran din faţa restaurantului *Broasca.* Avea două zile la dispoziţie ca să găsească o soluţie. Mireille reprezenta un pericol de moarte, atâta vreme cât se afla în Beirut. Nici măcar nu ştia unde locuia! Cu mintea golită de gânduri, se întrebă cum avea să mărturisească acel avatar locotenent-colonelului Davoudian. Chiar dacă nu se ducea la restaurant, cretinul de Harold putea să-i pomenească despre el bărbatului blond care lucra pentru americani şi să-l pună în gardă.

Era albastră situaţia.

*

* *

Locotenent-colonelul Davoudian îşi reprimă dorinţa nebună de a-i arunca paharul în faţă lui Harry. Cu privirea înceţoşată, fixa fără să îi vadă, pereţii roşii ai localului *Duke of Westminster,* o adevărată Mecca a spionilor libanezi. Venea acolo de două ori pe săptămână, filtrând informaţiile despre lumea arabă, spre folosul ziariştilor englezi şi americani, care nu reuşeau să înţeleagă de ce tipul de la KGB le spunea că Siria primise nişte SAM 3, şi de ce ţinea KGB-ul să afle şi ceilalţi...

— Eşti un imbecil nenorocit, îi spuse el lui Harry în armeană.

Fotograful coborî privirea. Chipul lui umflat căpătase o expresie încordată şi posacă. Se gândea la părinţi. Era atât de uşor să fie făcuţi dispăruţi. Răspunse jalnic:

— Nu m-am gândit că fata m-ar putea recunoaşte. Dacă vreţi, mă ocup de ea. E uşor...

Cel de la KGB tresări.

— Ai făcut destule tâmpenii. Nu te mai ocupi de nimic. Du-te poimâine la cină.

— Bine, dar dacă...

Davoudian îşi netezi părul şi în ochi îi sclipi un licăr ucigaş.

— Faci ce-ţi spun şi aştepţi alte instrucţiuni. Am primit ordine de la cartierul general de la Moscova. Acordul comercial cu chinezii nu trebuie semnat cu niciun preţ. Mai ai fiolele?

— Două.

— Bine. Am să-ţi dau un semn. Începe să studiezi îndeaproape obiceiurile lui Khalil Jezzine. Harry clipi mărunt. Nu părea prea entuziasmat.

— Este foarte bine apărat, şi mai e şi americanul.

— Americanul va dispărea, zise locotenent-colonelul Davoudian pe un ton fără replică. Acum, şterge-o.

Harry termină paharul cu arak şi coborî de pe taburet. Ce se întâmpla dacă poimâine fata îl recunoştea şi începea să urle? Ajuns afară, începu să tremure. Un vânt îngheţat sufla prin Beirut.

Aproape se izbi de Elie, spionul, cu veşnicul pulovăr pe gât, venit să afle noutăţi. Ştia demult că Harry lucra pentru KGB ca informator în rândul armenilor. Cine din Beirut nu lucra însă pentru unul sau mai multe servicii de informaţii? Libanezii arestaseră un kuweitian care avea şapte patroni diferiţi, fără a-i mai pune la socoteală pe cei despre care nu suflase o vorbă...

*

* *

Chris Jones adulmecă aerul cu o mină dezgustată, pufni şi spuse cu jumătate de gură:

— Încă o ţară de ciori.

Ochii albaştri şi reci ai lui Milton Brabeck inspectară sala de la sosire, plină de arabi în djellabale, de femei în

negru, de puşti raşi în cap din cauza peladei, de chipuri întunecate şi unsuroase. Orientul Mijlociu în ediţie concentrată.

— Nu trebuie să spui aşa ceva, Chris, îi reproşă el. Nu sunt ciori ci arăboi în curs de dezvoltare.

— E cu totul altceva, suspină Chris Jones. Înaintă şi îi întinse paşapoartele de serviciu vameşului libanez care le ştampilă fără măcar să le privească. Libanezii au defecte, dar nu sunt xenofobi. Îndârjirea cu care doresc să imite Europa e uneori înduioşătoare. Cele două gorile de la CIA înaintară potoliţi urmând coada. Siluetele lor masive, impermeabilele negre şi pălăriile înşurubate pe cap miroseau a copoi de la o poştă. De departe, Chris Jones părea cam sfrijit. Părul scurt şi înălţimea de un metru nouăzeci şi doi îi dădeau un aer de student întârziat. Văzut însă de aproape, cineva ar fi fost uimit de antebraţele ca nişte jamboane.

Cei doi cunoşteau doar o singură reţetă a reuşitei în viaţă: să tragi mai repede şi mai bine decât alţii... Nu era prima lor misiune împreună cu Malko. La Istanbul se cunoscuseră reciproc şi se apreciaseră. Nu ştiau de ce fuseseră convocaţi la Beirut. Chris se uită după o frumoasă iordaniană, îmbrăcată într-un mini din dantelă, scandalos machiată şi extrem de provocatoare.

— Probabil că prinţul nu s-a plictisit în această ţară, remarcă el.

Simţeau pentru Malko un soi de admiraţie invidioasă amestecată cu dezaprobare, considerând că îşi întrerupea prea des munca cu activităţi sentimentale.

La ieşire, Milton Brabeck fu scuturat de un fior.

— Frig rău, gemu el. O să păţim ca în Afganistan când am îngheţat. Am crezut că aici sunt cocotieri peste tot, şi soare.

— Maimuţe văd că au, zise Chris Jones privind pieziş la un zdrenţăros. Nu poţi să le ai pe toate.

Născuţi amândoi în Vestul Mijlociu, Chris şi Milton considerau New York-ul un oraş străin, darmite Libanul! Nu era vorba de rasism, ci de prudenţă. În mintea lor, lumea se împărţea în două: ţările unde se putea bea apă de la robinet fără a pica mort, şi celelalte. În mod vizibil, situaseră Libanul în cea de-a doua categorie...

— Ia spune, zise Chris, urcându-se în taxi, nu aici am debarcat în 58?

Milton se încruntă.

— Ba da, aşa cred...

Cealaltă gorilă suspină.

— Mai bine am fi curăţat ţara înainte de plecarea acasă.

Şoferul, un libanez creştin jovial şi dolofan, îi privi pieziş cu un aer deşucheat.

— Domnii poate vor nişte fete. Ştiu o maseuză... Foarte drăguţă. Înainte de a merge la hotel.

— Du-ne la *Phoenicia*, zise ferm Chris. N-avem chef de masaj.

Milton plecă privirea. Încă se mai gândea la iordaniana de la aeroport. Dacă maseuza semăna cu ea, ar fi meritat un mic ocol. Uneori nu era de acord cu rigoarea doctrinară a lui Chris Jones. Acesta avea tendinţa să considere CIA ca pe o şcoală puritană, ei fiind nişte preoţi în civil...

*

* *

Malko cinase la restaurantul panoramic, aflat la ultimul etaj al hotelului *Phoenicia,* împreună cu Chris Jones şi Milton Brabeck. Puţin mai liniştiţi de confortul hotelului, cele două «gorile» de la Central Intelligence Service începuseră să simtă efectele decalajului orar.

— Duceţi-vă la culcare, spuse Malko. Mâine începeţi acţiunea de protejare a lui Khalil Jezzine.

Şi el era obosit. Ziua precedentă fusese lungă şi grea. Refuzase plin de curaj întâlnirea cu Houry, descurajată de

finalul exploziv al serii petrecute împreună. Sosirea celor două gorile era un lucru bun. Cu ei alături, era sigur că libanezul nu avea să cadă pradă ucigaşului misterios de la KGB. Era însă nervos. Şi el era în pericol. Cei care îi trimiseseră lingoul capcană puteau să o ia de la capăt.

Noua lui cameră era şi mai spaţioasă şi dădea spre mare.

La scurt timp după ce intră, sună telefonul. Era Khalil Jezzine.

Libanezul păru vizibil uşurat auzind de sosirea celor două gărzi de corp.

— Mouna a hotărât să dea o serată mâine, spuse el. Veţi avea astfel ocazia să o cunoaşteţi.

Malko mulţumi. Înainte de a închide, libanezul adăugă:

— Am vorbit astăzi la telefon cu chinezii. Erau uimiţi de tăcerea mea. Am fost nevoit să spun că aştept aprobarea de la Washington... Nu cred însă că vor avea răbdare la nesfârşit...

Malko ştia asta, însă pentru moment ancheta lui nu înaintase nici măcar cu un milimetru. Din contră, el era cel vânat.

Înainte de a se culca inspectă camera, deschizând toate sertarele. Blocă uşa cu lanţul şi o încuie pe cea de la balcon. Se putea trece cu uşurinţă dintr-o cameră în alta prin balconul terasă.

Contemplă câteva secunde ceea ce mai rămăsese din fotografia panoramică a castelului.

Doar pentru pietrele lui străvechi se lansase în atâtea aventuri nebuneşti. Era sâcâit de faptul că nu putea exploata nicio pistă, cu excepţia celei în care urma să se intersecteze cu ambigua Mouna Jezzine.

Capitolul VIII

— Dansează, Mouna!

Cineva pusese un disc cu dansuri orientale, extrem de ritmate. Un tânăr libanez cu părul prea lung şi cu mijlocul strâns într-o centură metalică, o prinse pe Mouna de mână conducând-o spre centrul livingului. Ea surâdea, sigură de ea şi puţin ameţită, extrem de frumoasă într-o rochie lungă de lame argintiu, despicată într-o parte. Veşmântul ca de dansatoare profesionistă îi dezgolea piciorul până la şold. Afundat în imensa canapea în formă de U, Khalil o mânca din ochi. Cu un mers sigur şi semeţ, surâzând plină de echivoc, Mouna se apropie de o invitată aşezată pe un fotoliu şi îi luă eşarfa prinsă de poşetă.

Era o tânără pe care Malko o remarcase datorită lipsei ei totale de farmec. Avea trăsături ascuţite, aproape masculine, părul negru prea scurt, şi purta un taior strâns pe corp. Bea dintr-un pahar mare cu peppermint.

Mouna îşi legă eşarfa în jurul şoldurilor, îşi scoase pantofii şi începu să danseze.

O mână complice îndreptă imediat un spot de lumină asupra ei. În imensul apartament erau deja cincizeci de persoane, iar uşa de la intrare rămăsese larg deschisă. În sufragerie fusese pregătit un bufet rece impresionant. Un *Meze* libanez compus din patruzeci şi opt de feluri de mâncare diferite, plus maldăre de frigărui şi de fripturi. Servitoare sudaneze, îmbrăcate în rochii lungi brodate, circulau în tăcere printre mese, purtând tăvi cu băuturi. Erau de toate: de la Pepsi Cola la Moët et Chardon medaliat, Gini şi sticle enorme de J&B. Chipurile lor întunecate şi impasibile păreau să nu vadă perechile îmbrăţişate, flirtând indecent, fumând şi bând. La început,

serata i se păruse lui Malko cam pompoasă. Khalil şi soţia lui primeau invitaţii. Malko îi sărutase mâna lui Mouna, în timp ce tânăra femeie îl studia printre genele lungi, cu o privire vie, dură şi inteligentă. Un surâs senzual şi strălucitor îl năuci complet pe Malko.

Ce se întâmplase cu două zile mai devreme părea un vis.

După cină, ambianţa se modificase subtil. Anumiţi invitaţi plecaseră discret. Sosiseră alţii, mai tineri. Mouna dansase aproape indecent cu un tânăr libanez, sub privirea plină de interes a lui Khalil.

Malko începuse să se întrebe dacă serata avea să fie atât de banală pe cât crezuse...

Atmosfera se încărcase cu electricitate. Erau prea multe femei frumoase, prea provocatoare. Spre surprinderea lui Malko, Harold venise cu Mireille. Franţuzoaica purta un şort din lame auriu, atât de mulat încât părea cusut de piele, care îi descoperea la maximum picioarele somptuoase. Părea că stă să crape la fiecare mişcare.

Şoldurile lui Mouna se ondulau în lumina crudă din ce în ce mai repede. Părea intrată în joc, identificându-se cu una dintre acele fete care îi aţâţau pe beduini în şantanele din munţi. Îşi oferea pântecul, se retrăgea, vibra din tot trupul. Crupa i se reliefa insolent.

Se apropie ondulându-se, cu braţele întinse şi cu pântecul bombat, de canapeaua pe care stătea Khalil Jezzine. Bărbatul masiv îşi şterse fruntea cu batista de mătase. Mouna era sublimă; simbolul plăcerii. Privirea ei mângâia un bărbat, şi acela avea imediat impresia că era dorit. Făcu o piruetă, şi fără jenă de invitaţi, începu să mimeze gesturile unui act sexual, contracţiile sacadate ale orgasmului, închizând şi deschizând ochii, provocatoare şi veselă.

Bărbaţii aşezaţi în jurul ei pe podea, băteau din palme. Cu ochii pironiţi pe picioarele ei, Malko se simţea prost pentru Khalil. În fiecare moment se aştepta ca unul dintre

bărbaţi să o înşface şi să o posede pe loc. Nu era sigur că ar fi opus rezistenţă.

Separaţi de colţul unde dansa Mouna, grupuri de invitaţi flecăreau şi beau, umplând livingul.

Malko remarcase deja o tânără stând de-o parte, aşezată pe un fotoliu. Avea o piele foarte închisă la culoare, trăsături cam greoaie dar de o mare demnitate. Fuma cu un aer distrat, privindu-i pe cei din jur. Un servitor se înclină în faţa ei cu o tavă plină cu cupe de Moët et Chardon. Ea refuză făcând un semn din cap şi luă un Gini.

Părea diferită de cei care o priveau dansând pe Mouna, stranie şi îndepărtată. Intrigat, Malko se aplecă la urechea lui Harold:

— Cine e femeia în roşu de pe fotoliul de colo?

Amantul lui Mireille privi în direcţia indicată de Malko şi zise:

— Leila Khouzi. O nebună.

— De ce nebună?

— Din cauza politicii. Numai asta visează. Îşi alege amanţii doar dintre liderii de stânga. O fanatică a cauzei palestiniene.

— Ce caută aici?...

Harold ridică din umeri.

— Oh, nu va rămâne prea mult. Vine doar pentru faptul că Jezzine primeşte deseori persoane cunoscute şi pe care speră să-i îndoctrineze... Face parte dintr-o familie importantă, foarte conservatoare. De altfel, i se spune Prinţesa.

Malko se ridică. Acea prinţesă îl intriga.

Când trecu pe lângă ea, Mouna se atinse de el cu un aer sfidător, oferindu-se provocatoare. Lui Malko i se păru că luminile scăzuseră şi mai mult în intensitate.

*

* *

„Prinţesa” legase repede conversaţia cu Malko, aparent încântată că stătea de vorbă cu un străin. De zece minute înghiţea poveşti despre ororile israeliene, debitate cu o convingere totală. Cu ochii strălucitori, „Prinţesa” afirmă:

— Până la urmă vom câştiga pentru că avem dreptate. Îi dispreţuiesc pe libanezi pentru că nu fac nimic.

Limbuţia ei era plină de farmec. Malko se gândi că de la o asemenea persoană putea învăţa lucruri utile. Părea să cunoască pe toată lumea din Beirut.

— Aş vrea să ne revedem.

Ea surâse reţinut.

— E cam dificil.

— De ce?

— Nu-mi place să mă afişez în oraş cu un străin. Toate dejunurile mele sunt aranjate pentru următoarele cincisprezece zile. La mine nu vă pot primi. Dacă servitorii mei ar vedea în casă un bărbat, mai ales un străin, după căderea nopţii, şi-ar da toţi demisia şi s-ar duce să-şi ceară iertare la mormântul tatălui meu. Suntem o familie foarte tradiţionalistă. Sora mea se întâlneşte cu un creştin. Ei bine, primesc mereu scrisori de la prieteni sau de la rude, care îmi propun să o ucidă ca să înăbuşe scandalul.

Încântător.

— Aţi întreprins ceva în acest sens, spuse Malko pe un ton ambiguu.

Ea ridică din umeri.

— N-are rost, nu se va mărita cu el. Vedeţi dumneavoastră, la oamenii simpli din deşert, femeile încă fac dragoste punând între corpul lor şi al soţului un ziar, pentru ca să nu existe niciun contact impur în afara zonei considerate murdare.

Ochii aurii o priviră fix.

— Şi dumneavoastră folosiţi această metodă?

Ea roşi.

— Nu am un amant, zise ea cam brusc. Există alte

lucruri mai bune de făcut.

Mouna continua să-şi onduleze şoldurile în ritmul muzicii.Puritana Leila era cu adevărat deplasată la acea serată care părea să se transforme în orgie.

— Vreţi să dansaţi? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Mulţumesc, nu dansez niciodată. De altfel, mă pregătesc de plecare. Khalil e un porc.

— Ce căutaţi aici?

Ea ridică din umeri.

— Întâlnesc uneori oameni care îmi sunt folositori cauzei pe care o apăr. Nu mă simt atrasă decât de oamenii cu adevărat puternici, chiar dacă nu sunt nici frumoşi, nici tineri, nici inteligenţi. Când îi văd dând un ordin, mă...

— Locul dumneavoastră e într-un harem, remarcă Malko.

Ea îl fulgeră cu privirea.

— În niciun caz. Sunt pentru eliberarea femeilor musulmane.

Se ridică şi îl fixă uşor ironic.

— Bună seara, domnule. Sunt sigură că nu vă veţi plictisi, într-o oră, toată lumea va face dragoste în spatele coloanelor.

Se îndepărtă într-o fluturare de voaluri roşii, lăsându-l pe Malko cu gura căscată. O văzu ieşind din living, ţeapănă ca însăşi justiţia.

*

* *

Prezicerea „Prinţesei Leila” părea să se verifice. În picioare în faţa combinei muzicale, Malko privea spectacolul. Luminile fuseseră domolite şi Mouna dansa în continuare. Perechile se mângâiau fără jenă în penumbra relativă. Adulmecă aerul: mirosea a haşiş.

Bărbaţii şi femeile zăceau amestecaţi pe toate

canapelele, pe fotolii şi chiar pe covoarele care acopereau marmura.

Afundat în perne, Khalil părea încântat. Luă un mic spot luminos şi îl îndreptă spre un cuplu care flirta lângă el.

Încurajat, băiatul îşi accentuă mângâierile, dezvelind brusc picioarele cam groase ale partenerei. Khalil strigă cu o voce în falset care acoperi muzica:

— Fă dragoste cu ea, Gamal.

Înveselită, Mouna făcu o piruetă şi se aşeză brusc pe genunchii soţului ei, strecurându-şi limba agilă printre buzele bărbatului. Khalil mormăi de plăcere şi vru să-i smulgă rochia. O rupse cam douăzeci de centimetri, dezvelindu-i corpul. Femeia îi scăpă din mâini şi începu din nou să danseze.

Gamal, vecinul lui Khalil, se ridică, îşi luă partenera de mână şi se îndreptară spre capătul celălalt al livingului. Malko îi văzu urcând scara: partea de sus a apartamentului era probabil rezervată perechilor care doreau să se manifeste mai liber. Aparent însă, cei care rămăseseră în living, nu aveau chef să se retragă.

Un băiat cu părul cărunt împinse o fată pe un fotoliu, culcând-o pe burtă. Ea scoase un strigăt ascuţit, dar se zbătu destul de slab când el îi dădu la o parte rochia şi îi scoase ciorapii. Mai mulţi invitaţi izbucniră în râs în faţa acelui atac precipitat. Agresorul împinse cu o lovitură de picior fotoliul pe rotile într-un colţ întunecat. Malko distinse doar o masă confuză formată din trupurile înlănţuite.

Era uşor stupefiat de o asemenea dezlănţuire. Aşezat pe canapeaua mare, Harold o pipăia pe Mireille, frământându-i fără ruşine formele prin lame-ul aurit. Tolănită pe perne, fata fuma o ţigară cu haşiş. Ochii ei erau mai absenţi ca niciodată. Accepta cu pasivitate mângâierile lui Harold.

Malko tresări brusc. Cea pe care o văzuse împreună cu

Mouna la şedinţa de masaj, Katia, era acolo!

Aşezată pe jos, cu spatele lipit de perete, alături de bruneta cea urâtă, o privea pe Mouna dansând. La fel ca la *Club,* purta ochelari cu lentile negre, şortul extrem de scurt şi cizmele deasupra genunchiului. Malko fu frapat de duritatea trăsăturilor. Mouna se apropie lent de ea, dansând şi mai lasciv.

Khalil strigă ceva în arabă, făcându-i pe cei din jur să râdă. Malko se apropie de o fată înaltă şi slabă, cu părul ciufulit, care căuta printre discuri.

— Ce a spus?

— Oferă zece mii de lire dacă cele două fac dragoste una cu alta. Ce prostie...

— De ce?

— Oricum or s-o facă în curând, după ce vor bea destul.

Un urlet se auzi dinspre canapea. Dintr-o mişcare bruscă, rochia lui Mouna se rupse şi mai tare, dezgolindu-i aproape pieptul.

Tânăra nu părea jenată. Îşi sfâşie rapid rochia şi îşi înfăşură şoldurile cu bucăţele de material. Avea sâni micuţi şi ridicaţi. Cu părul în ochi şi cu privirea strălucitoare, era şi mai frumoasă. Un bărbat îi întinse o cupă de Dom Perignon şi ea o bău dintr-o înghiţitură.

Două perechi se ridicară şi se îndreptară spre scară. O altă fată, aflată puţin mai departe, începu să danseze în acelaşi ritm cu Mouna, îmbrăcată doar în colanţi şi într-un tricou de corp până la jumătatea coapselor. Era o franţuzoaică nervoasă şi minionă, cu şalele cambrate. Mireille era pe jumătate dezbrăcată şi îl săruta cu foc pe Harold.

În apartament plutea un miros greu de haşiş. Neobosită, Mouna continua să danseze, ondulându-şi şoldurile. Nu se mai ferea de mâinile bărbaţilor care o mângâiau în treacăt. Malko remarcă faptul că fata cu părul scurt şi Katia se ţineau de mână.

Aşezat pe divan, Khalil respira cu greutate. Spectacolul soţiei sale, dornică şi pe jumătate goală îl făcuse să-şi uite angoasele şi frica.

O fată foarte machiată se ridică şi îşi urmă cavalerul, al cărui sex îi bomba insolent pantalonul. Trecând prin faţa lui Malko, întrebă cu jumătate de voce:

— Nu veniţi...?

El surâse fără să răspundă. Orgia era distractivă de privit, dar ancheta lui nu înainta astfel nici măcar cu un centimetru. La parterul imobilului, lui Chris Jones şi Milton Brabeck, înarmaţi până în dinţi, li se urâse de atâta aşteptare. În acel apartament luxos, Khalil nu era însă în pericol. Pentru orice eventualitate, Malko luase cu el pistolul extraplat, pus într-un toc din piele de şopârlă confecţionat anume în Brazilia. Spera însă să nu aibe nevoie de el.

O micuţă sudaneză cu o fustă plisată aduna scrumierele. Khalil îi strecură mâna groasă între coapse. Ea scoase un strigăt şi rămase înţepenită. Dansând în continuare, Mouna îi strigă ceva. Fata puse docilă platoul pe masă şi rămase pe loc.

Chipul lui Khalil se metamorfozase. Ochii albaştri şi proeminenţi căpătaseră o lucire aproape dementă. Mângâind-o în continuare pe negresă, nu o scăpa din priviri pe Mouna.

Soţia lui se apropie sfidătoare. Sudaneza scoase un strigăt. Degetele groase o pătrunseseră cu brutalitate. Khalil îi dădu drumul şi se lăsă epuizat pe spate.

Mouna dansa mai lent. Sudoarea îi curgea pe piept, făcând-o şi mai apetisantă. Malko se întrebă cui avea să se dăruiască pentru început. Trei sau patru bărbaţi îi făceau o curte vizibilă, fără a o mai pune la socoteală pe fata cu ochelarii negri, care o pândea ca un păianjen. Brusc, toate luminile se stinseră. Vocea răguşită a lui Mouna spuse în franceză:

— Acum fiecare face ce vrea.

Fata slabă şi ciufulită se lipi de Malko şi începu să-l mângâie. Acesta îi simţi răsuflarea mirosind puternic a alcool în momentul în care buzele li se întâlniră. Se degajă şi se îndreptă pe pipăite spre canapea.

*

* *

Ca un Diogene gras şi desfrânat, Khalil aprinse o lampă şi o agită, luminând colţul unde se afla Mouna.

Un bărbat frumos şi cu o piele întunecată îngenunchease lângă ea, privindu-i fix picioarele şi pântecul. Fata stătea direct pe podea, lipită cu spatele de perete şi cu picioarele încrucişate, într-o atitudine extrem de impudică.

Dădu capul pe spate, în momentul în care mâna bărbatului îi mângâie pieptul. Khalil se aplecă spre Malko, care se aşezase lângă el.

— Prinţul Mahmoud, murmură el. E foarte îndrăgostit de Mouna. A venit special de la Djeddah ca să o vadă.

— Nu sunteţi gelos? nu se putu abţine Malko să nu întrebe.

— Tsst, tsst, zise Khalil, există nişte legi ale ospitalităţii, dragul meu...

Ochii proeminenţi luciră nebuneşte, în timp ce îl privea pe Mahmoud mângâindu-i nevasta. Malko începu să înţeleagă anumite lucruri.

*

* *

Chris Jones suspină privind lumina filtrată prin perdelele ferestrelor de la etajul şase.

— Durează până la cinci dimineaţa! remarcă el cu amărăciune. Prinţul nostru nu se plictiseşte.

Chiar în faţa lor era parcat în Rolls-Royce *Silver Shadow,* de un roz trandafiriu, înmatriculat în Kuweit. Strada era plină de maşini: Cadillac, Rolls, Ferrari. Mouna îşi alegea amanţii dintre oamenii de marcă.

Câţiva amărâţi aşteptau răbdători la intrarea de serviciu să li se arunce un lokum uscat.

— N-ar trebui să urcăm să vedem ce se petrece acolo? propuse Milton bine dispus. Ai văzut-o pe fata în roşu? Nu purta nimic pe dedesubt.

Vocea i se frânse.

Chris Jones scuipă guma de mestecat şi îl privi sever. Până la urmă avea să semene cu Malko! Doar castelul îi lipsea. Contactul cu New York-ul îl pervertise pe Milton...

— Nu avem ce face sus, spuse el pe un ton fără replică. Treaba noastră e să veghem în acest loc ca nimeni să nu încerce să ucidă pocitania aia bătrână.

*

* *

Harold şi Mireille reapărură. Satisfăcut, playboy-ul fudul se întinse lângă o fată singură, în timp ce Mireille se aşeză în apropierea lui Mouna.

Şortul de lame auriu îi reliefa cele mai intime detalii ale anatomiei ca o sculptură suprarealistă, făcându-l pe prinţul Mahmoud să vadă roşu înaintea ochilor. Abandonând pieptul lui Mouna, sauditul se întinse imediat lângă ea. Ca şi când doar asta ar fi aşteptat, fata cu ochelari negri o luă pe Mouna de gât şi o trase spre ea.

Imensul apartament era cufundat într-un întuneric aproape total, în afară de lampa aprinsă de Khalil.

Mirosea din ce în ce mai tare a haşiş. Mai mulţi invitaţi întinşi pe covoare fumau în tăcere.

Prinţul Mahmoud mângâie uşor sânul lui Mireille prin ţesătura bluzei, provocându-i o senzaţie extrem de plăcută, întinse automat faţa spre el şi schimbară o sărutare lungă.

Aproape imediat, bărbatul se ridică şi o luă de mână. Ea se lăsă docilă să fie condusă spre scară. Părea foarte excitată de atmosfera aceea de libertate totală, de erotism sofisticat.

Primele trei camere în care vrură să intre erau deja ocupate şi fură nevoiţi să se refugieze în camera lui Mouna, pe cuvertura de satin negru. Când prinţul Mahmoud îi căuta fermoarul şortului, Mireille cambră şalele ca să-l ajute.

Cu brutalitate şi precizie, o lipi de pat. Se aplecă peste ea, îi desfăcu bluza şi o muşcă atât de tare încât femeia scoase un strigăt. Degetele bărbatului îi pipăiau pântecul cu o violenţă primitivă, de parcă ar fi vrut să o sfâşie. Excitaţia lui Mireille scăzu brusc. Era la fel de brutal şi de neîndemânatic precum Harold. Tresări brusc.

Cineva se întinsese pe întuneric lângă ea. O mână foarte fină îi atinse pieptul şi o voce îi murmură la ureche.

— Nu te teme.

Din cauza întunericului, Mireille nu putu să vadă cine era, dar simţi trupul călduţ al unei femei lipindu-se de ea. Prinţul avu la început o mişcare de recul, apoi mormăi şi o lăsă pe Mireille, începând să o mângâie pe cealaltă. Situaţia părea să-l excite teribil. Franţuzoaica simţi o mână dând la o parte degetele care o chinuiau şi înlocuindu-le cu altele pricepute.

Se destinse imediat. Prinţul mormăia şi gâfâia de unul singur. Înţelese că necunoscuta îl mângâia şi pe el, după ce îl dezbrăcase. Mireille nu mai dorea sexul bărbatului, ci doar acea gingăşie care o copleşise.

Se cambră instinctiv, oferindu-şi pântecul mângâierii. Prinţul Mahmoud se rostogoli peste ea, o pipăi şi o pătrunse dintr-o singură mişcare. Necunoscuta nu-şi retrăsese mâna. Cavalcada prinţului nu dură prea mult. Se mai încordă o dată şi rămase prăbuşit pe Mireille, satisfăcut şi cu răsuflarea tăiată. Brusc, bărbatul mormăi

de durere.

Necunoscuta îl zgâriase la baza sexului cu intenţia clară de a-l răni!

Se desprinse de Mireille şi rămase întins pe spate lângă ea, fără să o mângâie măcar. Mireille simţea o stranie euforie. Necunoscuta nu o abandonase şi simţea cum i se intensifică plăcerea. Se auzi zgomotul scurt al unei brichete. Mahmoud îşi aprindea o ţigară. Necunoscuta se întoarse furioasă şi suflă în flacără.

— Nu-mi place lumina, spuse ea sec.

Vexat, prinţul Mahmoud nu răspunse. Se ridică şi ieşi, fără să-i adreseze o vorbă lui Mireille. Aceasta se abţinu să nu izbucnească în râs, la gândul zvonurilor publice despre potenţa celui care cu ea se arătase atât de nepriceput.

O altă legendă demnă de O mie şi una de nopţi. Hotărât lucru, lirismul arab nu avea limite.

Buzele necunoscutei se lipiră de ale sale. Primul reflex al lui Mireille fu unul de recul. Nu sărutase niciodată o femeie în acel mod. Se lăsă apoi în voia necunoscutei. Mângâierea delicată continua. Simţi cum cealaltă mână îi descheie bluza.

Lui Mireille nu-i mai păsa de lumea exterioară. Se cramponă de spatele partenerei, simţind cum i se intensifică plăcerea, apoi căzu pe spate calmă şi fericită. Juisase atât de violent încât avea tâmplele scăldate în sudoare.

Necunoscuta se întinse brusc deasupra ei. Mireille simţi că purta şi ea un şort, cum era încă moda la Beirut. Partenera ei îşi îndreptă trupul şi îngenunche pe şoldurile lui Mireille. Mâinile atinseră uşor mameloanele încă sensibile, făcând-o pe franţuzoaică să frisoneze, apoi se opriră pe umeri.

Cu ochii închişi, Mireille se lăsase în voia ei. Dorea să-i ofere aceeaşi plăcere necunoscutei. Uitase complet de bărbatul care se folosise într-un mod atât de egoist de

corpul ei.

Mâinile partenerei îi atinseră uşor gâtul. Simţi limba care încerca să-i desfacă dinţii. Mireille se supuse docilă acelui nou capriciu.

În aceeaşi clipă degetele mângâietoare se înfipseră în piele strivind carotidele. Timp de o clipă crezu că era vorba de un joc amoros, un soi de variaţie sadică a plăcerii, dar apoi fu cuprinsă de o teamă îngrozitoare. Necunoscuta o strângea în continuare. Lipsit de irigarea cu sânge, creierul lui Mireille încetă rapid să funcţioneze.

Dintr-odată nu mai simţi nimic. Mâna crispată pe spatele necunoscutei căzu moale. Un cuplu oprit în pragul uşii văzu cele două corpuri înlănţuite şi se îndepărtă.

*
* *

— Ei, ai auzit?

Milton Brabeck se trezi tresărind şi ciuli urechea. Sirena unei ambulanţe se auzea din ce în ce mai aproape. Vehiculul încetini şi se opri chiar în spatele lor.

Cele două gorile se ridicară dintr-un salt.

— Pentru numele lui Dumnezeu! zise Chris Jones.

— Să nu intrăm în panică, poate vreo pipiţă are bufeuri. Milton privi terestrele luminate de la etajul şase. Apărură şi două maşini de poliţie venind dinspre Corniche. Ipoteza lui Milton Brabeck fusese falsă.

*
* *

— A fost strangulată de un profesionist sau de cineva cu serioase cunoştinţe medicale, spuse Jerry Cooper. Uite raportul autopsiei. De abia mi l-a adus Elie. Sunt la fel de necăjiţi ca noi...

Malko luă documentul.

— De ce?

— Din cauza lui Khalil, a lui Mouna Jezzine şi a celor care se aflau acolo. Au fost nevoiţi să umble cu mănuşi. Puţin a mai rămas să nu declare că micuţa a strănutat prea tare. În plus era o franţuzoaică, dansatoare la *Casino,* şi puţin cam târfă de felul ei... în timp ce restul invitaţilor erau extrem de respectabili.

— Cu toate acestea, unul i-a venit de hac, mormăi Chris Jones.

Malko se încruntă.

— A avut raporturi sexuale chiar înainte de a muri... Se ştie cu cine?

Jerry Cooper dădu din cap.

— Nu oficial. Oficios însă da: cu prinţul Mahmoud. Fratele... (coborî vocea). Poliţia nici măcar nu l-a interogat. Se pare că este scos din cauză. Nu se pune problema să fi făcut aşa ceva, cu toate că e prea prost...

— Ar fi o coincidenţă extraordinară să fie strangulată de un nebun, remarcă Malko. Unde se află prinţul?

— Aici, la *Saint-Georges.* Ocupă jumătate din etajul şase.

Malko îi întinse raportul.

— Ei bine, mergem la *Saint-Georges.*

Jerry Cooper îşi pierdu brusc aerul placid.

— Fiţi atenţi să nu faceţi vreo gafă. Dacă tipul depune plângere, riscaţi expulzarea.

Malko se ridică cu greu de pe confortabila canapea de colţ. Turba de furie că îndrăzniseră să o suprime pe Mireille chiar sub nasul lui. Putea fi oricine... Un invitat, îmbătat de haşiş, descoperise corpul la mai puţin de o oră de la deces, atunci când trei sferturi din invitaţi deja plecaseră. O parte din cei rămaşi plecaseră discret atunci când Khalil Jezzine telefonase la poliţie. Doar Harold, complet depăşit de situaţie, rămăsese. Era de altfel în afară de bănuială. Malko o văzuse pe Mireille în viaţă, îndepărtându-se de colţul unde se aflau el şi Harold...

Poliţia interogase superficial ultimii invitaţi, vizibil

dornică să înăbuşe afacerea.

De ce fusese ucisă Mireille? *După* ce apucase să-l întâlnească pe Malko? Nu reuşise să răspundă la întrebare.

Poate că prinţul Mahmoud îl putea ajuta.

Capitolul IX

— Prinţul Mahmoud nu primeşte decât persoanele programate…

Servitorul sudanez cu nasul coroiat îi măsură pe cei trei străini cu o ostilitate vizibilă. De abia întredeschisese uşa apartamentului de la etajul şase, care ocupa jumătate din hotelul *Saint-Georges.* Chris Jones şi Milton Brabeck nu prea semănau cu nişte persoane menite să facă chetă pentru Crucea Roşie, iar eleganţa lui Malko era la fel de neliniştitoare.

— Cum pot obţine o programare? întrebă el, politicos.

— Scrieţi o scrisoare, zise sec sauditul. Dacă Excelenţa sa consideră motivul vizitei important, vă va convoca într-o săptămână sau două…

Ochii aurii ai lui Malko se întunecară periculos. Exista posibilitatea ca prinţul Mahmoud să ştie cine o ucisese pe Mireille, fiind astfel în pericol. Oftă ipocrit şi îl privi pieziş pe Chris Jones.

— Dumnezeule, ce neplăcut…

Sauditul nu avu timp nici măcar să strige. Chris Jones îi înfipse ţeava enormului Smith & Wesson «Magnum» în nara stângă. Gorila susură cu amabilitate:

— Ascultă prostănacule, ţi-a pierit cheful de viaţă?

La vederea armei, majordomul se transformă brusc. Deschise larg uşa şi murmură cu o voce slabă:

— Veniţi din partea Emirului! Excelenţa sa e acolo cu o fată. Vă conduc.

Malko se abţinu cu greu să nu izbucnească în râs. Erau luaţi drept ucigaşi plătiţi în solda unui rival al lui Mahmoud.

— Cred că ar fi mai bine să-l anunţaţi pe Excelenţa sa că dorim să stăm de vorbă cu el, spuse el plin de diplomaţie. De altfel, ne-am întâlnit aseară.

Văzând că buna lui credinţă nu-l înduplecase pe Malko, majordomul insistă:

— Dacă veniţi din partea Emirului, faceţi ce vreţi, dar nu mă omorâţi.

Se aplecă şi îi sărută mâna lui Malko!

O adevărată revoltă de palat. Malko nu avu timp să-i explice. Sauditul se dădu la o parte şi cei trei intrară în apartament, închizând uşa în urma lor. Bănuitori, Chris şi Milton inspectară camera. Peste tot zăceau haine bărbăteşti şi sticle de alcool. Deşi musulman, prinţul era şi el om...

— O anunţ pe Excelenţa sa, bolborosi sauditul.

— Nu striga prea tare, îl avertiză Chris.

Celălalt deschise uşa şi scheună ceva în arabă, pe un ton tremurător. Bărbia îi tremura ca o bucată de gelatină.

În pragul uşii apăru un bărbat cu trăsături regulate şi cam flasce. Era aceeaşi persoană pe care Malko o întâlnise cu o seară înainte la Mouna. Purta un halat de casă purpuriu. Văzând revolverul lui Chris Jones, avu un gest de recul şi păli. Păru să nu-l recunoască pe Malko.

— Ce doriţi? întrebă el.

Malko îi auzea aproape bătăile inimii. Prinţul îşi înfundă brusc mâinile în buzunare ca să le ascundă tremurul. Se aştepta să fie ucis pe loc. Teroarea îl paralizase. Lui Malko i se făcu milă de el.

— Nu am venit să vă ucidem, spuse el. Nu lucrez pentru Emir.

— Cine sunteţi, bolborosi prinţul complet depăşit de situaţie.

— Anchetez moartea tinerei care vă însoţea aseară la Mouna, unde de altfel mă aflam şi eu, spuse Malko.

Puţin mai liniştit, prinţul se încruntă.

— Sunteţi de la poliţie?

Malko clătină din cap şi spuse cu toată siguranţa:

— Nu.

Celălalt îşi recăpătă siguranţa de sine. Chipul îi redeveni energic şi vocea mai liniştită.

— În acest caz, vă rog să ieşiţi imediat. Am fost chestionat în această problemă şi am fost scos din cauză. E ridicol. Ştiţi doar că şeful poliţiei îmi este prieten bun, nu? Doar un telefon să-i dau şi vă arestează imediat.

Uşurat, îşi recăpătase aroganţa, lucru care îi displăcu lui Chris Jones care întoarse brutal arma spre prinţ.

— Şi dacă eu apăs pe trăgaci, zise el, vă zbor creierii. Ce facem, o ţinem tot aşa cu pariurile astea stupide?

Sauditul se albi la faţă şi nu răspunse. Malko se gândi că era cazul să destindă din nou atmosfera.

— Prinţe, spuse el, nu vă bănuiesc de uciderea acelei femei, dar poate cunoaşteţi vinovatul. Sunteţi ultima persoană care a văzut-o în viaţă. Nu fac o anchetă oficială, dar nu sunt un bandit. Khalil Jezzine vă poate confirma... Aş vrea doar să-mi răspundeţi la câteva întrebări. Mireille era amestecată într-o afacere pe care încerc să o elucidez. Însoţitorii mei lucrează pentru *Narcotic Bureau* din America.

Arma îl fascina pe Mahmoud, la fel şi privirile îngheţate ale americanilor. Auzise de *Narcotic Bureau* şi ştia că uneori agenţii acestuia nu ezitau să elimine traficanţii prea bine protejaţi.

Cele două «gorile» îl înfricoşau. Simţea că erau

persoane antrenate să ucidă şi apoi să pună întrebări.

— Ce vreţi să aflaţi? spuse el cu un glas pierit.

— V-am văzut urcând cu Mireille. După aceea v-aţi întors singur şi fata a fost găsită singură şi dezbrăcată. Aţi făcut dragoste cu ea?

Mahmoud roşi, îşi trecu mâna prin părul frumos şi recunoscu:

— Da.

— Când aţi plecat, mai trăia?

Răspunsul veni mai repede decât se aştepta chiar şi Mahmoud:

— Absolut.

Malko îl privi în ochi şi spuse rece:

— Minţiţi, prinţe. Mireille a murit la câteva clipe după ce a avut raport sexual. Autopsia nu iasă niciun dubiu.

Mahmoud îl privi înfricoşat. Deschise gura, o închise la loc şi îl privi disperat pe majordom. Chris şi Milton îl fixau cu un dezgust făţiş.

— Nu am ucis-o, spuse el. Jur pe Allah.

Tăcerea se prelungi. Malko încercă să înţeleagă ce se ascundea sub jena arabului. Nu-l credea în stare să sugrume o femeie. Cu toate acestea, nu era împăcat. Brusc, îi veni o idee.

Ochii aurii îl fulgerară pe prinţul Mahmoud:

— Câte persoane se aflau în cameră când aţi făcut dragoste cu fata? întrebă el suav.

Vorbele îl loviră în plin pe Mahmoud. Îşi frecă maşinal mâinile.

— Nu înţeleg... Ea şi cu mine.

— Nu mai era şi un alt bărbat?

— Nu!

Vorbise fără ocolişuri. După intonaţie, Malko înţelese că urma o pistă greşită şi se gândi la altceva.

— Dar o altă femeie?

Mahmoud se tulbură, se uită la gorile, roşi până în vârful

urechilor şi nu răspunse. Un frison rece îl cuprinse pe Malko. Era pe drumul cel bun.

— Prinţe, spuse el, aş vrea să vorbim în particular.

Malko îl urmă în cealaltă cameră şi împinse uşa, lăsându-l pe majordom împreună cu Chris şi cu Milton. În patul enorm cu aşternuturi roz se afla o creatură splendidă, cu păr lung şi negru, goală puşcă, care îşi lua micul dejun. Mahmoud îi spuse o frază scurtă în arabă şi ea sări din pat şi se încuie în baie. Cât de frumoasă era supunerea feminină... Crupa ei ar fi făcut geloasă şi o zeiţă.

Malko se aşeză pe pat.

— Deci?

Mahmoud părea din ce în ce mai încurcat.

Într-un final, spuse:

— Vă asigur că nu a fost vina mea, dar aşa e, n-am fost singur, mai era şi o femeie...

Malko îşi ascunse satisfacţia:

— De ce aţi ezitat să o spuneţi?

Arabul ridică din umeri:

— În această ţară, aşa ceva nu se face. Este umilitor pentru un bărbat...

— Ce s-a întâmplat?

După multe ezitări, Mahmoud începu să povestească experienţa sexuală avută cu Mireille. Malko îi sorbea cuvintele, însufleţirea îi scăzu însă: Mahmoud nu-i putea da nicio informaţie despre femeia care în mod sigur o ucisese pe Mireille. Existau cel puţin doisprezece suspecţi posibili la petrecerea lui Mouna.

— Când am plecat, conchise Mahmoud, stăteau întinse şi îmbrăţişate.

Greu de crezut.

— Asta e tot? N-aţi uitat nimic?

Arabul se încruntă, apoi spuse imediat.

— Am văzut-o doar o clipă, dar era cu spatele. Voiam să-

mi aprind o ţigară şi mi-a stins brusc bricheta. Acum înţeleg de ce. Am avut însă timp să remarc un detaliu: unghiile ei erau închise la culoare: negre sau verzi...

— Verzi!

Malko tresări fără să vrea. Părea imposibil ca «maseuza» Katia să fie amestecată.

— Da, dacă mă gândesc mai bine cred că erau verzi, zise Mahmoud.

Singurul care putea să-l ajute pe Malko era Harold. Acesta ar fi cunoscut o eventuală legătură între Mireille şi Katia.

Cel puţin, avea o pistă. Trebuia să facă legătura între acea fată şi KGB şi să-şi explice de ce Mouna voia să-şi ucidă soţul.

— Vă mulţumesc, îi spuse Malko prinţului, m-aţi ajutat foarte mult. Liniştiţi-vă, nu veţi mai auzi nimic despre această afacere, dar în locul dumneavoastră aş pleca din Beirut pentru câtăva vreme. Dacă acea femeie află că aţi ajutat la identificarea ei, nu va ezita să vă suprime...

Trăsăturile lui Mahmoud se descompuseră. Malko păstrase bomba pentru final. În momentul despărţirii, pe când «gorilele» se aflau deja în ascensor, îl luă pe prinţ deoparte:

— În locul dumneavoastră aş scăpa de majordom. Lucrează pentru Emir. Într-o zi o să deschidă uşa ucigaşilor adevăraţi...

— Bine dar cum...

Mahmoud părea prăbuşit. Malko crezu că avea să izbucnească în plâns. Duse un deget la buze, urcă în ascensor şi închise uşa. Îi servise a lecţie sarazinului care îşi spunea prinţ. Cavalerii de Malta din cea de-a treia cruciadă se răsuceau probabil în mormânt.

Capitolul X

Houry arată cu mâna spre o mică terasă de la etajul şase. Imobilul avea nişte terase stranii în consolă la fiecare etaj, încadrate de coloane maiestuoase. Strada îngustă şi în pantă dădea în strada Clemanceau. Se aflau în plin centrul Beirutului, între Hamrah şi *Phoenicia.*

— Acolo e singura uşă de pe palier.

Chris Jones, era deja cu mâna pe clanţă. Houry îl fixă neliniştită pe Malko. Îi telefonase ca să-l conducă la apartamentul lui Katia.

Malko îi sărută mâna.

— Plecaţi şi arătaţi-le lui Chris şi lui Milton Beirutul. Prefer să fiu singur. Nu mă aşteaptă şi nu risc mare lucru...

Cele două «gorile» nu păreau să fie de acord, dar se supuseră. În momentul în care maşina demară, Houry îi strigă:

— Vă aşteptăm la barul hotelului *Saint-Georges.*

Părea mai îndrăgostită ca niciodată.

Acesta aşteptă ca Fiatul închiriat să dea colţul şi intră în clădire.

Văzu plăcuţa pe cutia de scrisori: Katia Oumrane, esteticiană. Nu ştia cum avea să procedeze, dar voia să o ia pe nepregătite pe lesbiana ucigaşă.

Cu siguranţă că nu se aştepta la vizita lui. Dacă avea lucrurile verzi, problemele se simplificau. Cu ajutorul ei ar fi putut ajunge la ucigaş, la persoana din KGB care ameninţa viaţa lui Khalil Jezzine şi târgul cu chinezii. Centrala sovietică aruncase în luptă toate forţele. Turba de furie că nu putea acţiona direct asupra locotenent-colonelului Davoudian, cel care trăgea toate sforile.

Aşa era însă regula jocului. Beirutul era un loc de picnic şi pentru KGB şi pentru CIA.

Ascensorul îl lăsă la etajul şase. Sună la uşă, gândindu-se la reacţia lui Khalil Jezzine la aflarea veştii că Mouna era implicată în crime, fie numai şi prin intermediul prietenei sale.

Uşa fu deschisă de o arăboaică micuţă şi negricioasă, care păru extrem de surprinsă la vederea lui Malko.

— O caut pe doamna Katia.

Servitoarea ezită şi îl pofti înăuntru fără o vorbă, conducându-l într-un salon mobilat cu canapele joase. Nu semăna cu un institut de frumuseţe şi nu se auzea niciun zgomot. Katia apăru, vizibil furioasă.

Schimbase şortul şi ghetele cu un halat alb cu mânecile suflecate, dar purta în continuare ochelarii negri. Îl scrută pe Malko, de parcă ar fi fost un păianjen veninos.

— Ce doriţi?

Tonul era clar ostil.

— Mouna mi-a mărturisit că sunteţi o maseuză minunată, spuse Malko pe un ton seducător.

— Nu fac masaj bărbaţilor, îl întrerupse Katia. În orice caz, nu primesc decât cu programare. În acest moment am o pacientă.

Malko oftă ipocrit, privind fix unghiile verzi ale tinerei.

— Chiar dacă nu-mi faceţi masaj, mi-ar plăcea să stăm de vorbă, zise el ferm.

Katia nu-şi descreţi fruntea.

— Despre ce?

Malko deschise gura să-i spună despre Mireille dar în acel moment sună telefonul. Micuţa servitoare apăru şi îi spuse câteva vorbe în arabă lui Katia. Malko auzi în treacăt numele lui Mouna.

— Scuzaţi-mă, zise maseuza.

Dispăru, închizând uşa în urma ei. Lui Malko îi fu ciudă pe el. Trebuia să aştepte, să o supravegheze pe Katia,

încercând să-i întindă o capcană. Acum era pusă în gardă şi nu avea să mai scoată nimic de la ea.

Katia reapăru metamorfozată. Tânăra surâdea, îşi descheiase ultimul nasture de la halat, dând la iveală coapsa prelungă. Părea goală pe sub îmbrăcămintea lejeră.

— Scuzaţi-mă, spuse ea, nu am fost prea amabilă adineauri, dar sunt foarte nervoasă când cineva mă deranjează de la treabă. Din moment ce sunteţi prieten cu Mouna şi cu Khalil, casa mea este şi casa dumneavoastră. Vă rog să aşteptaţi câteva minute până când termin cu clienta mea şi apoi vă stau la dispoziţie.

Perplex, Malko se pierdu în scuze. Cărui fapt se datora această schimbare bruscă? Ce-i spusese Mouna? Ce legături existau între cele două femei, în afară de complicitatea sexuală?

Apăru din nou servitoarea, cu o tavă de aramă, pe care se afla eterna cafea cu cardamon.

*
* *

Uşa sufrageriei se deschise şi Malko avu un şoc: cea care ieşise era saudita urâtă care bea Peppermint le petrecerea din ajun. Încă o lesbiană! se auzi un foşnet şi apăru Katia.

— E rândul dumneavoastră! zise ea veselă, conducându-l în «sala de masaj». Acesta este institutul meu de frumuseţe, spuse ea râzând. Vedeţi bine, nu e prea mare.

Încăperea îngustă, mai mult lungă, era mobilată cochet şi dădea spre o terasă. Peste tot, etajere pline cu produse de frumuseţe. Un fotoliu mare de relaxare ocupa mijlocul camerei, alături de diferite aparate medicale, printre care şi un ozonizator enorm. Un pick-up difuza o muzică suavă. Perdelele erau trase, creând o atmosferă confortabilă şi

intimă.

Katia îi arătă lui Malko fotoliul.

— Întindeţi-vă acolo, dar mai întâi dezbrăcaţi-vă. Vă las singur. Aveţi aici un chimonou.

Ieşi fără să-i dea timp să răspundă. Malko se dezbrăcă încet, ascunzând pentru orice eventualitate pistolul extraplat sub o pernă. Rămase în slip şi îmbrăcă chimonoul, întinzându-se pe fotoliu. Straniu institut de frumuseţe... Ce «îngrijiri» primise saudita care nu părea să se sinchisească de propria frumuseţe?

Tânăra reapăru, mai surâzătoare ca niciodată. Luă un taburet şi se aşeză lângă Malko. Una dintre ghearele de aur ale inelului fusese întoarsă spre palmă. Râzând uşor, Katia îl răsuci în jurul degetului, privindu-l pe Malko.

— Nu vreau să vă rănesc, spuse ea.

Desfăcu încetişor chimonoul şi îşi puse degetele pe pieptul lui Malko.

— Stranie bijuterie.

— E o copie. Se pare că împărăteasa chineză Ts'eu-Hi avea una asemănătoare şi se amuza zgâriind eunucii de la curte... Sunteţi încordat, remarcă ea.

Era şi normal. Malko urmărea degetele cu unghii lungi şi verzi care o sugrumaseră pe sărmana Mireille. Katia părea să aibă o forţă extraordinară în mâini şi în braţe. Întâmplare sau nu, halatul era întredeschis până la talie, dând la iveală conturul unui sân perfect. Îşi încrucişară privirile, dar ea păru să nu bage de seamă.

— Întindeţi-vă pe burtă, spuse ea pe un ton egal. Trebuie să masez centrii nervoşi de la ceafă, ca să vă puteţi relaxa. Practic metoda rusească pe care am învăţat-o la Bucureşti şi în Bulgaria. Este foarte eficace.

În timp ce vorbea, începu să-l maseze, cu o forţă şi o delicateţe extraordinare.

Pentru câteva clipe, Malko uită de ce se afla acolo. Ce urma oare după masaj?

— Ar fi mai bine să scoateţi chimonoul, sugeră Katia. Nu pot masa centrii coloanei vertebrale.

Îl ajută pe Malko să se dezbrace şi începu impasibilă să-l maseze, stând aplecată peste el. Îi simţea sfârcurile atingându-i spatele şi căldura coapsei. La un moment dat, ea oftă:

— E cald. V-ar deranja dacă aş proceda aşa cum fac cu clientele mele?

Îşi desfăcu rapid nasturii halatului, rămânând într-un slip negru şi opac. Malko se încordă. Era prea frumos. Ori Katia era o prostituată vulgară, ori urma să se întâmple ceva.

— Întindeţi-vă, ordonă ea.

Întinse braţul şi dădu muzica mai tare. Malko se simţi ridicat şi dezarmat. El, care era floarea agenţilor CIA se temea de o femeie practic goală şi neînarmată. Îmbătrânea...

Fotoliul de relaxare era extrem de confortabil. Se simţea bine. Katia îl atingea uşor cu mâinile pe umeri şi pe ceafă. Puţinele veşminte pe care le purtau dădeau impresia totuşi de goliciune completă.

— Întoarceţi-vă, ordonă ea pe un ton neutru.

Malko se supuse fără tragere de inimă, încurcat că trebuia să arate efectul fizic pe care îl provocase contactul cu tânăra maseuză.

— Mă doriţi, spuse ea pe un ton sentenţios. Nu e bine. Nu puteţi profita pe deplin de masaj.

Vocea ei era la fel de impersonală ca o înregistrare. Făcuse o simplă constatare, fără plăcere şi fără iritare. Malko nu avu timp să răspundă. O mână fermă i se strecură pe sub slip, începând să-l mângâie foarte rapid şi cu o brutalitate neaşteptată. Deschise ochii şi întâlni privirea rece şi batjocoritoare a lui Katia.

— Trebuie să vă destindeţi.

Malko reuşi să se destindă extrem de repede, înainte ca

fata să apuce să clipească... Katia curăţă urmele cu grija unei gheişe, în contrast cu brutalitatea dinainte.

Nu ştia ce să mai creadă, având impresia că dăduse peste o prostituată de un gen mai special.

Katia luă un vaporizator legat de o butelie cromată şi îl îndreptă spre faţa lui Malko. Instinctiv, el avu un gest de recul. Fata surâse.

— Nu vă temeţi. Este doar ozon care vă curăţă porii şi pielea. Închideţi ochii.

Unde voia să ajungă? Se supuse din nou. Prospeţimea pulverizării îi dădu o stare extraordinară.

— Întoarceţi-vă.

De această dată, o ascultă fără să mai stea pe gânduri. Katia începu să-i maseze energic spatele, coborând din ce în ce mai jos.

— Aveţi nişte cicatrice uimitoare, remarcă ea. Ce s-a întâmplat?

Aventurile din Hong-Kong şi de la Bangkok lăsaseră urme.

— Oh, nişte accidente vechi, spuse Malko.

Katia se opri o clipă.

— Aşteptaţi, mă duc să aduc nişte cremă.

De îndată ce dispăru, Malko se asigură că pistolul era în acelaşi loc...

Katia se întoarse. Malko stătea pe burtă, cu ochii închişi. Îi simţi mâinile mângâindu-i şalele.

Brusc, avu impresia că un lichid rece îi curge pe fesa stângă. Se gândi că era efectul cremei. Vru să se ridice şi zări un ac lung înfipt în piele, simţind în acelaşi timp un miros de varză stricată care îi invadă nările. Katia ţinea în mână o seringă mare plină cu un lichid incolor. Nu avu timp să vadă mai mult. Cu o brutalitate uimitoare, fata îl lovi în ceafă lipindu-l cu faţa de pernă. În acelaşi timp, o durere îl săgetă. Vru să se mişte, dar partea de jos a corpului nu-l mai asculta. Katia îl lovi din nou în ceafă.

Avea o forţă extraordinară.

Ameţit, simţi cum corpul îi scapă de sub control. Înţelese prea târziu că tot ce făcuse ea de când intrase în acea cameră urmărise să-i anihileze reflexul de apărare. Întinse braţul în căutarea pistolului, dar îşi pierdu brusc cunoştinţa.

*

* *

Cu un gest rapid, Katia scoase acul. Pe locul unde injectase lichidul rămăsese o pată mare şi roşie. Cu toate că era goală, transpirase din belşug. Opri discul, se duse la telefon şi formă un număr. Dură mult până când persoana chemată răspunse. Spuse doar atât:

— Veniţi repede la mine acasă cu Mustangul.

Închise şi începu să-l îmbrace pe Malko, indiferentă ca un laborant. Pentru ea, era deja mort. Ce prostie, să se arunce singur în gura lupului.

*

* *

Ajutat de Katia, Harry Erivan îl ridică pe Malko. O cunoştea din vedere, deşi nu făcuse legătura între vocea de la telefon care îi transmitea uneori ordinele KGB-ului şi frumoasa lesbiană. Îi era teamă de ea. Îmbrăcată într-un tricou cu fermoar şi într-un pantalon, cu părul strâns, nu avea nimic apetisant.

— Ce vom face cu el?

Katia surâse cu răutate.

— Ştiţi clădirea în construcţie de lângă *Phoenicia?* La ora asta nu mai e niciun muncitor. Îl ducem până la zece şi îl aruncăm de acolo. Plecăm apoi prin strada Georges Picot. Nimeni nu va putea dovedi că a fost asasinat...

— Cum îl transportăm?

Armeanului i se părea prea complicat. Ar fi fost mult mai simplu să-l ducă pe Malko pe coline şi să-l sugrume în linişte. Uneori ruşii aveau nişte scrupule ciudate.

— De ce atâtea complicaţii? bodogăni el.

Agasată, Katia ridică din umeri.

— Ştiţi bine că Davoudian nu vrea necazuri cu libanezii. Harry nu mai insistă: ordinele locotenent-colonelului KGB nu se discutau.

— Aduceţi Mustangul în curte, spuse Katia, vom coborî pe scara de serviciu.

Se lăsase noaptea şi nu riscau să fie surprinşi. Îl târâră pe Malko spre uşă, trecându-i braţele pe după gâtul lor.

*

* *

Şiroind de sudoare, Harry Erivan se sprijini de perete. Katia avea destulă forţă, dar tot el se chinuise să-l urce pe Malko în casa scării de la *Holliday inn,* clădirea în construcţie. Privi corpul neînsufleţit de la picioarele lui.

Nu se întâlniseră cu nimeni. Mustangul era parcat pe strada Georges Picot. Katia îl ocărâse tot timpul pe armean. Îi ordonă pe un ton scăzut:

— Haideţi, trebuie să ne grăbim.

Harry contemplă luminile Beirutului. Treizeci de metri mai jos, maşinile rare coborau pe drumul spre mare. Ploua şi bătea un vânt violent suflat dinspre sud. Enorma structură de ciment a clădirii neterminate era întunecată şi sinistră.

Se aplecă şi târî corpul neînsufleţit până la balconul fără balustradă. Malko gemu. Se auzi brusc sunetul unei sirene care se amplifică şi se opri chiar în dreptul clădirii. Harry înjură printre dinţi. Picioarele lui Malko atârnau deja în gol. Se aplecă în afară. O maşină de poliţie se opri chiar sub ei, la poarta şantierului. Din ea ieşiră mai mulţi

poliţişti şi alergară spre intrarea principală. Harry nu avea chef să se confrunte cu redutabila Brigadă 16...

— Trebuie s-o ştergem prin spate, îi spuse lui Katia.

Se lăsă pe vine, şi îl prinse pe Malko de haine, gala să îl arunce în gol. Brusc, Katia tresări:

— Ascultă!

Harry ciuli urechea. Nişte paşi scrâşneau pe ciment la etajul inferior. Instinctiv, armeanul îi dădu drumul lui Malko şi scoase un Colt Cobra din buzunarul impermeabilului. Katia îl lovi brutal peste încheietură.

— Ai înnebunit! Brigada 16 e jos...

Dezumflat, armeanul puse arma la loc. La primul foc, poliţiştii ar fi înconjurat imobilul. Paşii se apropiau. Ajunseseră deja la etajul zece. Înnebunit, Harry o caută din priviri pe Katia în întuneric. Avea un rang mai înalt decât al lui în organizaţie. Ea trebuia să-şi asume responsabilităţile.

Lumina unei lanterne mătură pereţii netencuiţi. Katia şi Harry se năpustiră în camera vecină, abandonându-l pe Malko. Aproape în acelaşi moment, fasciculul luminos dădu la iveală corpul nemişcat al celui pe care se pregăteau să-l ucidă.

Capitolul XI

Malko deschise ochii. O siluetă întunecată, cu spatele la cerul înstelat, se aplecase asupra lui. O greaţă îngrozitoare îl cuprinse şi vomă. Întorcându-se pe o parte, o durere tăioasă ca un fier înroşit îl săgetă la baza spatelui.

— Mă doare.

Cineva îl ridică de după umeri. Nu ştia unde se afla şi tremura de frig. Realiză brusc că stătea cu picioarele în gol.

Cel aplecat asupra lui îl trase înapoi, făcându-l să strige de durere. O voce spuse în engleză:

— Atenţie, poate că mai sunt prin preajmă.

Despre cine era vorba? Malko vomă din nou şi gemu. Necunoscutul aprinse o lanternă şi fasciculul măturăîncăperea ne tencuită şi goală.

— Vă puteţi ridica?

Malko făcu semn din cap că nu. Piciorul stâng era complet mort. Îşi reveni dintr-odată. Ce căută în acea construcţie neterminată? Cine era necunoscutul?

— Cine sunteţi? şopti el. Chemaţi repede poliţia.

Fascicolul pivotă, luminând faţa bărbatului care îl salvase: Elie, spionul libanez. În mâna dreaptă ţinea un pistol automat negru şi în mâna stângă lanterna.

— Nu are rost, zise Elie, dacă puteţi coborî sprijininduvă de mine.

Ciufulit, avea un aer liniştitor, placid şi masiv.

Malko făcu un efort disperat şi reuşi să se ridice în şezut. Elie îl ridică imediat de subsuori şi îi trecu braţul pe după gât. Malko strigă încă o dată. Fesa stângă era tare, umedă şi îngrozitor de dureroasă.

— Ce v-au făcut? întrebă Elie. V-au torturat?

Malko era prea obosit să răspundă. Mormăi nişte cuvinte de neînţeles. Târâş, grăbiş, cei doi ajunseră la casa scării şi începură să coboare. Fiecare treaptă era un supliciu. Din fericire, Elie era puternic ca un turc.

— Nu vă pot lăsa singur, murmură Elie. S-ar putea să fie încă aici.

*

* *

Malko zări chipul lui Chris Jones într-un halou înceţoşat. Îl întinseseră pe o sofa dintr-un apartament modern şi înstărit. În faţa lui, peretele era împodobit cu un Carzou roşu. De după Chris Jones apăru silueta greoaie a lui Jerry Cooper, apoi Houry, care fuma nervoasă. Americanul se aplecă asupra lui Malko. În aceeaşi clipă, acesta realiză că îi fusese scos pantalonul şi că partea de jos a corpului era acoperită cu un prosop.

— Nu vă enervaţi. Mâine vă veţi simţi mai bine, dar veţi avea nevoie de baston pentru câteva zile. Sunteţi la mine acasă. Elie mi-a telefonat şi m-am gândit că aici e mai discret decât la *Phoenicia.*

Malko începea să-şi vină în fire. Îl recunoscu pe Elie aşezat pe un scaun, înfăşurat în continuare în impermeabil. Îi făcu semn să se apropie.

— Ce căutaţi în clădirea în construcţie? Mi-aţi salvat viaţa...

Libanezul surâse placid şi rezervat.

— Mulţumiţi-i colonelului Suleiman... De când a avut loc explozia de la *Phoenicia* mi-a cerut să vă supraveghez discret. Când am văzut că v-au dus în acel imobil neterminat, am chemat Brigada 16, spunându-le că nişte fedaini se ascunseseră acolo... Cei care v-au molestat au avut însă timp să fugă.

— L-aţi identificat?

— Pe femeie o cunoaşteţi... Despre bărbat nu ştiu nimic.

Malko nu insistă. Nu se putea contrazice cu cineva care îi salvase viaţa. Era sigur că Elie minţea şi că îl identificase pe ucigaşul de la KGB. Libanezii nu doreau însă să se amestece. Denunţându-l pe ucigaş, ar fi luat atitudine în mod oficial.

Era de ajuns că Elie intervenise... Fără el, cariera lui s-ar fi terminat la Beirut.

— Mulţumesc Elie, spuse el.

Locotenentul Nabatie surâse jenat. Sub aerul veşnic

adormit se ascundea un spirit uimitor de vioi.

— Aţi avut mult noroc. Nu ştiam că fata lucra pentru KGB. Când v-aţi dus la ea, am întrerupt supravegherea, dar aveam întâlnire cu o fată de la *Crazy Horse* care locuia chiar vizavi. A întârziat, dar pentru că e foarte frumoasă, am aşteptat o oră. Altfel nu m-aş fi aflat acolo.

Malko binecuvântă din tot sufletul nestatornicia feminină.

— Ce ştiţi despre această Katia?

Elie se bosumflă.

— Este o lesbiană notorie, cu toate că face anumite excepţii. Are mult succes în înalta societate. O prinţesă saudită este foarte îndrăgostită de ea şi vine în fiecare lună de la Riad să o vadă. Nu ştiam însă că era amestecată şi în altceva.

Injecţia începuse să-şi facă efectul şi Malko se simţea ameţit. Fesa nu-l mai durea atât de tare. Îi făcu semn lui Jerry Cooper să se apropie.

— Spuneţi-i lui Khalil Jezzine să plece din Beirut pentru câteva zile, până când o găsesc pe Katia. Duceţi-vă cu el. Milton va avea grijă de mine.

Chris fu de acord şi Malko îşi pierdu brusc cunoştinţa. Avu timp să-şi aducă aminte că atitudinea lui Katia se schimbase după telefonul primit de la Mouna.

*

* *

Locotenent-colonelul Youri Davoudian nu-şi ascundea furia. Se întâlnise cu Katia în salonul hotelului *Continental* de pe colina Roouché. Fieful irakienilor, *Continental* era un loc relativ sigur pentru rezidentul KGB, unde măcar nu risca să fie deranjat de spionii colonelului Suleiman.

— Aţi comis o gravă eroare, zise rusul sever. Nu numai că nu aţi scos adversarul din luptă, dar v-a identificat şi astfel sunteţi obligată să dispăreţi. Pierdem astfel cea mai

preţioasă sursă de informaţii.

Cu chipul încremenit, Katia se juca cu ochelarii. Nu lucra pentru ruşi din interes, ci din convingere. Îşi făcuse studiile de medicină la Universitatea din Moscova. De la venirea la Beirut, îşi pusese deviaţia sexuală în slujba KGB-ului, creând o reţea de informaţii extrem de eficace.

— V-am ascultat ordinele, spuse ea. Voiam ca totul să pară un accident. Altfel, mi-ar fi fost uşor să-l ucid la mine acasă.

— Ştiu, ştiu, mormăi Youri Davoudian, dar acum trebuie să dispăreţi de urgenţă. Unde vă veţi duce?

Katia surâse cu răutate.

— La prinţesa Alia. Mă adoră. Libanezii nu vor îndrăzni să facă nimic, chiar dacă e vorba de Mireille. Alia face parte din familia regală saudită, şi posedă paşaport diplomatic. Astfel voi putea rămâne în legătură cu Mouna.

Rezidentul fuma încontinuu. De mai multe zile, tensiunea nervoasă îi tăiase pofta de mâncare. Instrucţiunile centralei de la Moscova deveniseră din ce în ce mai exigente. Chinezii nu trebuiau să semneze, altfel reţeaua lui ar fi intrat în criză...

— Omul americanilor trebuie lichidat, spuse el. Acum ştie prea multe. La tel şi Harry.

— Harry?

Katia tresări. Cu toate că se obişnuise cu duritatea serviciilor speciale, nu vedea necesitatea debarasării de o persoană atât de fidelă ca fotograful armean.

— Americanul nu l-a văzut.

— Nu, dar libanezii l-au recunoscut. Ideal ar fi ca Harry să-l lichideze pe american şi apoi să dispară. Cu ajutorul lui, pot ajunge până la mine.

— La fel s-ar întâmpla şi în cazul meu, remarcă rece Katia.

Se lăsă o tăcere grea, apoi Youri Davoudian surâse aproape natural.

— Cu dumneavoastră e altceva. Sunteţi de-a noastră. Harry ascultă ordinele pentru că îl şantajăm. O dată arestat, există riscul să vorbească. Am un plan pe care trebuie să-l duceţi la îndeplinire. Va fi mai puţin bănuitor.

— Cine se va ocupa de Khalil Jezzine?

— Nu vă bateţi capul, zise Davoudian. Khalil Jezzine nu va semna contractul cu chinezii.

Katia nu insistă. Imperativul numărul unu al KGB-ului era conspirativitatea. Se întrebă cum aveau să-i lichideze pe Harry şi pe american în acelaşi timp. Locotenent-colonelul Davoudian o privea perplex. Niciodată nu înţelesese perfect motivul pentru care bărbaţii şi femeile îşi puneau forţa şi slăbiciunile în serviciul unei cauze abstracte. În sinea ei, Katia era gata să-l ucidă pe Harry Erivan. Maşinăria continua să funcţioneze în ciuda dificultăţilor...

Puse o mână prietenească pe coapsa tinerei şi spuse în rusă:

— După ce se termină totul, te poţi întoarce, porumbiţo. Libanezii nu te vor mai plictisi.

Katia ridică din umeri.

— Nu are nicio importanţă, tovarăşe colonel. Regret doar că n-am reuşit. Începând din astă seară, ştiţi unde mă puteţi găsi.

Cel mai mult o plictisea faptul că avea să suporte zi şi noapte pasiunea prinţesei Alia, întotdeauna flămândă de afecţiune.

*

* *

Harry privea cu tristeţe în farfuria cu supă de pulpe de miel. Pentru prima oară în viaţă, nu avea chef să mănânce.

Uşa bistroului se deschise brusc, făcându-l să tresară. În fiecare clipă se aştepta să-l vadă apărând pe Elie sau chiar pe american. De la fuga lor din imobilul neterminat, parcă

încetase să trăiască. Nu ştia din ce direcţie avea să vină riposta. Cine anunţase Brigada 16?

— Ce e Harry, ţi-e teamă să nu te îngraşi? îi strigă patronul.

Harry spuse ceva obscen în armeană şi începu să mănânce fără chef supa.

Ridică privirea, şi în oglinda jupuită văzu un chip cu un aer rătăcit, neliniştit şi cu nişte ochi absenţi.

*

* *

Khalil Jezzine opri Rolls-ul în piaţa din Bar Youssef. Era mult mai frig ca la Beirut şi îşi încheie pardesiul înainte de a coborî. Chris Jones privea satul cu neîncredere. Părea plin de microbi...

Béchir deja coborâse, cu mitraliera Thomson în mână.

— Ascunde-o, mormăi Jezzine, ai să-i înfurii.

Se întoarse spre Chris Jones.

— Nu faceţi gesturi necugetate. Oamenii de aici sunt foarte susceptibili. În orice caz, mie nu mi-e frică de nimic.

Chris Jones cerceta cu privirea chipurile nebărbierite şi cu ochii strălucitori, considerându-i din start suspecţi. În mintea lui, un suspect inofensiv era un suspect mort. Puse mâna pe patul pistolului Smith & Wesson dar nu-l scoase.

La Bar Youssef, când cineva scotea arma, se folosea imediat de ea. Locul era supranumit satul văduvelor. Cu un an înainte, într-o reglare de conturi, poliţia libaneză adunase maldăre de arme de toate calibrele, inclusiv un tun de 37, cu care un fanatic musulman distruse clopotniţa bisericii creştine. Khalil Jezzine nu se temea însă de ucigaşii de la KGB. El şi fraţii lui se născuseră la Bar Youssef. Veneau deseori acolo şi locuitorii creştini şi musulmani îi adorau. Merita văzut spectacolul bărbaţilor din înalta societate a Beirutului îmbrăţişând bătrânicile. Impresionant până la lacrimi.

O femeie alergă spre maşină. Săruta aripa ruginită a Rolls-ului blindat şi apoi mâna lui Jezzine.

— Domnul să te binecuvânteze, spuse ea. În fiecare dimineaţă aduc flori proaspete, aşa cum mi-ai spus.

Izbucni brusc în suspine.

— Blestemaţi să fie ucigaşii fraţilor tăi. N-am să închid ochii până nu-i văd pedepsiţi.

— Nici eu nu pot să dorm, spuse supărat Khalil.

Încet, încet, mulţimea se adunase în jurul Rolls-ului. Bărbaţi şi mai ales femei în negru, tăcuţi şi umili. Primul lucru pe care îl făcea Khalil când venea la Bar Youssef era să meargă la cimitir. Un cavou gigant din marmură roz era încă în construcţie. Până la terminarea lui, cele două sicrie de argint masiv fuseseră îngropate într-un loc ferit. Mergând spre cimitir, Khalil se destindea din ce în ce. Satul era singurul loc unde nu risca nimic. Ucigaşii de la KGB ar fi fost linşaţi înainte de a se apropia de el. Era fiul acelor locuri. La ordinul lui, toţi bărbaţii s-ar fi înarmat şi ar fi venit la Beirut să-l apere.

Din micuţa biserică ieşi un preot. Chel, mărunţel şi cu barbişon, semăna cu ucigaşul Landru. Văzându-l pe Khalil, grăbi pasul spre el.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Khalil.

Îl strânse puternic în braţe. Cu toate că era musulman, Khalil Jezzine finanţa cu regularitate campaniile electorale ale preotului iezuit. Acesta nu ezita nici el să pună umărul la nevoie. Rapiditatea cu care mânuia Coltul era la fel de renumită ca severitatea spovedaniilor.

Dumnezeu avea în el un slujitor vigilent, care nu şovăia să treacă prin foc şi sabie necredincioşii.

— Nicio veste despre mizerabilii care ţi-au ucis fraţii? întrebă el.

Khalil Jezzine clătină trist din cap.

— Niciuna.

Iezuitul ridică ochii spre cer.

— Dacă dai de ei, aş vrea să-i răzbun pe Samir şi pe Adel cu mâna mea... Dumnezeu Atotputernicul şi Îndurătorul să le primească sufletele.

Capitolul XII

Sprijinit în baston, cu privirea ascunsă în spatele lentilelor negre, Malko aştepta pe palier. Se ridicase din pat în ciuda indicaţiilor medicului. Şalele îl dureau îngrozitor. Arsura provocată de azotul lichid nu se vindecase încă.

Milton Brabek începuse să se impacienteze.

— Spargem uşa? propuse el.

Malko clătină din cap.

— Nu. Ne va deschide cu siguranţă.

Ştia că Mouna era acasă. Khalil Jezzine îi telefonase, apoi vorbise cu Malko. Bărbatul îl implorase să aibă grijă de Mouna, temându-se să nu fie ţinta ucigaşilor. Nici pe departe nu bănuia adevărul.

Uşa se deschise în sfârşit. Micuţa servitoare sudaneză îl recunoscu pe Malko şi surâse:

— Doamna doarme, spuse ea. Nu o pot deranja.

Acesta intrase deja în apartament:

— Treziţi-o şi spuneţi-i că prinţul Malko vrea să-i vorbească de urgenţă. (Se întoarse spre Milton Brabeck.) Aşteptaţi-mă jos.

Nemulţumit, acesta ieşi, Marmura de Carrara îl impresionase teribil. Malko traversă imensul living şi se instală pe canapeaua colţar unde stătuse cu trei zile

înainte la petrecere. Chiar pe locul lui Mireille. Apartamentul era tăcut şi rece.

Aşteptă zece minute şi auzi paşi pe scara de marmură. Mouna se hotărâse să-l înfrunte.

*

* *

Malko era fascinat de safirul de cincizeci de carate, cu nişte ape extraordinare. De formă dreptunghiulară, era cât o cutie de chibrituri mai mică.

Mouna se juca încontinuu cu el.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră că aţi venit, spuse ea cu o voce melodioasă şi veselă. Mă plictisesc când Khalil nu e acasă.

Foarte elegantă, purta o fustă lungă şi despicată în faţă şi o bluză aproape transparentă. Ochii îi surâdeau şi era fardată ca o dansatoare. Doar nervozitatea mâinilor şi o anumită crispare a buzelor trădau tensiunea interioară.

Fără gesturi deplasate, se oferea pur şi simplu. Malko ştia că nu avea decât să întindă mâna şi să o ducă în cameră, ca ea să se dovedească o parteneră foarte dibace. Ca şi când i-ar fi ghicit gândul, Mouna spuse pe un ton foarte monden:

— Saadi a plecat. Am rămas singuri. Mă duc să vă aduc ceva de băut.

Vru să se ridice dar Malko o apucă de încheietură şi o trase înapoi. Ea căzu pe canapea lângă el. Chipurile li se apropiară. Brusc, femeia îl sărută, zgâriindu-i ceafa şi strivindu-i buzele cu dinţii. Se desprinse de el şi murmură:

— V-am dorit de când v-am văzut.

În acel moment, Malko o admiră sincer. Mouna ar fi putut face parte cu succes din rândul acelor *play-girls* care operau de la New York la Saint-Moritz, debitând enormităţi bărbaţilor inteligenţi şi şireţi, care cădeau ca muştele în mrejele farmecelor lor.

— Nu am venit să flirtez, spuse el ferm. Trebuie să vorbim despre ceva grav: deunăzi a fost comisă o crimă în casa dumneavoastră.

Mouna se încruntă:

— Oh, povestea aceea oribilă. Am şi uitat de ea. N-ar fi trebuit să invit pe oricine. A fost vina mea. Mă întreb cine a sugrumat-o pe nefericita aceea.

Malko o revăzu dansând pe jumătate goală.

— A fost sugrumată de prietena dumneavoastră Katia, spuse el calm, care a încercat să mă asasineze alaltăieri şi pe mine. Aş vrea să ştiu de ce.

Mouna clipi des din genele lungi. O lucire de frică nebună trecu prin ochii întunecaţi, dar se stinse repede. Îl privi fix pe Malko, aidoma unui pakistanez hămesit.

— Ce motiv ar avea un bărbat atât de seducător ca dumneavoastră să se ocupe de o asemenea afacere?

Graţioasă şi perversă, încerca să se eschiveze, ca şi când nu ar fi auzit vorbele lui Malko. Când voia, Mouna reuşea foarte bine să transforme un soldat de gardă într-o meduză, prin simpla putere de sugestie a ochilor şi a vocii. Bărbatul se simţea unic, ales, masculul cu majusculă, la picioarele creaturii de vis.

— Pentru că am cheltuieli mari, spuse Malko. Castelul mă costă şi ochii din cap... Aş vrea să-mi răspundeţi la întrebare. Ce legătură este între Katia şi dumneavoastră?

— Niciuna, zise indignată Mouna. Multă lume din Beirut o cunoaşte. Uneori mă duc la ea pentru masaj. Asta e tot. De ce îmi puneţi atâtea întrebări?

Malko o prinse de încheietură şi o strânse uşor. Începea să-l agaseze.

— Pentru că această Katia s-a hotărât să mă suprime după ce a primit un telefon de la dumneavoastră.

Tăcere, Mouna spuse pe un ton schimbat:

— Nu înţeleg. Cu siguranţă că vă înşelaţi.

— Katia a ucis-o pe Mireille, spuse Malko. Nu ştiu încă

de ce, dar ea a făcut-o. Prinţul Mahmoud a văzut-o.

Încăpăţânată, Mouna nu răspunse. Cu picioarele încrucişate, fixa covorul vechi ce acoperea marmura albă, cu o privire îndepărtată şi ostilă. Ceva din atitudinea ei îi scăpa lui Malko. Ce interes avea să tacă? Brusc, îi veni o idee.

— Vă aduc la cunoştinţă că următorul pe listă este Khalil. Ştiu că această Katia a luat hotărârea să-l ucidă cât mai curând cu putinţă. Probabil că asta doriţi.

Mouna îşi îndreptă trupul. Chipul îi era deformat de panică:

— Nu, nu-i adevărat!

Îşi muşcă buzele şi plecă privirea. Malko o apucă de bărbia voluntară şi o trase spre el:

— Vreau să-mi spuneţi adevărul, o ameninţă el, altfel am să-i povestesc totul lui Khalil. Am dovada că sunteţi amestecată în uciderea fraţilor lui. Nu cred că vă va ierta...

Chipul lui Mouna se descompuse brusc. Lacrimi mari îi şterseră machiajul şi izbucni în suspine convulsive. Malko o lăsă să se descarce. Reuşise să o înfrângă. Simţea un soi de jenă. Nu-i plăcea să se poarte aşa cu o femeie, dar nu avea altă modalitate să afle adevărul...

Pe neaşteptate, Mouna se ridică. Rimelul i se scursese, avea ochii umflaţi şi buzele i se subţiaseră. Era aproape urâtă.

Ca şi când Malko n-ar fi existat dădu să iasă în goană din cameră. Malko o ajunse la uşa de la intrare. În plină criză de isterie, se zbătea furioasă. Încercă să-l muşte, apoi îl scuipă în faţă.

— Daţi-mi drumul, mă duc să o caut pe ticăloasa aia...

Gura frumoasă debita cuvinte îngrozitoare.

Printr-o uşă întredeschisă, Malko zări o baie. O târî pe Mouna într-acolo. Ţinând-o cu o mână, deschise robinetul de la duş şi o îmbrânci sub jetul de apă.

Urletul lui Mouna se auzi până la Ierusalim. Se zbătea

ca o tigroaică, încercând să scape de apa rece. Malko o ţinu pe loc câteva minute, apoi îi dădu drumul. Avea părul ud leoarcă, veşmintele lipite de corp şi dâre lungi şi negre pe faţă.

Când se văzu în oglindă, Mouna trase un nou urlet şi se întoarse spre Malko:

— Ticălosule! Ticălosule!

Se năpusti spre el, cu ghearele scoase. Malko o pălmui cu putere, aruncând-o în colţul opus al încăperii. Mouna icni şi înţepeni lipită de perete clătinând din cap. Cam ruşinat, Malko se apropie precaut de ea.

— Sunt dezolat, spuse el, dar trebuia să vă calmez. Spre binele dumneavoastră şi al lui Khalil. Acum trebuie să-mi spuneţi adevărul, dacă vreţi să-l salvaţi...

Luă un prosop şi îi şterse faţa. Ea nu opuse rezistenţă. Îi scoase apoi fusta şi bluza, apoi lenjeria şi o înfăşură într-un halat de baie. Avea un corp micuţ şi musculos, cu un pubis întunecat aidoma vizonului. Mouna se lăsă condusă spre divan.

— Ce înseamnă Katia pentru dumneavoastră? în afară de acea legătură...

Ea îl fixă cu o privire atonă, avu un uşor rictus şi murmură:

— Şi asta ştiţi.

— De ce? întrebă el. Credeam că totuşi vă plac bărbaţii. Chiar eu v-am văzut...

Rictusul amar se accentuă. Mouna aprinse o ţigară şi se înfăşură mai bine în halat.

— Vă miră, nu-i aşa, că o prefer pe Katia unui bărbat. Dacă aţi şti... Când m-am căsătorit cu Khalil aveam optsprezece ani. Era aproape la fel de respingător ca acum, dar familia mea nu avea bani. Cu el am făcut dragoste pentru prima oară. Apoi, pentru că nu mai era în stare, îmi cerea nişte lucruri oribile şi din ce în ce mai complicate. Am crezut că înnebunesc. Apoi bărbatul meu a

început să mă trimită în Golful Persic, să mă întâlnesc cu bărbaţi cu care trata afaceri. Nişte beduini frustraţi şi flămânzi de femei, care mă considerau o târfă de lux. Asta am devenit. Khalil îmi cerea apoi să-i povestesc tot, în cele mai mici detalii. Doar aşa reuşea să facă dragoste cu mine.

— Credeam că e nebun după dumneavoastră.

Mouna ridică tristă din umeri:

— Chiar este, dar este şi jumătate impotent. Drogul şi orgiile sunt de vină. Cu toate acestea, nu se poate lipsi de mine. Îi aparţin. Fără voia mea, am devenit cea mai mare târfă din Golf. Ştiu că aşa mi se spune. Lumea crede că o fac din plăcere, dar eu îi aduc bărbatului meu bani. Cum credeţi că a putut să-şi deschidă banca? Fiind un bun om de afaceri, a reuşit.

— Şi Katia?

— Katia...

Trăsăturile lui Mouna se îmblânziră.

— E o poveste stranie. Ştiam că e lesbiană. Într-o seară a venit la o petrecere mai specială dată de soţul meu pentru nişte clienţi importanţi din Golf. A făcut dragoste cu o altă fată în faţa noastră. Era ceva dezgustător şi în acelaşi timp excitant. Din privirea ei, am înţeles că îi plăcusem, şi m-am simţit jenată...

M-am dus la ea acasă pentru masaj. La început a fost absolut corectă, fără niciun gest deplasat. Eu am provocat-o, într-o zi când eram prost dispusă. Am întrebat-o ce câştiga făcând dragoste cu femeile. Eram la ea acasă, în timpul masajului. A surâs şi şi-a scos bluza.

— Am să-ţi arăt. A îngenunchiat lângă mine şi a început să mă mângâie. La început eram ţeapănă şi încordată, dar era atât de drăguţă şi de îndemânatică, încât m-am relaxat. Am avut un orgasm cum demult nu mai avusesem. Uşor, uşor, a devenit un drog. Ne-am văzut din ce în ce mai des. Khalil a aflat, şi o dată m-a surprins la etaj. În loc să fie gelos, ne-a cerut să facem dragoste în faţa lui... Nu ştiu de

ce, dar Katia a acceptat. După aceea, lucrurile au degenerat. Khalil a violat-o practic pe Katia. Am crezut că îi scoate ochii. O săptămână a purtat pe faţă semnele unghiilor. Katia a refuzat să mă vadă timp de o lună.

Mouna se lăsă pe spate. Chipul umflat de lacrimi era demn de milă. Safirul de trei sute de mii de dolari părea o pietricică albastră şi fără valoare. Mouna îl smulse de pe deget şi îl aruncă în celălalt colţ al camerei. Piatra aterizã pe podeaua de marmură şi se rostogoli sub un fotoliu.

— Îl urăsc, zise Mouna. Cât aş vrea să nu-mi pese de bani, dar sunt laşă.

Malko era din ce în ce mai uimit. Katia părea centrul pânzei de păianjen ţesute de KGB peste Beirut.

— Ştiţi că această Katia e agent sovietic, o întrebă el, şi că e amestecată în crime?

— Absolut deloc. Deseori mă întreba ce face Khalil atâta timp în China. Eram la curent cu afacerea Boeing, dar mă pusese să jur că nu voi sufla o vorbă nimănui, şi nu i-am spus nimic lui Katia.

Mouna se smiorcăi.

— Din cauza lui s-a întâmplat totul. Îmi doream demult un manton de panteră care costa treizeci de mii de lire. Când s-a întors din China cu acordul de principiu al chinezilor pentru avioane, mi l-a oferit. Cât timp a stat acolo, am cunoscut un tânăr prinţ din Golf. Era nebun după mine. Într-o zi a venit aici şi practic m-a violat pe haina de blană. Khalil m-a prins şi mi-a luat mantoul. Era nebun de furie că nu-i povestisem despre prinţ. Cu toate că el mă aruncase în braţele unor bărbaţi bătrâni şi urâţi, când avea nevoie de ei. A dăruit haina unei târfe care lucrează la el la birou, pe care o oferă vizitatorilor aflaţi în trecere...

Malko nu făcu nicio remarcă. Cum se legau lucrurile...

— Şi?

— M-am consolat cu Katia şi i-am spus tot, despre haină

şi despre avioane. Îmi amintesc că a părut foarte interesată şi mi-a pus o groază de întrebări. După aceea, nu m-am mai gândit la asta, până la uciderea lui Samir şi a lui Adel. Începeam să am îndoieli. Khalil se schimbase, era nervos şi neliniştit. Mi-a mărturisit că fusese ameninţat din cauza Boeing-urilor şi m-a întrebat dacă vorbisem cu cineva. Am negat, dar când Adel a fost ucis la *Casino,* am înnebunit şi m-am dus degrabă la Katia, cerându-i explicaţii. Am ameninţat-o chiar.

Mouna luă o înghiţitură zdravănă de Hennessy şi îşi recăpătă răsuflarea; mâinile îi tremurau:

— A fost oribil, şopti ea. Mi-a mărturisit că lucra pentru ruşi, că îi ura pe cei de teapa lui Khalil şi m-a ameninţat că dacă vorbesc, o să-i spună că fraţii lui au fost ucişi din cauza mea... Această femeie este diabolică, pentru că mai întâi a fost adorabilă, am făcut chiar dragoste, mi-a jurat că mă iubeşte şi m-a rugat să o ajut... Aşa că am făcut tot ce mi-a cerut, ca să nu afle Khalil...

Totul era simplu. O metodă veche de când lumea. Malko nu venise degeaba la Beirut. «Gorilele» de la CIA, cu pistoalele lor n-ar fi făcut-o în veci pe Mouna să vorbească.

— Ştiţi că a ucis-o pe Mireille?

Mouna spuse dintr-o răsuflare:

— Katia mi-a cerut să dau această serată şi să-i invit pe Harold şi pe Mireille, dar vă jur că nu ştiam ce avea să se întâmple. Nu am idee de ce a ucis-o. N-a vrut să-mi spună.

Era singurul punct neclarificat. Trebuia să stea din nou de vorbă cu Harold. Mireille nu fusese ucisă la întâmplare.

— De ce a vrut Katia să mă ucidă?

Mouna strivi ţigara în scrumieră:

— Vă cer scuze, spuse ea pe un ton slab. Prinţul Mahmoud mi-a telefonat chiar după ce l-aţi vizitat. Era încurcat şi furios că fusese amestecat în afacere. Mi-a spus că ştiaţi că fata care o ucisese pe Mireille avea unghiile verzi... Am înţeles astfel că o puteţi identifica pe Katia. M-

am temut pentru ea. l-am telefonat imediat. Ghinionul a făcut să fiţi acolo.

Noroc cu Elie, care se îndrăgostise de o dansatoare orientală. Mouna îşi strânse brusc halatul pe lângă corp şi zise cu amărăciune:

— Bănuiesc că mă veţi denunţa...

Malko clătină din cap.

— Nu riscaţi nimic. Eu aparţin lumii paralele din care face parte Katia. Nu ne reglăm conturile prin intermediul poliţiei.

Mouna păli:

— Vreţi să o ucideţi? Nu-i faceţi rău lui Katia, îl imploră ea, altfel mă sinucid.

— Am să încerc, cu condiţia să nu-i pomeniţi de această discuţie.

Mouna se învioră:

— Vă promit.

Se aruncă deodată în braţele lui Malko. Halatul se desfăcu şi femeia îşi lipi corpul gol de trupul bărbatului.

Fu nevoie de un efort de voinţă ca să o respingă. O mângâie cu gingăşie pe păr şi se ridică, lăsând-o deprimată şi zguduită de suspine.

*

* *

Ploua cu găleata şi lui Chris Jones i se rupea inima pentru vânzătorul de portocale amărât, instalat în faţă la *Dolce Vita,* de abia apărat de o pânză ciuruită. Umiditatea înmuia tencuiala roşiatică a vilei rococo în care locuia prinţesa Alia. «Gorila» rămăsese doar o zi la Bar Youssef. Khalil îl trimisese înapoi, pentru că prezenţa americanului îi indispunea pe săteni, considerând-o o lipsă de încredere la adresa lor.

Până la declanşarea unui masacru era doar un pas... Trebuie spus că Chris Jones nu ţinea să se instaleze acolo.

Piureul de mazăre şi frigăruile îi întorseseră pe dos stomacul delicat. Se întorsese bucuros la Beirut, chit că păzea vila unde probabil se refugiase Katia.

Văzu brusc în oglinda retrovizoare un Mustang portocaliu venind dinspre centru, prin partea exterioară a cornişei. Când trecu pe lângă el, zări un bărbat la volan. Maşina ajunse la intersecţia din faţa localului *Dolce Vita,* apoi se întoarse pe celălalt sens al autostrăzii şi se opri în faţa gardului vilei roşii. Chris tresări. Era prima vizită după două zile de supraveghere. Mustangul era parcat lângă un monstru născut din prost-gustul saudit; o maşină jumătate Cadillac, jumătate Rolls Royce. Doar capota era de Rolls. Vehiculul era folosit doar de prinţesa Alia, căci cel care îl comandase cu şase ani înainte murise cu gâtul tăiat în Yemen într-o luptă oarecare pentru putere. La Beirut era numit «Cadi-Rolls».

Chris îndreptă binoclul spre faţada casei. Aceasta părea nelocuită. Sosirea necunoscutului nu adusese nicio schimbare. Malko se odihnea la *Phoenicia*, pentru că rana încă mai supura. Khalil Jezzine era tot la Bar Youssef, iar Jerry Cooper devenise din ce în ce mai nervos. Chinezii nu înţelegeau de ce libanezul îi evita.

Khalil nu avea de gând să mai calce prin Beirut, până la anihilarea ucigaşilor.

Mouna nu ieşea din casă, dedându-se la nişte partide îndrăcite de gin rummy. Malko o suna de trei ori pe zi, dar Katia nu dăduse niciun semn de viaţă. Aşa pretindea ea, dar Malko era sigur că minţea.

*

* *

Harry adulmecă înfrigurat mirosul de mucegai din holul vilei. Se mai liniştise văzând că nimeni nu se interesa de el, dar întâlnirea la care fusese convocat nu i se părea de bun augur.

Prinţesa Alia apăru din spatele lui, îmbrăcată tot bărbăteşte şi cu părul mai scurt ca niciodată. Harry bănuia că se bărbiereşte. Chipul ascuţit şi lipsit de graţie ar fi descurajat şi masculul cel mai doritor de femei. În salon exista un portret care o reprezenta însă feminină şi vaporoasă. Probabil că pictorul pusese mâna pe o cantitate serioasă de petrol pentru asta...

— Katia vă aşteaptă sus.

Saudită, considera fiecare bărbat ca pe un duşman personal. Harry o urmă. Alia îl făcea să se înfioare. Katia îl aştepta pe palier şi îl pofti la ea în cameră. Purta un pantalon şi un pulover gri. Pe mâna dreaptă străluceau doar cele două gheare de aur.

— De ce m-aţi chemat aici? explodă el. E periculos. Americanii vă caută.

— Nu dumneavoastră hotărâţi ce e periculos şi ce nu, spuse Katia sec. Aţi făcut destule prostii până acum. Tovarăşul locotenent-colonel vă dă ocazia să vă răscumpăraţi greşelile... Staţi jos şi ascultaţi-mă.

Harry se supuse fără tragere de inimă. Katia scoase dintr-un sertar o cutie de metal cenuşiu de mărimea unui pachet de ţigări. Pe una dintre laturi, mai multe găuri semănau cu ieşirea unui difuzor. Cutia mai avea şi un buton metalic înalt de un cm.

— Este un emiţător miniaturizat, extrem de puternic, explică ea. Am hotărât ca un alt membru al grupului să se ocupe de eliminarea agentului american, dar dumneavoastră îl veţi ajuta. Aveţi misiunea să-l găsiţi. Când constataţi că are de gând să rămână în acel loc, vă apropiaţi cât mai mult de el.

— Mă va recunoaşte! protestă Harry.

Katia ridică din umeri.

— Nu. Nu v-a văzut niciodată.

— De ce trebuie să mă apropii de el?

— Pentru că persoana care va executa misiunea nu-l

cunoaşte, dar dumneavoastră da.

Harry privi cutiuţa cenuşie, semănând cu emiţătoarele folosite în general de KGB.

— Când vă veţi afla pe poziţie, continuă Katia, veţi apăsa pe buton. Aşteptaţi să vi se răspundă şi explicaţi în amănunt unde vă aflaţi. Poftiţi.

Harry întinse mâna şi luă emiţătorul. Era destul de mic pentru a încăpea în buzunarul sacoului de tweed, dar destul de greu.

— În special, îi recomandă Katia, nu vă folosiţi de el până când nu ajungeţi lângă bărbatul blond. Este foarte puternic, dar din acest motiv, nu poate emite decât mai puţin de un minut.

Uşurat, Harry luă emiţătorul şi îl puse în buzunarul impermeabilului.

— După ce îndepliniţi misiunea, spuse Katia, veţi primi alte instrucţiuni. Khalil Jezzine trebuie eliminat. Dumneavoastră vă veţi ocupa de asta...

O onoare îndoielnică de care Harry se putea achita cu succes. Îşi spuse că fiecare zi îi micşora pedeapsa şi avea timp oricând să dispară.

Katia îl privi coborând de sus de pe palier. Până ajunse în stradă, Harry nu mai văzu pe nimeni. Vântul şi ploaia se înteţiseră. Alergă până la Mustang care refuză la început să pornească. Ce făcea oare Katia o zi întreagă în acea vilă?

Demară şi acceleră spre centrul Beirutului.

*

* *

Chris Jones înjură dezamăgit. Nu reuşise să vadă numărul Mustangului; plăcuţa era acoperită de noroi. Văzuse doar un bărbat cărunt şi masiv, cu ochelari fără ramă şi o antenă ruptă.

Se uită la ceas, aşteptându-l pe Milton să vină să-l ia.

Trecuseră mai bine de două ore. Ar fi putut să-l urmărească pe bărbatul cu Mustangul, dar era prea târziu.

Capitolul XIII

Malko coborî şchiopătând scara de la *Club.* Îl căutase pe Harold până spre seară dar nu dăduse de el. Primind raportul lui Chris Jones îi venise o idee pe care nu putuse să o verifice, neştiind adresa «diplomatului ereditar».

Club-ul era încă aproape gol. Harold nu era acolo, dar îl găsi pe Jerry Cooper, bând un Heineken la bar. Părea cam morocănos. Khalil Jezzine rămăsese în continuare la Bar Youssef. El şi cu Malko avuseseră o lungă discuţie cu două ore înainte, în timp ce Chris şi Milton făceau cu schimbul supraveghind-o pe Katia, sau mai degrabă vila...

— Aveţi ceva noutăţi? întrebă americanul.

— Poate, zise Malko, dar trebuie să-l găsesc pe Harold.

— Zilele astea a fost tot timpul la *Puicuţa zburătoare.* De ce?

— Poate că îl cunoaşte pe ucigaşul care i-a lichidat pe fraţii Jezzine.

Jerry Cooper fu gata să se înece.

— El?

Americanul se apropie de Malko. Urcă strada Phénicie şi luă un taxi spre *Puicuţa zburătoare.*

— Dacă e adevărat ce spuneţi, zise el pe un ton scăzut, ştiţi ce aveţi de făcut...

Malko ştia şi nu-i plăcea deloc.

— Şi poliţia libaneză?

Chipul lui Jerry Cooper împietri brusc. Îl strânse cu putere pe Malko.

— Găsiţi-l şi lichidaţi-l!

Îi dădu drumul şi înghiţi berea dintr-o sorbitură.

Malko se despărţi de el fără o vorbă. Ştia că Chris Jones şi Milton Brabeck aveau şi ei ordinul să-l ucidă pe loc pe omul KGB-ului.

Nu el avea să schimbe lumea, dar nici nu se putea obişnui cu crima.

*
* *

Un homosexual sclipitor şi afectat, purtând o beretă curioasă, se repezi la Malko de îndată ce îl văzu intrând.

— Doriţi un loc la bar? îi propuse el.

— Caut un prieten, pe Harold, spuse Malko.

Puicuţa zburătoare era o discotecă în care se cina într-o obscuritate totală, eliminând astfel orice întrebare despre conţinutul farfuriilor. Perechile evoluau pe un mic ring de dans. Malko îl zări pe Harold în compania unei dame care i-ar fi putut fi mamă, machiată scandalos şi împopoţonată într-o rochie de muselină neagră care îi scotea în evidenţă pieptul slab dar încă abundent. Lângă ea, Harold îşi etala bicepşii şi meşa. Greu îşi mai câştigau unii existenţa...

Sala era plină de tipe cu fusta până la fund şi cu colanţi în culori stridente. Situată lângă Hawrok, la *Puicuţa zburătoare* veneau toţi tinerii de bani gata din cartier şi un număr însemnat de homosexuali de toate felurile.

La vederea lui Malko, Harold făcu bucuros semn cu mâna. Însoţitoarea lui începu să se fandosească. Doi blonzi în aceeaşi seară... ceva peste aşteptări.

— Prinţul Malko, îl prezentă Harold. Apoi adăugă pe un ton rece. O verişoară îndepărtată...

Malko avu chef să-l facă să-şi înghită inelul, dar nu era

timp pentru discuţii genealogice. Nu voia să-i strice ploile lui Harold. Acesta se cramponase de coapsa flască a însoţitoarei, de parcă s-ar fi temut să nu i se desprindă carnea de pe oase. Malko intră direct în subiect.

— Cunoaşteţi un tip care are un Mustang portocaliu? Este destul de în vârstă şi cu ochelari.

Harold îl privi plin de nevinovăţie.

— Sigur. E Harry.

Malko simţi cum i se accelerează pulsul.

— Harry şi mai cum?

Celălalt strâmbă din buze.

— Nu ştiu decât că e armean. Un fotograf, un tip simpatic. Vreţi să vă întâlniţi cu el?

Incredibil. Malko se temea că nu era adevărat.

— Nu cu el trebuia să cinăm? Şi cu Mireille?

«Diplomatul ereditar» făcu ochi mari.

— Cum aţi ghicit?

— Simpaticul dumneavoastră prieten, spuse Malko rece, a ucis deja două persoane.

Însoţitoarea lui Harold scoase un strigăt uşurel şi îl privi cu un amestec de oroare şi fascinaţie. Harold se dezumflă brusc.

— Harry, murmură el. Imposibil.

— Descrieţi-mi-l, îi ceru Malko.

Harold se supuse. Nu mai exista nicio îndoială. Încă puţin şi ar fi luat masa cu ucigaşul fraţilor Jezzine. Harold îi povesti despre cina planificată. Motivul morţii lui Mireille era limpede.

— Unde îl pot găsi? întrebă Malko.

— Nu ştiu, mărturisi el trist. Ne-am întâlnit doar în Hamrah sau la *Saint-Georges.* Nici măcar nu ştiu unde locuieşte. Probabil în cartierul armean, dar nu-l veţi găsi niciodată.

Chipul lui Harold se lumină brusc.

— Staţi! Ştiu că în fiecare zi joacă o partidă de table la

Hadj-Daoud, vechea cafenea de lemn construită deasupra apei, în spatele străzii Portului. Toată lumea ştie unde e.

Malko plecă imediat. Oricum le stricase seara. Libaneza se lipi iubitoare de umărul vătuit al lui Harold.

— Ai cunoştinţe printre asasini, iubitule, spuse ea. Ce excitant.

— Gura, proastă bătrână, zise Harold exasperat şi cu nervii întinşi la maximum.

Nu era un băiat rău şi gândul că fusese responsabil de moartea lui Mireille îi făcea rău.

Libaneza se smiorcăi:

— De ce îmi vorbeşti aşa? Mi-ai spus că mă iubeşti...

Harold ridică din umeri, cu un aer de filosof.

— Asta nu înseamnă că nu eşti o proastă bătrână, jerpelită şi ramolită.

Pierdea astfel o clientă, dar nu-i păsa.

*

* *

Harry Erivan zornăi zarurile în mână. Aproape câştigase a treia partidă. Zarurile minuscule se rostogoliră.

— Şase.

Mişcă ultimele piese. Antoine, adversarul lui, mormăi:

— Ai câştigat.

Era un armean voinic şi jovial, şi un jucător neîntrecut. Se scotoci prin buzunare şi scoase un ghemotoc de bancnote.

— Ţi-am dat cinci sute de lire astăzi. Ajunge.

Abandonară jocul şi începură să tragă tacticos din narghilea. *Hadj-Daoud* era pe trei sferturi plin de tipi neînsemnaţi, veniţi să joace cărţi, să fumeze narghilea şi să privească marea.

În galeria exterioară, sirienii trăgeau cu nesaţ în piept aerul marin, înainte de a pleca spre Damasc. Veneau ziua şi nu se clinteau din cafenea.

Hadj-Daoud exista de o jumătate de secol şi nu se schimbase deloc. Grinzile putrede ale podelei erau roase de apa sărată şi stăteau gata să crape. Prin crăpături se zăreau valurile. Acolo nu veneau străini. Cartierul scăpase ca prin minune de modernizare. Casele vechi construite deasupra apei scăpaseră neatinse.

Harry adora acel loc, unde se puteau mânca creveţi proaspeţi, şi acele *mézés* copioase şi variate. Din cinci în cinci minute, ospătarul umplea ceştile cu cafea cu cardamon şi aţâţa jarul narghilelei. Armeanul se simţea invadat de o dulce toropeală. Se făcuse brusc vreme bună şi totul în jur semăna a primăvară.

Adversarul lui suspină:

— Ai noroc să-ţi poţi face siesta. Eu trebuie să mă întorc la birou. Mai mult, cu banii pe care mi i-ai înhăţat, îţi poţi permite să plăteşti o egipteană. Du-te, băftosule.

Harry nu-l mai asculta.

— Dumnezeule, murmură el în armeană.

Fixa terorizat intrarea, cu trăsăturile descompuse şi ochii rătăciţi. Împinse brusc tablele şi se ridică.

*

* *

Mustangul portocaliu era parcat la intrarea într-o fundătură care răspundea în Strada Sour. Chris Jones îl recunoscuse imediat după antena ruptă.

Intrând la *Hadj-Daoud,* Malko nu-l zări imediat pe Harry, căci sala era în formă de L. Înaintă, şi Chris Jones îi făcu semn cu cotul:

— El este.

Malko făcu un efort de imaginaţie ca să-şi poată închipui că acel bătrânel cu un aer potolit era ucigaşul de la KGB.

Harry îl zări după ce fusese ţinut sub observaţie mai multe minute. Malko nu ştia dacă era înarmat. Vrând să evite un schimb de focuri în mijlocul consumatorilor, îl

trase.pe Chris Jones spre uşă. Nu exista decât o singură ieşire, şi preferă să-l aştepte afară pe Harry. Dacă ar fi avut cum să-l anunţe pe Elie! Arestarea lui Harry de către libanezi ar fi evitat o execuţie sumară.

*
* *

— Ce ai păţit, Harry?

Armeanul nu scăpa din ochi silueta lui Malko. Nu se afla din întâmplare acolo... Se ridică de pe scaun, căutând cu disperare o modalitate de a scăpa. Nu avea armă asupra lui. Chiar şi emiţătorul dat de Katia rămăsese în Mustang.

Se precipită spre galeria exterioară, îmbrâncind un grup de sirieni şi se aplecă peste balustradă. Marea era calmă, dar asta nu-l îndemna să sară. Chiar dacă s-ar fi ascuns sub restaurant, adversarii săi ar fi fost în avantaj. Nu înota atât de bine ca să poată scăpa de ei. Dacă reuşea să ajungă la maşină, aceştia i-ar fi pierdut urma. Cunoştea destul de bine Beirutul.

Se întoarse spre partenerul de joc. Blondul dispăruse, şi avea astfel câteva clipe de răgaz.

— Am crezut că văd un şobolan, spuse el, silindu-se să surâdă.

Celălalt îl fixă fără să priceapă.

— Şi asta te-a tulburat atât? Doar nu eşti pisică.

Harry nu răspunse. Părea din ce în ce mai nervos.

— Vii cu mine? spuse el cu o voce ciudat de încordată.

Antoine nu înţelegea nimic. Îşi încheie cămaşa, acoperind pieptul plin de păr sur, şi îl urmă pe Harry, furios că pierduse cinci sute de lire. Cei doi traversară restaurantul. Harry îşi înfundase mâinile în buzunarele impermeabilului. Inima i se zbătea în piept.

Urcă treptele în spatele lui Antoine. Fundătura era pustie, îşi recăpătă speranţa pentru o clipă. Dacă ar fi avut timp să ajungă la maşină, nu s-ar fi oprit până în Siria.

După aceea, avea să vadă ce putea face.

Deodată, îl zări pe blond şi pe însoţitorul masiv al acestuia, ascunşi în spatele unei maşini staţionate în dreptul pontonului unde ancorau vasele de pescuit. Cei doi ieşiră imediat din ascunzătoare şi grăbiră pasul. Harry avea un chef nebun să-şi ia picioarele la spinare. Nici măcar nu mai auzea ce spunea Antoine. Armeanul masiv scoase o ultimă bancnotă din buzunar şi o împături:

— Douăzeci de lire dacă numărul se termină într-o cifră pară, spuse el, întinzându-i-o lui Harry.

Urmăritorii erau la trei metri în spatele lor. Harry tresări şi se întoarse. O voce tocmai îl strigase.

— Domnul Harry?

Zări imediat micul Colt Cobra dispărând aproape în mâna mare a necunoscutului. Blondul, cu ochii ascunşi de ochelari negri, nu părea să fie înarmat. Treizeci de metri mai încolo, fundătura ieşea în strada Sour. Mustangul era puţin mai departe pe dreapta. Brusc, o luă la fugă ca un disperat.

Detunătura din spatele lui avu efectul unui tunet. Întoarse capul din mers. Cel cu pistolul îl viza direct. Prima oară trăsese în aer. După poziţia corpului, îşi dădu seama că era un profesionist.

— Întoarce-te, spuse bărbatul, fără să ridice vocea. Nu mişca.

Harry se opri brusc şi se întoarse. Nu avea de ales. Scoase mâinile din buzunare. Realiză ce prostie făcuse. Trebuia să procedeze ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Străinii aceia nu aveau nicio putere legală la Beirut. Ar fi fost de ajuns să aţâţe mulţimea cu câteva vorbe în arabă, ca să scape de ei.

Îngrozit, Antoine se uita când la pistol, când la Harry.

— Ce se întâmplă, Harry? întrebă el. Cine sunt tipii?

Harry clătină din cap:

— Nu ştiu, murmură el. Nu-i cunosc. Ar trebui chemată

poliţia.

Tonul lui nu suna prea convingător. Blondul spuse în engleză:

— Bună idee să chemaţi poliţia. Puteţi să le povestiţi despre cele două crime.

Timp de o clipă, se află între Chris Jones şi Harry. Acesta profită de ocazie. Apucându-l pe Antoine de mijloc îl răsuci, proiectându-l violent în direcţia bărbatului înarmat.

Instinctiv, Chris Jones se depărtă de Malko şi apăsă pe trăgaci. Ca într-o scenă filmată cu încetinitorul, Harry îl văzu pe Antoine ducându-şi mâinile la pântec şi ghemuindu-se, cu gura deschisă şi cu o imensă stupefacţie în privire. Harry o luă la goană spre strada Sour, aşteptându-se să primească un glonţ în spate. În aceeaşi clipă, o pereche cu patru copii dădu colţul străduţei şi dădu practic peste ei. Imediat îşi încetini fuga. Adversarii n-ar fi îndrăznit să lovească un copil. Îşi permise luxul să se uite în spate înainte de a ieşi din fundătură. Antoine zăcea pe o parte şi urmăritorii o luaseră la goană după el. Înjură în turcă. Săracul Antoine! Era cu adevărat un ticălos.

O şterse pe strada aglomerată cu trotuare înguste. Auzi în spatele lui strigăte, şi un docher kurd cât un munte îi tăie calea cu braţele întinse. De trei ori mai voinic decât Harry, muntele de carne purta o mustaţă enormă.

Harry ezită o clipă, privi în jur şi văzu în dreapta o tarabă a unui măcelar.

Făcu un salt într-o parte şi smulse o bucată de carne cu cârlig cu tot pe care începu să o agite. Se întoarse spre docher şi cu o mişcare de rever ca la tenis înfipse cârligul în pântecul kurdului, chiar sub centură. Fierul pătrunse adânc şi Harry trase de el cu răutate, sfâşiind abdomenul bărbatului care se prăbuşi într-un lac de sânge.

Harry evită corpul şi o luă din nou la fugă. Nu-i plăcuseră niciodată kurzii.

În momentul în care sări în Mustang, un grup gesticulând şi vociferând se luă după el. Un Fiat ţâşni de pe străduţa unde agoniza Antoine.

Mustangul porni ca niciodată şi Harry, cu mintea golită de gânduri, se îndreptă spre *Phoénicia.* Zări în oglinda retrovizoare Fiatul care se fofila printre taxiuri, condus de o mână dibace. Până la *Phoénicia,* drumul era aproape liber dar semaforul arăta culoarea roşie. Harry o luă pe contrasens, claxonă şi viră periculos prin faţa unui poliţist din Brigada 16. Nu mai conta... Claxonând încontinuu, Fiatul se fofila pe urmele sale.

Urcând panta abruptă a străzii Chebli, Mustangul, având un motor puternic, reuşi să se distanţeze. Harry ajunse pe bulevardul Chahab cu un avans de cincizeci de metri. Era un soi de autostradă intravilană supraetajată, care pătrundea adânc în zona estică a oraşului, traversând cartierul Ashrafieh la capătul autostrăzii, intra în cartierul armenesc, unde i-ar fi fost uşor să scape de urmăritori prin labirintul străduţelor.

După o sută de metri, urcând strada Basta, înţelese că nu avea şanse de reuşită. Mai nervos, Fiatul înghiţea cu uşurinţă distanţa care îi separa. Harry avea impresia unui cerc de foc care îi strângea creierul. O panică visceralã îi anihila reflexele cele mai elementare. Era obişnuit să trăiască astfel, dar nu voia cu niciun chip să moară.

Autostrada Chehab urca şi cobora. Şoseaua se afla la nivelul etajului doi al caselor, ca un soi de metrou aerian. Circulaţia era mai fluidă. Lui Harry îi veni brusc o idee. Dacă reuşea o întoarcere completă, continuându-şi drumul pe acelaşi sens, urmăritorii lui ar fi pierdut destul timp, permiţându-i să iasă de pe banda rapidă şi să-şi piardă urma pe străduţele pline de cafenele arabe unde se vindea haşiş. În acelaşi moment, oglinda retrovizoare exterioară din stânga se făcu ţăndări. Sub imperiul emoţiei, făcu un viraj violent şi se chinui câteva secunde să redreseze

Mustangul.

Cu braţul afară din maşină, cel care îl împuşcase pe Antoine îl ochea. Harry înţelese că nu mai avea timp de pierdut. Apucând zdravăn volanul cu mâna stângă, trase violent frâna de mână, bracând pe dreapta, şi apăsă pe ambreiaj. Partea din spate a Mustangului se desprinse cu brutalitate de şosea. Harry văzu casele defilând prin faţa ochilor ca într-un caleidoscop şi ameţi. Dădu drumul volanului până la poziţia iniţială, în momentul în care Fiatul se strecură printre Mustang şi balustrada de siguranţă. Aproape în acelaşi timp, un şoc violent aruncă maşina în mijlocul benzii rapide. Bracase prea mult şi capota fusese strivită de balustrada de siguranţă.

Motorul se opri. Disperat, Harry încercă să-l pornească. Mai multe maşini opriseră în spatele lui, blocând banda. Zări Fiatul care stopase la o sută de metri mai departe. Ocupanţii lui ţâşniră în direcţia Mustangului.

Se strecură şi el afară din maşină şi o luă la fugă spre porţiunea mai joasă a autostrăzii Chehab, de unde putea sări pe strada de dedesubt. Înainte avu grijă să ia din torpedou emiţătorul primit de la KGB. Risca să nu-l mai poată folosi niciodată.

Cineva îi bară drumul şi se năpusti asupra lui cu capul înainte. Impermeabilul îi bloca mişcările şi îşi pierdu suflul. Blestemă toate pulpele de miel pe care le mâncase. Cu douăzeci de kilograme mai puţin, ar fi fost deja în labirintul străduţelor din cartierul Basta.

— Opriţi-vă!

Bărbatul cu pistolul îl ajunse din urmă. Auzi ţăcănitul tocurilor pe asfalt. Nu putea să scape. Trebuia însă să-i anunţe pe ceilalţi. Alergând în continuare, băgă mâna în buzunarul impermeabilului. Scoase emiţătorul şi fără să se uite, apăsă pe butonul nichelat.

*

* *

O flacără orbitoare şi galbenă, urmată de un fum negru, ţâşni parcă din pântecul lui Harry Erivan. Explozia seacă şi violentă sparse geamurile pe o rază de o sută de metri.

Cu toate că se afla la cincizeci de metri de el, Chris fu ridicat de la pământ, pluti ca un fulg şi căzu pe burtă, într-o ploaie de resturi de lemn şi sticlă.

Harry Erivan se volatilizase.

În locul unde se aflase cu câteva secunde mai devreme, nu mai era decât o pată neagră pe asfalt şi o mânecă de impermeabil.

Bucăţile mari din corpul lui fuseseră proiectate la douăzeci de metri mai jos. Resturi din mâini, ca tăiate cu satârul, împroşcaseră parbrizul episcopului maronit din Beirut. Şoferul acestuia se înverzi la faţă şi leşină. Dacă armeanul ar mai fi aşteptat zece secunde până să pună în funcţiune aşa-zisul emiţător, Malko şi Chris Jones ar fi fost făcuţi terci. Planul lui Katia funcţionase pe jumătate.

Cei doi se aplecară asupra locului unde zăcea ceea ce mai rămăsese din Harry. Corpul fusese practic tăiat în două şi impermeabilul devenise o masă sângerândă. Pantalonul şi pantofii fuseseră smulse. Malko întoarse privirea la vederea oribilului spectacol. Ucigaşul de la KGB luase secretul cu el în mormânt. Un miros greţos de intestine îi izbi nările. Pulpele de miel nu fuseseră încă digerate.

Se auzi sirena unei ambulanţe. Circulaţia de pe autostrada Chehab se oprise complet. Malko se gândi la cel împuşcat de Chris Jones. Nu scăpaseră de necazuri. Cel puţin, Khalil Jezzine se putea întoarce la Beirut. Îşi îndeplinise totuşi misiunea. Ucigaşul fusese scos din joc, chiar dacă acţionase cu mâna lui maşinăria infernală.

Capitolul XIV

Al cincilea consilier al ambasadei americane privi cu tristeţe marea agitată prin grilajul anti-grenadă al ferestrei biroului.

— Cer cincizeci de mii de dolari garanţie, livrabili astă seară. Renunţă astfel la urmărirea penală şi civilă a domnului Chris Jones aflat în libertate provizorie.

Gorila plecă ruşinată privirea. Libanezii îl interogaseră aproape şapte ore fără pauză. Fără intervenţia oficioasă a colonelului Suleiman şi cea oficială a ambasadorului personal, s-ar fi aflat în închisoare. Jerry Cooper se zbătuse mult pentru el, după moartea lui Harry Erivan.

— Nu vă temeţi, afirmă acesta pe un ton jovial. *Compania* va plăti. Domnul Jones a acţionat conform ordinelor noastre, în misiune oficială.

Consilierul clătină din cap, vizibil dezaprobator.

— Ce misiune… să tragi ca la stand într-un nevinovat. E grav, foarte grav. Suntem într-o ţară străină.

Într-o stare euforică datorată morţii lui Harry, Jerry ridică din umeri:

— Nu e mai grav decât cele ce se petrec în această ţară. La fiecare campanie electorală mor două sute de persoane… Nu mai spun că ne fură cerând cincizeci de mii de dolari pentru un tip de o asemenea factură.

Consilierul sughiţă de indignare. Antoine Loir, bătrânul jurnalist, se zbătea între viaţă şi moarte la spital. I se scosese splina şi avea intestinele perforate în mai multe locuri… Lee Oswald, asasinul preşedintelui Kennedy murise în urma unei răni asemănătoare: un glonţ de

calibrul 38 în pântec.

— Vă las, zise consilierul. Trebuie să rezolv această afacere penibilă.

Îşi adună dosarele şi ieşi trântind mustrător uşa, lăsându-şi biroul la dispoziţia lui Jerry Cooper. De îndată ce fură singuri, acesta îi spuse lui Elie Habatie, care stătea cuminte pe un fotoliu, cu acelaşi aer placid dintotdeauna.

— Mulţumiţi-i colonelului Suleiman. Să nu se mire dacă va primi un mic cadou de Crăciun...

Elie surâse discret. Chris îi aruncă o privire recunoscătoare omologului lui. Fără el, şi-ar fi scris numele pe pereţii unei celule.

Americanul se aşează la birou, în fotoliul consilierului.

— Khalil Jezzine se întoarce peste două zile, spuse el. A fost aranjată întâlnirea cu chinezii, dar mai există încă un pericol: Katia...

Chris Jones îl întrerupse.

— Am văzut clar când tipul a apăsat pe ceva, spuse el. Nu cred că s-a sinucis, sau că a făcut o manevră greşită. Nu-şi închipuia că o să sară în aer. Nimeni nu se sinucide în timp ce fuge.

Dacă nu era o sinucidere şi niciun accident, înseamnă că fata continua să tragă sforile din vila prinţesei Alia.

— Nu o putem lăsa pe Katia să scape, zise ferm Jerry Cooper, fără să se uite la cineva în mod special.

Pentru prima oară de când îl cunoştea, Malko îl văzu pe Elie Habatie manifestând o oarecare tulburare. Libanezul puternic se agită, de parcă l-ar fi ars scaunul. Îi spuse timid lui Jerry:

— Ar fi neplăcut dacă s-ar petrece un alt incident în vila prinţesei. Colonelul a intervenit destul în favoarea dumneavoastră.

Parcă ar fi văzut deja cartierul Raouché într-o baie de sânge. În privinţa lui Harry, conducerea poliţiei dăduse un comunicat în care se spunea că sărise accidental în aer din

cauza unei maşini infernale găsite pe banda rapidă. În perioada electorală, toată lumea se temea de orice pungă abandonată pe drum, aşa că situaţia n-ar fi mirat pe nimeni. Nu trebuie însă să se întâmple prea des...

— Nu m-am referit la o acţiune violentă, se grăbi să-l corecteze Jerry Cooper.

Cunoştea şi el limitele toleranţei libaneze, dar nu vedea cum ar fi putut să o elimine paşnic pe Katia.

Se lăsă o tăcere mocnind exploziv ca un *Phantom.* Malko îşi storcea creierii. Nu o putea lăsa pe Katia în libertate, dar nici nu o putea ucide. Deodată, uimitoarea lui memorie începu să funcţioneze. Ca un calculator, punea cap la cap ceea ce se petrecuse de la sosirea lui la Beirut, încercând să obţină ceva coerent.

— Ar putea fi o modalitate, spuse el, dar am nevoie de colaborarea prietenului nostru Elie...

Acesta se ghemui în fotoliu. Depăşise demult limitele neutralităţii.

— Trebuie să vorbesc cu colonelul, spuse el.

Malko se ridică.

— Vă însoţesc, propuse el. Vă voi explica pe drum

Perplex, Jerry Cooper îi privi plecând. Chris Jones deborda de admiraţie.

— Sunt sigur că a găsit un mijloc de a arunca în aer cocioaba, fără a leza cartierul, zise el în culmea fericim Acest prinţ are clasă.

Malko şi Elie ajunseră în parcarea din spatele ambasadei. Rareori văzuse o clădire atât de sinistră. Înghesuită într-un viraj al bulevardului Paris, cu faţa la mare, Ambasada SUA avea ferestrele de la parter baricadate şi pereţii de un cenuşiu murdar. În spatele ei, pe un teren viran spălat de ploaie, un soldat libanez făcea de gardă într-o gheretă care semăna cu o latrină.

După ce se instalară în Alfa Romeo al lui Elie, Malko atacă subiectul.

— Ce-aţi spune dacă am elimina-o pe Katia *legal?*

Elie se încruntă.

— Vreţi să spuneţi ca urmare a uciderii lui Mireille? Nu avem însă nicio dovadă. Prinţul Mahmoud nu va accepta să depună mărturie niciodată. Totul ar putea dura săptămâni.

— Am o altă idee, spuse Malko. N-aţi auzit povestea bărbatului condamnat pentru o crimă pe care nu o comisese în timp ce fusese absolvit de ceva de care era cu adevărat vinovat?

*

* *

Houry sări în sus de bucurie la vederea lui Malko. Fără să se sinchisească de telefonistă, se ridică pe vârfuri şi îl sărută. Din mişcare, fusta de piele lucioasă i se ridică aproape cu douăzeci de centimetri.

— Mă neglijezi, îi reproşă ea.

Malko o asigură de contrariul.

— Khalil nu s-a întors, spuse ea.

— Nu-l caut pe el.

Libanezei îi străluciră ochii.

— Dacă-i aşa, înseamnă că...

— Pe tine te caut, completă Malko, dar pentru o problemă de afaceri...

Ea se încruntă cu un aer comic.

— Afaceri?

— Da.

O luă deoparte şi îi explică ce dorea. Houry făcu ochii mari, apoi surâse maliţioasă.

— Pot să te ajut, spuse ea, dar cu o condiţie.

— Care?

— Cu prima ocazie când telefonez, să vii să mă vezi, însă nu pentru afaceri. Îţi dai seama că nu am făcut niciodată dragoste?

— De acord, promise Malko.

Ea fixă încântată ochii aurii.

— Aşteaptă-mă un moment, spuse.

*

* *

Barul de la *Club* era ticsit, ca un metrou la o oră de vârf. Malko se chinui să ajungă la Elie care tocmai golea un pahar de J&B. Libanezul îi strânse mâna, strecurându-i în palmă o bucăţică de carton. Se îndreptă imediat spre vestiar.

Puse pe tejghea cartonul primit de la Elie împreună cu o bancnotă de o liră. Garderobiera îi aduse impermeabilul lui Elie şi se îndepărtă. Malko luă haina şi strecură un pachet în buzunar, apoi o chemă pe garderobieră.

— M-am înşelat, explică. Am luat tichetul prietenului meu. Daţi-mi-l înapoi şi luaţi impermeabilul. Mă duc să-l caut pe al meu.

Din moment ce păstra lira primită…

Malko recuperă tichetul şi se întoarse la bar.

Elie îşi terminase paharul cu whisky.

— Încă unul? propuse Malko. Eu aş lua votcă Stolychnaia cu gheaţă pisată. Cunosc puţine locuri unde se serveşte votcă. E nevoie de două pahare unul într-altul cu gheaţă pisată între ele.

În momentul în care barmanul aduse comanda, strecură tichetul în buzunarul lui Elie.

*

* *

Clădirea brigăzii antidrog din Beirut nu inspira încredere. Era un imobil mic şi cojit de trei etaje pe strada 33 aproape de intersecţia cu strada 50. Malko îl urmă pe Jerry Cooper în ascensorul cu vopseaua jupuită.

La etajul doi, americanul bătu la uşa unui birou cu o plăcuţă albă pe uşă:

Locotenentul Rachaya.

Biroul avea un aer auster, accentuat de fişetul metalic şi de cele trei scaune. Într-o vitrină erau etalate diferite mostre din drogurile capturate. Locotenentul Rachaya, un libanez tânăr în civil, cu un pulovăr pe gât şi părul tuns perie, strânse călduros mâna lui Jerry Cooper şi a lui Malko. Americanul intră direct în subiect.

— V-am spus că domnul Linge se află aici în misiune oficială din partea Departamentului Trezoreriei, spuse el, urmărind o filieră de droguri. Ancheta sa a condus la anumite descoperiri, pe care, nu-i aşa, nu le putem exploata personal...

— Desigur, zise locotenentul.

Malko vorbi şi el.

— Am aflat, spuse, că drogul a fost adus în Liban de prinţesa Alia şi complicea ei, o anume Katia, care locuieşte cu ea. Heroina se află în portbagajul maşinii prinţesei Alia. Un fel de Rolls, cred.

Locotenentul asculta uşor incredul:

— Sunteţi sigur de informaţie?

— Absolut, spuse Malko. Trebuie să interveniţi foarte repede, înainte ca drogul să fie distribuit.

Libanezul se juca cu un creion.

— Prinţesa are imunitate diplomatică, spuse el. Dacă informaţia e reală, nu putem decât să o expulzăm.

— Veţi rămâne însă cu drogul, spuse Jerry Cooper sentenţios, şi asta e principalul.

Locotenentul se ridică şi îi întinse mâna lui Jerry Cooper.

— Voi face cele necesare, afirmă el. Vă mulţumesc pentru cooperare.

Îi conduse până la ascensor. Când rămaseră singuri, Malko îl întrebă pe Jerry:

— Credeţi că va acţiona?

Americanul surâse sardonic.

— Evident, altfel *Narcotic Bureau* îl va acuza că

protejează traficanţii.

— Sper că Elie a reuşit să deschidă portbagajul acelui «Cadi-Rolls».

*
* *

Încă o dată, vremea se schimbase şi un soare primăvăratic strălucea deasupra Beirutului.

Elie aruncă o privire prin geamul localului *Dolce Vita.*

— Iată-i, spuse el.

Două maşini ale Brigăzii 16 se opriseră în faţa vilei prinţesei Alia, încadrând Cadi-Rolls-ul parcat lângă trotuar.

Lui Malko îi venea să strige de bucurie. Brigada antidrog descoperise trei sute de grame de heroină pură în portbagaj. În ciuda tăgăduielii furioase a prinţesei Alia, ministrul de Interne semnase un ordin de expulzare pentru Alia şi pentru Katia, pe care prinţesa o luase sub protecţia ei.

Prin geam, Malko le văzu pe amândouă, cu ochii ascunşi de ochelari negri, urcând în Cadi-Rolls. Elie oftă:

— Vedeţi că brigada antidrog este totuşi eficace, cu toate că nu are decât treizeci şi doi de oameni la Beirut.

Nici măcar nu surâdea…

— N-am mai venit demult aici, zise el. Înainte era cartierul general al complotiştilor sirieni socialişti, dar s-au asasinat unii pe alţii şi gata cu comploturile.

Malko se ridică.

— Le voi urmări ca să mă asigur că pleacă.

*
* *

Locotenentul Rachaya contempla gânditor heroina găsită în portbagajul Rolls-ului. Spintecase un plic şi

presăra cu degetele pudra albă şi strălucitoare.

O gustă cu vârful limbii şi îşi încrucişă privirea cu adjunctul care făcuse acelaşi lucru.

— E «Makouk», murmură Rachaya.

— Fără îndoială, întări adjunctul.

Cei doi se priviră perplecşi. Găsiseră heroină de cea mai bună calitate existentă pe piaţă, fabricată în Liban. Bătrânul Makouk, căutat de poliţie, se ascundea undeva prin Baalbeck, continuând să o fabrice. Ceea ce nu înţelegea locotenentul Rachaya era de ce adusese prinţesa Alia din Arabia Saudită, heroină fabricată în Liban...

Renunţând să elucideze misterul, începu să-şi scrie raportul.

Capitolul XV

Mouna lovi cu mâna bordura de piele a barului şi răsturnă paharul. Cei trei bărbaţi care o înconjurau o priviră cu ostilitate făţişă. Nu prea erau obişnuiţi ca „pantera Golfului” să manifeste o asemenea emoţie în faţa unui bărbat. Îmbrăcată într-un costum negru paietat, cu părul strâns, avea un aer extrem de demn.

Ostilitatea se transformă în ură atunci când Mouna, fără să se scuze, puse jos paharul, îl luă pe Malko de mână şi se îndreptară spre ringul de dans de la *Club.* Mirosea a Chanel 5, machiajul era perfect şi safirul îi sclipea pe mâna dreaptă, dar Malko o simţea tremurând în braţele lui. Ridică spre el o privire rătăcită. Avea pupilele dilatate.

— A plecat.

Nu reuşea să-şi stăpânească prea bine vocea.

— Ştiu, spuse Malko.

Mouna îşi apropie buzele de urechea lui.

— Dumneavoastră aţi pus heroina în portbagaj nu-i aşa? Katia mi-a telefonat. Era într-o stare de nedescris. Mi-a spus că se va răzbuna. Nici măcar n-am lăsat-o să treacă pe acasă. E oribil.

— Aţi fi preferat să o ucid? întrebă Malko.

Mouna se încordă brusc apoi se lipi de el din cap până în picioare.

— Vă mulţumesc că nu aţi omorât-o, spuse ea.

După atitudine, se gândea la un singur mod de a-şi arăta recunoştinţa. Malko o privi atent, se uită apoi la bărbaţii care o mâncau din ochi şi îşi spuse, puţin grizat, că viaţa avea totuşi şi momente bune. Dacă n-ar fi fost arsura de pe fesă, ar fi crezut că zilele anterioare erau doar un coşmar, dispărut în fum precum Harry. O ţinea pe Mouna în braţe, aceasta părea mai mult decât încurajatoare şi se afla într-un loc agreabil şi rafinat.

— Mi s-a spus că aici caviarul este destul de bun, zise el, şi că au votcă poloneză comparabilă cu Stolychnaia... N-aţi vrea să cinăm?

— De acord, spuse Mouna, sunteţi invitatul meu.

Îl luă de mână şi îl duse spre grupul cu care stătuse de vorbă mai devreme.

— Vi-l prezint pe prinţul Malko, spuse ea. O cunoştinţă din Europa.

Nu scrâşniră din dinţi pentru că erau bine crescuţi, dar ostilitatea lor ar fi putut umple paharele. Unul dintre ei întrebă discret şi perfid:

— Dar Khalil unde e?

Malko prinse mingea din zbor.

— Ne vedem mâine, spuse el. A plecat să se odihnească.

Schimbă o privire complice cu Mouna. A doua zi Khalil

Jezzine urma să ia prânzul la restaurantul hotelului *Saint-Georges* cu delegaţia chineză. Restul după-amiezii era consacrat semnării protocolului de acord pentru avioane. Jerry Cooper trimisese o cablogramă lungă la Washington raportând despre deznodământul fericit al afacerii... Pentru moment, reţeaua KGB era nimicită. Malko zări deodată norul răsfrânt al lui Elie, aşezat modest într-un colţ.

Chemă imediat ospătarul.

— Duceţi-i acelui domn din partea mea o sticlă de Moët et Chardon 1964 sau 66 şi cea mai mare cutie de caviar pe care o aveţi.

Cu o ureche distratră, auzi un tip cu părul sur întrebând-o pe Mouna.

— Dansaţi?

Libaneza îl măsură din priviri, serioasă ca un papă.

— Bărbatului meu nu-i place să dansez.

Goli cupa de şampanie şi fără o vorbă îl trase pe Malko spre ring. Acesta avu impresia că fata se încrustase în el. Cel care o invitase la dans scrâşnea din dinţi.

— Vreau să le arăt acestor imbecili că vă aparţin, spuse ea simplu.

— Şi Katia?

Fata se încruntă

— Katia... Nu o voi uita niciodată. M-a ajutat să revin la viaţă. Cred că dacă se întoarce, mă voi îndrăgosti din nou de ea, dar pentru moment îmi provoacă teamă. Juraţi-mi că nu-i veţi spune nimic lui Khalil.

— Vă jur.

— Astă seară vom face dragoste în patul lui. Doar asta merită.

*

* *

Khalil Jezzine ieşi majestuos din Rolls-Royce şi se

îndreptă spre Malko. Părea că se mai îngrăşase, dar avea chipul odihnit.

— Bravo, spuse el în falset, acum pot în sfârşit să respir, începusem să mă cam satur de munte...

Cealaltă portieră pocni, şi din Rolls coborî un personaj curios. O mutră de ucigaş, cu ţăcălie, mustaţă, ochi strălucitori şi gură senzuală. Corpul slab plutea într-o sutană plină de pete. Khalil păru încântat de surpriza lui Malko:

— Vi-l prezint pe părintele Doury, floarea iezuiţilor, spuse el. M-a ajutat în cursul acestei încercări, fiind gata să facă şi mai mult. Nu-i aşa, părinte?

— Desigur, dragul meu Khalil, răspunse iezuitul într-o franceză corectă. Nu slăvim acelaşi Dumnezeu, dar amândoi suntem pentru dreptate. Trebuie să vă părăsesc, am o întrunire electorală la *Starco...* Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toţi.

Schiţă semnul crucii şi se îndepărtă cu un pas legănat de muntean. Malko remarcă nişte umflături mari în dreptul şalelor.

— Şi-a burduşit sutana cu rachete? întrebă el

Khalil izbucni într-un râs ascuţit. Dacă ar fi putut, s-ar fi pocnit peste coapse.

— Sunt pistoale colt! (Se înroşise de râs.) Poartă în permanenţă două pe sub sutană.

— Colturi! zise Malko sufocat. Nu e iezuit?

Khalil nu mai putea de râs.

— Ba da. Azi dimineaţă a ţinut slujba înainte de plecare. Nu le ia cu el în biserică. Este un om energic, care nu se teme decât de Dumnezeu şi care trăieşte într-o regiune plină de violenţă. La noi, la munte, când spui că cineva a murit de moarte naturală, înseamnă că a fost ucis cu un foc de puşcă... Părintele face politică şi uneori este obligat să se apere.

— A ucis deja pe cineva?

— Niciodată pe la spate, afirmă Khalil, şi niciodată în biserică.

Mai avea şanse!

— Nu are necazuri cu superiorii?

Libanezul clătină din cap:

— Nu. Devotamentul lui faţă de cauza creştină este recunoscut. Este singurul care predică în satele musulmane cele mai fanatice.

Straniul iezuit dispăruse. Malko îşi spuse că probabil făcea mai multe împărtăşanii decât botezuri.

— Toată lumea e de acord că e un bun trăgător, spuse Khalil Jezzine. Ţine la mine pentru că îi finanţez companiile electorale. A fost ales deputat şi cu ajutorul meu.

— Poartă *întotdeauna* armă?

Khalil Jezzine confirmă:

— Totdeauna. Are mulţi duşmani.

Îl luă pe Malko de braţ, conducându-l spre Rolls.

— Şampania ne aşteaptă. Mouna mi-a spus că v-a văzut aseară la *Club.* Cel puţin, a fost cuminte?

Malko se întrebă cât ştia în realitate masivul libanez. Privirea albastră era imperturbabilă şi de la moartea lui Harry Erivan îşi regăsise veselia. Malko purta încă pe trup zgârieturile făcute de Mouna, care părea să fi uitat de Katia. Oricum, făcuse tot ce putuse pentru a o aduce pe calea dreaptă.

— Cred că era nerăbdătoare să vă vadă acasă.

Rolls-ul coborî pe strada Allenby şi intră pe strada Portului, urmând malul mării şi rulând foarte încet. La volan se afla Béchir, munteanul.

— Să bem pentru succesul nostru, spuse Khalil Jezzine.

O sticlă de Dom Perignon aştepta într-o frapieră pe măsuţa de mahon. Libanezul umplu paharele.

Malko îşi înmuie buzele în lichidul rece şi înţepător, spunându-şi că merita cu prisosinţă. Până atunci, sejurul lui la Beirut fusese mai degrabă epuizant.

*

* *

Locotenent-colonelul Youri Davoudian era la al şaselea coniac. Nu acela rusesc, care făcea găuri în stomac ci Hennessy adevărat, adus din Franţa cu avionul. Barmanul de la *Duke of Wellington* îl urmărea cu coada ochiului. Era pentru prima dată că îl vedea pe rus bând atât. Youri Davoudian avea şi motive. Înainte cu o oră primise o cablogramă cifrată de la Moscova în care se preciza că nu se punea problema să renunţe la eliminarea lui Khalil Jezzine, dacă acesta se încăpăţâna să semneze acordul pentru Boeing-uri cu chinezii... Harry era mort, iar Katia undeva în Arabia Saudită sau în Iordania...

Sigur că putea pretinde că nu fusese la curent cu semnarea documentelor, dar ştia ce însemna acest lucru pentru el: rechemarea imediată la Moscova şi numirea într-un post obscur de birocrat. Gata cu viaţa frumoasă de la Beirut.

Pe de altă parte, dacă s-ar fi sacrificat ucigându-l personal pe Khalil Jezzine, ar fi fost la fel de rău... în cel mai rău caz, ruşii i-ar fi conferit ordinul de erou cu titlu postum, în cel mai fericit ar fi petrecut câţiva ani într-o închisoare libaneză... Ridică privirea şi văzu chipul aparent indiferent al unui jurnalist englez cunoscut, un mustăcios care se avea foarte bine cu palestinienii, până într-atât încât aceştia îi propuseseră cu ocazia deturnării avioanelor de la Zarka să asigure reportajul în direct al întregii operaţiuni...

Rezidentul îşi aduse aminte de o frază scurtă pe care o citise în dosarul întocmit asupra lui Khalil Jezzine. Apucând paharul pe jumătate plin, se răsuci pe taburet şi se năpusti spre masă. Englezul păru că de abia îl văzuse.

— Ce surpriză plăcută, dragul meu, spuse el. Cum le mai merge avioanelor de la Aeroflot?

— Zboară, zboară, zise vesel Davoudian.

Se aşează lângă englez, bău puţin coniac şi spuse gânditor:

— Ce bine îmi pare că ne-am întâlnit. S-ar putea să am o informaţie interesantă pentru prietenii dumneavoastră.

Capitolul XVI

Khalil se întoarse şi privi firma pe jumătate ştearsă care îi purta numele. Soarele strălucea şi negustorii ambulanţi de pe strada Allenby strigau de zor, mulţimea se îmbulzea veselă, iar libanezul masiv se simţea optimist. Peste câteva ore avea să închidă în seiful de la bancă primul contract pentru treizeci de Boeing-uri 707.

Se simţea mândru că reuşise în afaceri având doar căsuţa amărâtă din cartierul comercial al Beirutului. Libanezii nu aveau nevoie de clădiri din sticlă şi oţel pentru a câştiga bani. Se întoarse spre Malko, înainte de a urca în Rolls.

— Vedeţi dumneavoastră, sunt superstiţios. Iată de ce n-am vrut niciodată să mă mut la *Starco.*

Malko urcă şi el în maşina care porni imediat şi coti la stânga. Drumul până la *Saint-Georges* dura cinci minute. Chinezii îi aşteptau acolo. Malko îl însoţea doar ca să-i facă plăcere lui Khalil Jezzine oficial, rolul jucat de CIA se terminase. Chris Jones şi Milton Brabeck luaseră avionul

spre casă. Rolls-ul înainta majestuos prin circulaţia intensă de la vremea prânzului. Parcă toate maşinile doreau să ajungă în acelaşi timp la *Saint-Georges.*

*
* *

Jerry Cooper se uită la ceas şi comandă un alt pahar cu Porto. Barmanul de la *Saint-Georges* servea vinul în pahare de mărimea unui degetar. Ajunsese deja la al patrulea. Unu şi un sfert. Khalil Jezzine ar fi trebuit să ajungă acolo de douăzeci de minute. Încordaţi şi austeri, chinezii din delegaţie se aşezaseră deja la masă, lăsând un loc liber la mijloc pentru libanez şi refuzând orice aperitiv. Unul dintre ei ţinea la vedere cărticica roşie cu cugetările lui Mao.

Jerry Cooper se ridică din fotoliu pentru a treia oară şi se duse să telefoneze la biroul lui Khalil Jezzine, de unde ştia că i se va spune că acesta plecase demult. Din strada Allenby nu putea face mai mult de zece minute până la hotel. Jerry Cooper se gândi să ia maşina şi să-l caute, dar strada Georges Picot avea sens unic şi riscau să se încrucişeze. Încercă să-şi imagineze ce se întâmplase. O pană de cauciuc sau de motor, un accident. Părea imposibil pe o distanţă atât de scurtă...

Telefonul era ocupat şi se întoarse. Impasibili dar din ce în ce mai uimiţi, chinezii schimbară între ei câteva cuvinte. Punctuali ca nimeni alţii, nu mai înţelegeau nimic. Jerry scoase o batistă mare din buzunar şi îşi şterse maşinal fruntea, dar nu reuşi să scape de nodul din stomac.

Trăgea cu ochiul la chinezi, aşteptându-se în fiecare clipă să-i vadă ridicându-se. De abia se abţinea să nu se ducă să-i liniştească. Se sili să ia câteva înghiţituri din paharul cu Porto şi privi fără tragere de inimă spre o fată purtând o fustă despicată până la coapsă. La fiecare zgomot de maşină, tresărea cu toate că ştia că Rolls-ul era

absolut silenţios.

*
* *

Rolls-ul se pregătea să plece de la semaforul din faţa hotelului *Byblos.* În mijlocul drumului apăru o fată care făcu veselă cu mâna. Malko nu avu timp să înregistreze decât o imagine fugară. O pălărie imensă de culoare neagră, stil Dolce Vita, ochelari de soare cu rame enorme, o poşetă mare din piele de crocodil şi o siluetă fină şi elegantă, purtând un taior elegant şi ciorapi negri. Tânăra apăru surâzătoare în faţa Rolls-ului. Şoferul frână instinctiv ca să nu o strivească. Malko îl văzu pe libanez încruntându-se şi se gândi că acesta n-ar fi trebuit să-şi ia o amantă atât de bătătoare la ochi.

Fata deschise portiera şi se instală lângă şofer.

— Bine, dar...

Khalil Jezzine se aplecă în faţă, privindu-l întrebător pe Malko. Acesta înţelese într-o clipă. Celălalt credea că el o cunoştea pe intrusă.

— Nu ştiu cine e, se grăbi să spună.

Conversaţia se opri acolo. Fata se întoarse pe jumătate spre ei. Malko remarcă bărbia voluntară şi gura mică. Tânăra băgă mâna în poşetă şi scoase o grenadă.

Cu o mişcare graţioasă, lăsă grenada să atârne peste banchetă, aproape pe genunchii lui Khalil Jezzine. Libanezul părea un bloc de gelatină. Malko nu mai văzuse niciodată o asemenea expresie de stupefacţie pe chipul cuiva.

— Am scos cuiul grenadei, spuse fata pe un ton suav şi aproape neauzit. Dacă nu faceţi ce vă spun, îi dau drumul şi sărim în aer. Dacă nu mă credeţi, iată cuiul.

În cealaltă mână ţinea o tijă metalică şi negricioasă. Malko nu avea nevoie de aşa ceva ca să fie convins că spunea adevărul. Nici măcar nu avea la el pistolul! De

altfel, n-ar fi putut să-l folosească. Cine era necunoscuta? Ce dorea?

Se făcuse verde, dar şoferul terorizat nu se mişcă. Maşinile din spatele lor începură să claxoneze furioase. Un poliţist aflat undeva mai departe de strada Chebli începu să le facă semne. Khalil amuţise. Malko îşi recăpătă sângele rece.

— Ce doriţi? întrebă el.

— Coborâţi, zise fata. Imediat.

Pentru că nu se supunea destul de repede, fata începu să desfacă uşor degetele din jurul grenadei. Ori blufa, ori se pregătea să-i arunce în aer. Ca o confirmare, fata anunţă:

— Sunt o combatantă palestiniană şi nu mă tem de moarte. Aveţi cinci secunde ca să ieşiţi din maşină.

Când ajunse cu numărătoarea la trei, Malko deschise portiera. O auzi pe palestiniană spunând ceva în arabă şoferului şi maşina porni. Coti la stânga pe strada Chebli în direcţia colinelor oraşului. Exact în partea opusă locului unde aşteptau chinezii...

Malko nu mai înţelegea nimic. Ce motiv aveau palestinienii să se amestece?

O luă la fugă spre *Saint-Georges,* aiurit de acea nouă catastrofă. Cum să explice chinezilor dispariţia lui Khalil Jezzine?

Capitolul XVII

Inima lui Khalil Jezzine se zbătea gata să-i sară din

piept. Cu gura deschisă ca un peşte, şiroia de transpiraţie. Avea un nod în stomac şi dârdâia de frică. Aşezat pe un taburet îngust care de abia cuprindea masa impresionantă, roti îngrijorat privirea prin încăpere.

Lângă perete stăteau aliniate rămăşiţe de rachete israeliene, dedesubtul unor afişe naive preamărind rezistenţa palestiniană. În faţa lui Khalil, o fotografie imensă reprezenta avioanele deturnate de la Zarka, pe cale să explodeze...

Tânăra care condusese răpirea se debarasase de ochelari şi de deghizamentul elegant şi stătea proţăpită în faţa lui. În ţinuta militară oliv şi cu părul scurt, avea aerul unui bărbat. Doar mâinile cu unghii lungi şi îngrijite trădau faptul că era femeie.

Bărbaţi nebărbieriţi şi înarmaţi intrau şi ieşeau încontinuu. La un semn al fetei, un pitic respingător, măsurând doar un metru cincizeci, semănând cu o broască râioasă se apropie de Khalil Jezzine. Avea o piele vâscoasă, nişte ochi bulbucaţi şi mâini descărnate. Scoase din buzunar un cuţit enorm cu buton şi îl deschise, înţepând uşor coapsa lui Khalil Jezzine.

— Ridică-te, otreapă.

Îl apucă pe libanez de braţ şi îl duse la fereastră.

— Priveşte!

La început, Jezzine văzu doar nişte maghernițe înconjurate de un teren mlăştinos. Zări apoi Rolls-ul înconjurat de mai mulţi palestinieni în uniformă. Femeia din spatele lui strigă un ordin. Imediat, palestinienii se năpustiră asupra maşinii. Unul lovi cu patul puştii parbrizul, care se făcu ţăndări! Ceilalţi începură să lovească peste tot, spărgând geamurile, turtind caroseria şi înţepând cauciucurile.

Khalil scose un strigăt disperat. Avea impresia că îl loveau pe el.

— Sunt nebuni! urlă el. Am să mă plâng la poliţie.

Femeia şi piticul izbucniră în râs în spatele lui.

— Poliţia! Aici eşti în Sabra! Nici măcar Brigada 16 nu îndrăzneşte să vină, zise femeia.

Dărâmat, Khalil Jezzine nu-şi lua ochii de la Rolls. Cartierul Sabra era de luni bune o enclavă palestiniană în Beirut. Poliţia libaneză nu călca niciodată pe acolo. Palestinienii îi alungaseră încet, încet pe libanezi, cumpărându-le dughenele şi creând un oraş în oraş, în jurul magherniţelor mizerabile. Aveau arme grele şi nimeni nu îndrăznea să-i scoată de pe poziţii.

Deseori răpeau opozanţi la marginea cartierului, şi aceştia nu se mai întorceau niciodată printre cei vii.

Rolls-ul se transformase într-o carcasă informă. Nişte puşti se strecuraseră înăuntru şi smulseseră tot. Un palestinian desfăcuse capota şi lovea îndârjit motorul cu un baros. Brusc, toţi se dădură înapoi. Apăru un băieţandru cam de treisprezece ani, aducând o sticlă cu benzină. Aprinse o bucată de pânză şi o aruncă pe maşină. În câteva clipe, Rolls-ul se transformă în jeratic.

Dezgustat de asemenea vandalism, Khalil gemu:

— Ce tâmpenie. Aţi fi putut să o vindeţi!

— Nu, zise fata cu gravitate. Maşina ta era simbolul lumii împotriva căreia luptăm. Trebuia distrusă. Simbolurile nu se vând, iar dacă nu mărturiseşti, te vom distruge şi pe tine.

— Ce v-am făcut? protestă Khalil Jezzine.

Fata îl lovi puternic în tibie.

— Câine! Vinzi apă evreilor. Faci bani pe seama nenorocirii noastre. Ar trebui să te ucidem pe loc.

Khalil o privi fără să priceapă:

— Apă evreilor? Ce înseamnă asta? Sunt un arab ca şi voi.

— Există şi arabi trădători, zise palestiniana sentenţios. De data asta te vom elibera în schimbul unei mari sume de bani, dar dacă nu te potoleşti, te vom ucide.

După deturnarea maşinii în plin Beirut, Khalil ştia că totul era posibil. Se gândi la chinezi. Ce aveau să spună? Soarta Rolls-ului îl tulburase profund. Piticul se apropie şi scoase de la brâu cuţitul enorm, agitându-l prin faţa chipului ca de ceară al lui Khalil Jezzine şi spunând plin de răutate:

— Dacă nu eşti cuminte, îţi tai urechile şi te spintec.

Ca să-i arate că nu glumea, îl înţepă în braţul puhav şi libanezul urlă piţigăiat. Îi blestemă pe Malko şi pe americani, care consideraseră că pericolul trecuse. Nu înţelegea însă de ce se amestecaseră palestinienii. În încăpere intră o femeie cu un copil mic în braţe şi cu un pistol în mână, şi îl privi cu dispreţ pe Khalil.

*

* *

Cu răsuflarea tăiată şi cu plămânii în flăcări, Malko intră în trombă în barul elegant de la *Saint-Georges.* În ciuda greutăţii, Jerry Cooper zbură literalmente din fotoliu. După umbra lui Malko, nu-şi făcu prea multe iluzii asupra noutăţilor.

— L-au răpit, zise acesta. O femeie cu o grenadă.

— Cine? răcni americanul.

— Nu ştiu nimic.

Jerry alergă la telefon. Deodată, în hol dădu năvală un bărbat: Béchir, şoferul lui Khalil Jezzine. Recunoscându-l pe Malko, alergă spre el.

Cei doi îl înconjurară. Şoferul încă mai tremura. Fură nevoiţi să-l zgâlţâie ca să scoată ceva de la el.

— Fedaynii, murmură el. L-au dus în Sabra. Vor o răscumpărare, altfel îl ucid.

Fedaynii! Nu reuşeau să priceapă. Şoferul îi întinse lui Malko o bucăţică de hârtie.

— Trebuie să sunaţi la acest număr.

Malko luă peticul de hârtie şi tresări văzând un număr

de telefon şi un nume: Leila Khouzy.

Leila „la Passionaria”! Malko revăzu în minte tunica lungă de mătase roşie, pudică şi transparentă în acelaşi timp. De ce se amestecase Leila într-o asemenea afacere? Înainte de toate trebuia să se ocupe de chinezi, apoi să dea de urma libanezului.

— Luaţi legătura cu Elie, îi spuse lui Jerry Cooper, eu mă ocup de chinezi.

Se îndreptă spre restaurant. Lugubri şi ţepeni ca nişte ţăruşi, cei doisprezece chinezi priveau indiferenţi cum se îndopau cei din jur. Nu ceruseră nici măcar un pahar cu apă. Malko se apropie de cel mai în vârstă şi îi şopti la ureche.

— Sunt un prieten al domnului Jezzine.

Chinezul întoarse prompt capul şi se ridică, privindu-l bănuitor pe Malko.

— Cine sunteţi? Unde este domnul Jezzine? întrebă el într-o engleză perfectă.

Malko afişă un aer iritat.

— S-a întâmplat ceva extrem de neplăcut, spuse el. Domnul Jezzine a avut o criză cardiacă în drum spre dumneavoastră. L-am transportat la spitalul *Saint-Georges* de la Ashrafieh, la reanimare.

Chinezul se chirci. Ochii i se zbătură furioşi.

— O criză cardiacă! E foarte grav.

Malko vru să-l calmeze.

— Sper că nu. Domnul Jezzine a mai avut aşa ceva. Are nevoie de patruzeci şi opt de ore de repaus absolut. Ne cerem scuze pentru acest inconvenient. Domnul Jezzine m-a rugat să vă invit la masă din partea lui.

Chinezul păru foarte şocat.

— Nu se poate. Trebuie să cer instrucţiuni de la Pekin: Foarte supărător...

Malko se scuză încă o dată, apoi îi părăsi pe chinezi. Aceştia se ridicară ca unul de la masă şi părăsiră

restaurantul fără să mănânce nimic.

Jerry Cooper ieşi din cabina telefonică în momentul în care Malko ajunse în hol.

— Mergem la cartierul General al armatei libaneze, spuse el. Colonelul Suleiman ne aşteaptă.

*

* *

Elie Nabatie îi aştepta lângă *Casino.* Cartierul general semăna mai degrabă cu sediul unei corporaţii decât cu o maşină de război. Cupola sălii de conferinţe era ca un ou gigantic şi imaculat. Dacă n-ar fi fost sentinelele, putea trece foarte bine drept clădirea Companiei IBM.

Se urcară într-un ascensor ultramodern şi ajunseră la etajul trei. Biroul colonelului era în fundul culoarului. Ferestrele imense dominau golful Beirutului. Calviţia şi zâmbetul şiret îl făcură pe Malko să-l simpatizeze imediat. Privirea pe care i-o aruncă secretarei în mini, spunea mai mult decât orice explicaţii interminabile. Se vedea că îi plăceau femeile. Nu era o maşină.

— Iar aveţi probleme? îi spuse el lui Jerry Cooper.

Americanul rezumă situaţia şi îi pomeni de Leila Khouzy. Ofiţerul libanez făcu o grimasă... Când Malko îi povesti despre răpire, mormăi.

— Ah, nenorociţii...

Li se aduse obişnuita cafea cu cardamon. Malko era descumpănit de calmul libanezului.

— Ar trebui să găsim imediat un om de importanţa lui Khalil Jezzine, spuse el. E totuşi oraşul *dumneavoastră...*

— Nenorociţii! repetă colonelul, ştiu că nu putem pătrunde în Sabra.

— Ce?

— Ei bine, nu... Am declanşa un război civil. Am lăsat cartierul pe mâna lor în numele cauzei arabe. E păcat, dar

acesta e adevărul. V-am spus, sunt nişte nenorociţi. Într-o zi, preşedintele îşi va aduna munteni şi îi va lichida, dar până atunci nu pot face nimic.

— Vreţi să spuneţi că dacă aflu unde este Khalil Jezzine, răpit în faţa mea, poliţia nu va acţiona în niciun fel?

Colonelul surâse.

— Ba da. Pentru că îmi sunteţi simpatic, aş putea să mă duc personal, ca o persoană particulară şi să-i întreb dacă nu vor să-l predea.

Jerry şi Malko se uitară unul la altul. Erau nevoiţi să se descurce singuri. Colonelul îşi frecă mâinile.

— Bineînţeles, dacă luaţi cu asalt o clădire ocupată de palestinieni, e treaba dumneavoastră. Nu cred că poliţia va interveni, şi niciun libanez nu vă va reproşa nimic.

Colonelul îi conduse până la ascensor. Elie plecă şi el împreună cu Jerry şi cu Malko.

— Ceva s-ar putea face, sugeră el. Cunosc bine Sabra. Pot merge cu dumneavoastră. Voi încerca să aflu unde l-au dus. Domnul Cooper este însă prea cunoscut...

— Mă duc, îi spuse Malko lui Jerry Cooper.

Jerry se urcă în Alfa-Romeo însoţit de Malko. Coborând pe bulevardul Damas, spuse brusc:

— Mă întreb de ce au intervenit palestinienii. Dacă Suleiman vă poate ajuta, o va face, dar în Sabra e imposibil.

*
* *

Alfa-Romeo se zdruncina pe o străduţă forfotind de lume murdară. Se aflau în inima cartierului Sabra. Trecătorii scrutau maşina cu un aer ostil. Un puşti aruncase chiar o piatră. Trei bărbaţi ieşiră de sub un portal şi le făcură semn să oprească. Elie se supuse imediat şi coborî geamul.

În momentul în care se apropiară, Malko văzu mitralierele de sub impermeabile. După o scurtă discuţie

în arabă, îi făcură lui Elie semn să-şi continue drumul.

— Miliţia palestiniană, explică libanezul. Patrulează prin cartier. Mă cunosc şi nimeni nu vrea să se pună rău cu colonelul Suleiman.

După o sută de metri opriră într-o piaţetă şi o luară pe jos pe o străduţă îngustă care dădea într-un bulevard destul de larg.

Pe terenul viran din faţa lor se înălţa o clădire dărăpănată, lipită de un şir de magherniţe. Elie îl pofti pe Malko într-un mic restaurant din colţul străzii. Se instalară la o masă lângă geam. Imediat apăru un ospătar cu un menu. Elie discută îndelung cu el, ca şi când ar fi ales felurile de mâncare, apoi ospătarul se îndepărtă.

— Uitaţi-vă la casa din faţă, aceea într-o stare jalnică, spuse Elie, Khalil e acolo. I-au ars maşina. Acolo se află un serviciu de gardă palestinian de orientare extremistă.

Malko examină imobilul dărăpănat.

— Sunt mulţi?

Elie îşi mângâie nasul răsfrânt.

— Vin şi pleacă. În orice caz, cam o duzină. Toţi sunt înarmaţi.

— De unde ştiţi toate astea?

Elie surâse cu modestie.

— De la ospătar. Este un informator. Nu-i iubeşte pe palestinieni, face parte din neamul druzilor. Nu vă pot ajuta direct, se grăbi să adauge Elie. Situaţia e cam delicată... dar dacă atacaţi imediat, aveţi o şansă să-i luaţi prin surprindere. Acum vă las. Luaţi un taxi la întoarcere. După ce plec, telefonaţi din altă cafenea şi apoi întoarceţi-vă. Aici nu am telefon.

Îşi luară în tăcere apa minerală şi Pepsi-Cola, apoi Elie se ridică şi plecă primul.

*

* *

— Uitaţi-vă, el este...

Din spatele ferestrelor murdare de la primul etaj, Shadia, cea care condusese răpirea, îl arătă pe Malko. Acesta tocmai traversa strada. Responsabilul cu permanenţa se încruntă. Cum oare reuşise un străin să le găsească atât de repede ascunzătoarea?

— Shadia, aţi fost urmăriţi?

— Nu, afirmă palestiniana. Nu înţeleg.

În încăperea vecină, libanezul se smiorcăia în continuare, chircit pe taburet.

Shadia îl privi pe Malko deschizând uşa unei cafenele de pe bulevardul Nazraa. Pe un ton sec, îl chemă pe piticul care îl supraveghea pe Khalil Jezzine.

*

* *

Malko deschise uşa bistroului. Mirosea a iaurt rânced şi a cărbune de lemn. O duzină de bărbaţi jucau cărţi sau pălăvrăgeau. Zări telefonul pus pe tejghea şi, prin gesturi, ceru voie să telefoneze. Patronul îi făcu semn spre aparat.

Uşa se deschise în spatele lui. Intrară doi arabi. Unul dintre ei spuse ceva patronului. Imediat, acesta puse mâna pe telefon.

— Nu funcţionează, spuse el într-o franceză stricată.

Evident, minţea, şi Malko simţi pericolul. Toţi consumatorii îl fixau. În cel mai rău caz, putea să apuce telefonul, dar asta însemna să le întoarcă spatele, riscând să primească un cuţit în spate.

O luă încet cu spatele spre uşă.

Ajuns afară, se izbi de o fiinţă minusculă, cu un chip chinuit şi palid de clovn bolnav de sifilis. Vru să se îndepărteze, dar simţi o înţepătură în partea dreaptă.

Se uită şi văzu că avortonul îi înfipsese vârful unui cuţit lung între coaste. Piticania scuipă o înjurătură în arabă şi îl lipi pe Malko de zid.

Câţiva trecători se opriră dar nu interveniră. Cel care îl însoţea pe avorton se apropie şi el. Nebărbierit, cu un pulovăr pe gât, numai încredere nu inspira.

— Ar trebui să-ţi tăiem beregata, spuse el în engleză, pentru că eşti un spion împuţit, în solda americanilor, dar nu vrem să terfelim cauza noastră. Şterge-o. Dacă mai apari pe aici, te castrăm.

Avortonul scuipă pe pantofii lui Malko cu o ură dispreţuitoare. Celălalt fluieră printre degete şi opri un taxi vechi marca Mercedes. Piticul îl împinse pe Malko înăuntru şi îi spuse ceva şoferului, care porni ca din puşcă. Malko văzu dispărând în spate clădirea, unde palestinienii îl ţineau prizonier pe Khalil Jezzine.

Capitolul XVIII

Prinţesa Leila Khouzy spuse accentuând cuvintele.

— Vă aştept la mine peste o oră.

Închise înainte ca Malko să scoată un cuvânt. Fierbea de furie. După umilinţa suferită, asta era culmea. Se purtau de parcă ei cuceriseră ţara.

— Trebuie să vă duceţi, zise Jerry Cooper. Tâmpiţii sunt capabili de orice.

Rezidentul CIA la Beirut îşi rodea unghiile în tăcere. Simţea şi el cum îl cuprindeau dorinţe criminale. Nu se punea problema atacării clădirii de gară din Sabra. Efectul surpriză fusese ratat. Malko o sunase întâmplător pe Mouna care căzu ca din nori. Nici măcar nu ştia că Jezzine fusese răpit, şi nu părea să facă o tragedie din asta. La

prima vedere, nu avea niciun amestec în cele petrecute.

Se aflau în biroul «oficial» al lui Jerry, în inima noului centru comercial *Gefinor,* într-o clădire de oţel şi sticlă, la cel puţin o milă de magherniţele din Sabra.

— Într-o zi va trebui să stârpim cloaca asta cu aruncătorul de flăcări, mormăi Jerry Cooper, chiar dacă urlă cineva că am făcut un genocid.

Malko se ridică.

— Să mergem.

Jerry luă un Colt 45 automat din sertarul biroului, băgă glonţ pe ţeavă şi îl puse la brâu. Cele o sută douăzeci de kilograme îi dădeau un aer redutabil...

*

* *

Buick-ul rula cu viteză scăzută de-a lungul bulevardului Camille Chamoun, de fapt autostrada spre Sudul Beirutului. Traversa un cartier cu clădiri moderne, locuite de străini şi separate de enorme terenuri virane. Prin beton, se zărea marea.

Malko văzu pe dreapta un stadion sportiv de proporţii impozante. Se aflau la douăzeci de minute de centrul Beirutului.

— Uite casa, anunţă Jerry Cooper.

Imediat după stadion se înălţa o construcţie imensă de culoare roşie, în mijlocul unui parc în paragină, cu terase largi încadrând parterul. Majoritatea obloanelor de lemn erau închise şi casa părea abandonată.

Jerry încetini: autostrada Chamoun se intersecta cu drumul spre aeroport. De cealaltă parte a drumului, se afla un cartier de magherniţe, adăpostit într-o pădure de cedri. Minunat spectacol. Americanul opri în spatele casei. În grădina neîngrijită, Malko zări două Jeep-uri şi nişte bărbaţi îmbrăcaţi într-un soi de uniformă şi înarmaţi cu mitraliere.

Prinţesa Khouzy era bine apărată.

Americanul opri şi coborî şi el. În momentul în care ajunseră în dreptul gardului, fură înconjuraţi de mai mulţi bărbaţi înarmaţi. Jerry le explică ceva în arabă. Încruntă din sprâncene şi se întoarse spre Malko.

— Duceţi-vă singur. Ordinul prinţesei. Urmează să fiţi percheziţionat.

Unul dintre palestinieni îl pipăi pe Malko pe toate părţile, cu mai multă eficacitate decât Houry, apoi îi făcu semn să treacă.

— Vă aştept în maşină, zise Jerry, cu vocea tunând de furie.

Malko urcă scările terasei. Arhitectul care construise casa fusese puţin megaloman... Peronul monumental îl eclipsa pe cel de la Versailles. Cu răsuflarea tăiată, Malko se opri în faţa unei uşi înalte de opt metri, prin care ar fi putut trece fără efort un elefant. Apăsă pe butonul soneriei.

Se pregătea să plece când uşa fu întredeschisă de o arăboaică bătrână cu chipul zbârcit.

Fără o vorbă, îi făcu semn lui Malko să intre. Interiorul mirosea a mucegai şi a petrol. Pe stânga se zărea un şir de saloane uluitoare. Patru mii de persoane dacă ar fi adus un pic de căldură umană în acel «palat»...

Bătrâna o luă cu paşi mărunţi înaintea lui Malko şi îl pofti într-un salon în care ar fi încăput uşor gara Saint-Lazare cu toate macazele ei. Încăperea era mobilată straniu cu piese Ludovic al XV-lea încrustate cu sidef după moda arabă şi tapiţate cu catifea albastră. Un adevărat hibrid sirian. O lustră uluitoare de culoare albastră atârna în mijlocul camerei.

Servitoarea dispăru şi un bărbat de culoare, drapat majestuos într-un caftan sudanez, puse în faţa lui Malko o tavă cu ceai. Serviciul era încrustat cu aur masiv şi şerveţele brodate cu acelaşi metal. Prinţesa Khouzy era o

revoluţionară care ştia să trăiască bine, cu toate că încăperile reci şi lugubre nu-l atrăgeau deloc pe Malko. Se gândi cu nostalgie la lambriurile castelului său din Austria. Prezenţa tăvii era de bun augur; cei care urmau să fie asasinaţi nu erau trataţi cu ceai.

Auzi zgomot de paşi pe dale şi prinţesa apăru, îmbrăcată într-o rochie neagră şi sobră peste genunchi, cu părul strâns şi cu trăsăturile încremenite. Îi întinse mâna şi el i-o sărută.

— Nu mă aşteptam să vă întâlnesc în asemenea circumstanţe, zise el. Vă răpiţi des prietenii?

Fixându-l pe Malko cu o privire care ar fi congelat şi un aisberg, ea spuse:

— Khalil Jezzine nu-mi este prieten. Este un tip molâu, corupt şi profitor. Un trădător, pe deasupra, pe care trebuie să-l lichidăm. Copiii noştri mor de foame prin magherniţe şi avem nevoie de bani. Ştim că serviciile americane se interesează de el.

— Cum aşa?

Prinţesa surâse veninos.

— Domnul Cooper, rezidentul CIA la Beirut vă aşteaptă afară în maşină... Dacă vreţi să-l mai vedeţi pe Khalil Jezzine în viaţă, va trebui să ne daţi un milion de dolari, în lingouri de aur, la cursul de patruzeci şi doi de dolari uncia.

Malko îşi păstră cu greu calmul.

— Un milion de dolari, zise el rar. E o sumă enormă!

Leila Khouzy îşi turnă ceai în ceaşcă.

— Nimic nu vă sileşte să plătiţi. Alţi combatanţi palestinieni au obţinut cinci milioane pentru un Jumbojet. Dacă refuzaţi, Khalil Jezzine va compărea în faţa unui tribunal popular care îl va condamna la moarte.

— Dacă tot e condamnat, de ce îl mai judecaţi? remarcă Malko.

Ea ridică agasată din umeri:

— Nu vrem să comitem asasinate fără judecată. Am spus că va fi condamnat la moarte pentru că a comis o crimă care merită moartea.

— Ce a făcut?

Ea strânse din buze şi spuse cu un dispreţ de nedescris:

— A vândut apă evreilor. Jezzine posedă nişte terenuri la frontiera cu statul uzurpator, traversate de un râu mare. Contra unei redevenţe, a permis evreilor devierea apei printr-un canal subteran. Cu apa furată de la arabi, evreii irigă pământurile furate de la arabi! Credeţi că asta nu merită moartea?

Malko rămase interzis. Cine dezvăluise mârşăvia lui Khalil Jezzine chiar la momentul oportun? Semăna de departe a intoxicare rusească.

— Sunteţi sigură de afirmaţiile dumneavoastră?

Prinţesa aproape că răsturnă ceaşca cu ceai.

— Absolut. Am aruncat deja în aer derivaţia clandestină. Evreii au tras asupra noastră, de parcă ar fi fost la ei acasă.

Indignarea o împiedică să observe tulburarea lui Malko. Acesta blestemă lăcomia libanezului. În ce situaţie dificilă se băgase!

— De unde aţi aflat? întrebă el.

— Avem un serviciu de informaţii foarte eficace.

Malko luă o înghiţitură de ceai ca să aibă timp să reflecteze. Prinţesa tamburina nervoasă cu degetele pe braţul fotoliului.

— Acceptaţi, deci să plătiţi răscumpărarea? Am nevoie de un răspuns.

— Vom plăti, spuse Malko, dar avem nevoie de un răgaz. E vorba de o sumă importantă.

— Sunt de acord să aştept până poimâine dimineaţă, spuse Leila Khouzy.

Se ridică şi îl salută din cap pe Malko. Era una dintre cele mai periculoase fanatice pe care o întâlnise vreodată,

în ciuda averii şi a palatului ruinat. Remarcă în încăperea vecină un poster enorm cu Ché Guevara.

— Unde se află Khalil Jezzine? întrebă Malko.

— La mine în pivniţă. Nu moare două zile fără mâncare, nu-i aşa? spuse ea ironică. Sunaţi-mă mâine ca să fixăm modalitatea schimbului.

Malko ajunse pe peronul monumental. De cealaltă parte a gardului, Jerry Cooper se învârtea ca un leu în cuşcă.

*

* *

— Nici vorbă să plătim un milion de dolari, spuse ferm Jerry Cooper, altfel peste trei zile palestinienii îl vor răpi pe ambasador şi vor cere zece milioane.

Malko luă o înghiţitură de votcă să-şi mai limpezească gândurile: rumoarea de la *Club* îi golea mintea de tot.

— Sunt sigur că îl va executa pe Jezzine dacă nu plătim, spuse el. Puteţi înfrunta o asemenea situaţie?

Nu stăteau pe roze. Jerry Cooper anunţase Washingtonul care refuzase să plătească răscumpărarea, dar nu avea alt mijloc de a-l recupera pe Khalil Jezzine. Atacul asupra palatului prinţesei nu intra în discuţie. Ar fi provocat un nou Verdun la scară libaneză.

Elie Nabatie, care asista la conversaţie, nu vedea nici el o soluţie în afară de plata răscumpărării.

Cei trei îşi priveau paharele, îmbufnaţi şi indiferenţi faţă de femeile frumoase care roiau în jurul lor. Pe Malko îl străfulgeră o idee.

— Există cineva care ne poate ajuta.

— Cine?

Jerry Cooper se înecase cu un cub de gheaţă.

— Părintele Doury, prietenul lui Khalil Jezzine. Se pare că îi este foarte devotat. Nu ştiu însă unde să-l găsesc.

— Ştiu eu, spuse Elie, aţi vrea să mă ocup de asta?

— Mai întrebi?

Malko revăzu în minte chipul iezuitului de şoc. În definitiv, de ce nu? Elie se ridică şi se îndreptă spre telefon. Când se întoarse, în priviri avea o sclipire de veselie.

— Părintele Doury vă aşteaptă mâine seară la biroul din imobilul *Starco,* explică el.

*

* *

— Această femeie este însuşi Antihristul, spuse părintele Doury pe un ton potolit. Trebuie trecută prin foc şi sabie, ca să putem scoate din ghearele ei acel om de bine.

Cu ţăcălia şi ochii arzători, iezuitul semăna mai degrabă cu un satir de la 1900 decât cu un om al Domnului. Se ridică, ocoli biroul, surâse distrat şi îşi vârî mâinile sub sutana roasă. În ochi avea o sclipire sălbatică.

— Îl vom salva pe Khalil, anunţă el, şi vom da o lecţie zdravănă acestor necredincioşi. Dumnezeu e cu noi.

Malko nu se îndoise niciodată de acest lucru, dar pentru moment avea nevoie de un aliat mai activ.

— Aveţi un plan? întrebă el.

— Ceva şi mai bun fiule, zise iezuitul: pe Dumnezeu şi câţiva prieteni de încredere. Iată ce le veţi propune răpitorilor: schimbul va avea loc poimâine, duminică, în biserica satului Bar Youssef. Spuneţi-le să-l aducă pe Khalil sub pază la biserică. De rest mă ocup eu.

— Noi nu intenţionăm să facem vreun schimb, protestă Malko.

Iezuitul îl privi compătimitor.

— Desigur, altfel n-aţi avea nevoie de mine... Nu vă temeţi, n-am înnebunit. Acum trebuie să plec, am întâlnire cu alegătorii.

Îi strânse cu putere mâna lui Malko şi îi conduse afară.

În ascensor, Malko se întoarse spre Elie:

— E serios?

— Foarte serios. Sătenii din Bar Youssef îl ascultă orbeşte. Un frizer a încercat să-l ucidă pe preot cu o mitralieră ascunsă sub halat. Un sătean s-a pus pavăză împotriva gloanţelor şi a fost tăiat în două...

— Şi apoi?

— Preotul l-a ucis pe frizer, spuse Elie cu seriozitate. Este un om drept.

Care trăgea foarte bine, se gândi Malko, căruia i se deschideau noi orizonturi. Nu mai avea decât să telefoneze la bârlogul palestinienilor.

*

* *

— De ce la biserică? întrebă bănuitoare prinţesa Khouzy.

— Este un loc neutru, spuse Malko.

Prinţesa întârzie câteva clipe cu răspunsul, apoi acceptă fără tragere de inimă.

— Foarte bine. Aurul va fi în lăzi uşor de deschis. După ce numărăm lingourile, puteţi pleca împreună cu Khalil Jezzine.

— De acord.

— Dacă simţim vreun semn de trădare, insistă cumplita femeie, muriţi cu toţii. Dumneavoastră primul, pentru că vreau să intraţi în biserică, pe post de ostatic suplimentar.

— De acord, afirmă Malko.

Planul părintelui Doury începea să-i placă din ce în ce mai puţin. O auzi pe prinţesă precizând:

— Vom aduce cu noi destui bărbaţi, ca să nu fiţi tentaţi să ne trădaţi.

Malko închise telefonul, dorind din toată inima ca Dumnezeu să fie *cu adevărat* cu ei.

Capitolul XIX

Malko aştepta de o jumătate de oră în faţa unei porţii de şaorma sleite. O Simca veche opri în faţa restaurantului *Al-Barmaki* din Hamrah. Elie şi el se instalaseră la primul etaj, supraveghind strada.

— Ei sunt. Duceţi-vă, zise libanezul.

Fără să fie prea entuziasmat, Malko împinse scaunul în spate şi se ridică. Urmând instrucţiunile prinţesei Khouzy nu avea cu el nici măcar pistolul extraplat.

Se rugă în sinea lui ca părintele Doury să-şi ţină angajamentul, altfel risca să ajungă într-o postură dificilă, mai bine zis să moară. Adoptă o atitudine cât mai demnă şi coborî. Simca era parcată la marginea trotuarului.

Prin portiera deschisă o văzu pe Shadia, cu un P38 în mâna dreaptă, aşezată pe bancheta din spate, la fel de calmă şi de sigură pe ea. Cu rapiditate, îl pipăi pe Malko, aidoma unui poliţist cu experienţă:

— Nu are nimic, anunţă ea.

Femeia de la volan se întoarse şi Malko o recunoscu pe prinţesa Leila. Purta un mini şi ghete. Lângă ea stătea un bărbat masiv cu chipul suav şi cu albeaţă la ochiul stâng.

Tânăra îl privi de parcă îl vedea pentru prima dată.

— Unde e răscumpărarea? spuse ea pe un ton sec şi impersonal.

— La Ambasada Americană, zise Malko. O va aduce Jerry Cooper. Ne aşteaptă în faţa clădirii. Vă rog să nu vă atingeţi de nimic până când nu ne convingem că Jezzine se află viu în biserică.

Ea ridică din umeri.

— Trăieşte, deşi cred că a mai slăbit. Să mergem.

La capătul cartierului Hamrah, cotiră pe strada Omar Ben Abed şi ajunseră la malul mării printr-un labirint de străduţe. Nimeni nu scotea un cuvânt. Shadia ascunsese arma, dar Malko o simţea încordată şi pregătită să riposteze. Era mai periculoasă decât un bărbat.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi i se păru că zăreşte Alfa Romeo, maşina lui Elie. Traversară un cartier arab nou. Din loc în loc, steaguri mari anunţau întoarcerea unui pelerin de la Mecca. Văzând clădirea din cărămidă roşie a ambasadei SUA, cu geamurile de la primul etaj acoperite de grilaje, Malko fu cuprins de nervozitate. Dacă Jerry nu era la locul întâlnirii, ar fi fost în stare să-l ducă în Sahara şi să-l execute.

Maşina americanului se afla însă sub portal, cu Jerry la volan. Acesta claxonă şi Malko îi făcu semn să-i urmeze. Urcară o străduţă în pantă, spre bulevardul Chamonn. Prinţesa Leila se întoarse spre cei din spate.

— N-ar fi trebuit să cerem atât de puţin pe el. A trădat cauza arabă şi e un intelectual depravat.

— Îl vom ucide mai târziu, după ce vom recuceri Palestina, spuse suav Shadia.

Însemn că omul de afaceri libanez mai avea ani buni de trăit.

În faţa palatului roşu aştepta un jeep. Simca opri şi prinţesa coborî.

— Aici ne despărţim, îi spuse ea lui Malko. Khalil Jezzine

se află în jeep-ul din spate. Ţineţi minte că Shadia nu-l va lăsa să scape pe degeaba, Yazid va verifica lăzile cu aur.

Masivul Yazid surâse mieros. Rareori văzuse Malko un chip atât de bun de spânzurat.

Yazid se aşează la volan şi prinţesa trânti portiera, îndepărtându-se cu paşi mari. Micul convoi porni la drum îndreptându-se spre sud şi trecând prin faţa unor plaje cu nume de vis: «Acapulco», «Miami», pline de cabine unde libanezii bogaţi veneau vara să facă dragoste. Malko invocă în tăcere steaua lui norocoasă.

Înfruntând atâtea riscuri, norocul avea să se sfârşească într-o zi.

*

* *

Shadia mângâie uşor ceafa lui Malko cu cuiul grenadei.

— Ştiţi cum funcţionează, spuse ea. Dacă desfac degetele, gata cu noi. Are detonatorul foarte scurt, cam trei-patru secunde.

Malko nu răspunse. Shadia părea să manifeste o plăcere sadică etalându-şi fanatismul. Cele trei maşini se opriră la intrarea în satul Bar Youssef, care părea pustiu. Malko se întrebă dacă părintele Doury nu mersese cam departe, altfel el ar fi plătit oalele sparte, pentru că nu exista aur în maşină.

Şase sau şapte bărbaţi ieşiră de sub copertina care ascundea un jeep. Toţi aveau arme chinezeşti şi ruseşti. Erau fedayni. Shadia le dădu un ordin şi ei o luară la fugă spre biserică. Satul părea pustiu, abandonat.

— Câinii de libanezi se tem de noi, spuse ironic palestiniana. Îi facem de ruşine când ne întoarcem de pe front.

Efectiv, nu trecea o săptămână fără ca un jeep fedayn, burduşit cu bombe pe care nu reuşiseră să le planteze în Israel, să nu explodeze la trecerea printr-un sat. Era de

înţeles că locuitorii nu le ieşeau în întâmpinare cu drapele...

— Priviţi, spuse ea cu emfază.

În capătul celălalt al satului, un jeep plin de fedayni înarmaţi până în dinţi bloca drumul. Shadia îi spuse suav lui Malko:

— Sper că prietenii dumneavoastră imperialişti nu ne-au întins o cursă. Ar urma un masacru. Uite cum vom proceda. Khalil Jezzine va intra în biserică împreună cu noi doi şi cu oamenii mei. Vă reamintesc că sunteţi ostaticul nostru. Biserica va fi înconjurată de oamenii mei, care nu vor lăsa pe nimeni să intre. Fiţi sigur că am percheziţionat deja biserica. După ce Yazid numără lingourile, va veni la mine. Khalil va ieşi din biserică şi va urca în această maşină care va pleca imediat. Dumneavoastră veţi rămâne cu noi până la întoarcerea în Sabra, ca să nu aibă loc o ambuscadă... înţeles?

— Înţeles.

Nu vedea cum putea să scape.

— De altfel, adăugă Shadia pe un ton pompos, satul e împânzit de forţele de eliberare.

Malko ieşi fără chef din maşină. Urcă treptele pieţei din faţa bisericii cu impresia că urma Drumul Crucii. Jerry Cooper fuma impasibil la volanul maşinii, mai masiv ca niciodată, din cauza vestei antiglonţ.

Intrând în penumbra din biserică, Malko simţi întâi o răcoare extrem de plăcută, apoi realiză că momentul nu era potrivit pentru destindere. Shadia se aplecă la urechea mârşavului Yazid.

— Du-te să numeri lingourile.

Acesta ieşi şi închise uşa în urma lui. Malko zări oameni răspândiţi peste tot prin biserică. Erau palestinieni. Ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, parohul îşi vedea de ale lui, între sacristie şi altar.

*

* *

Un palestinian, ţâşni din desiş în faţa maşinuţei venind dinspre Beirut, agitând mitraliera.

— Nu se trece, spuse el în arabă. Satul este zonă eliberată.

Reverendul Doury îl măsură cu nespus dispreţ şi opri motorul.

— Nu ştiu de ce a fost eliberată această zonă, spuse el cu o voce plăcută de boss, dar sunt sigur că nu aţi putut să o eliberaţi de Dumnezeu. Eu sunt reprezentantul său.

— Nu aveţi voie să treceţi, repetă palestinianul îndreptând arma spre omuleţul în sutană.

Părintele Doury rămase impasibil. Făcu lent semnul crucii asupra chipului palestinianului.

— Fiule, spuse el cu simplitate, sunt omul lui Dumnezeu, chiar dacă tu nu crezi în el. Poţi să mă împuşti pe la spate, dar lui Dumnezeu nu-i place când îi sunt atacaţi slujitorii. Fă aşa cum te îndeamnă cugetul. Ai oricum iertarea mea.

Calm, o porni spre biserică. Palestinianul ezită. Avea consemn să nu lase pe nimeni să treacă, dar fedaynii evitau grijulii ciocnirile cu creştinii libanezi, ca să nu-i asmuţă împotriva lor. Yazid tocmai ieşea din biserică. El era şef şi ştia. Palestinianul strigă către el.

— Căpitane Yazid, bărbatul acesta vrea să intre în biserică.

Mătăhălosul Yazid ezită. Ce voia oare acel preot slăbănog?

Părintele Doury îl salută foarte politicos.

— Ce vreţi să faceţi? întrebă Yazid cam stingherit. Am rechiziţionat biserica.

— Biserica poate, dar nu şi pe Dumnezeu, răspunse aspru preotul. Nimeni nu mă va împiedica să ţin slujba aici, aşa cum o fac în fiecare duminică. De altfel, călugăriţele acelea au venit special pentru mine.

Două surori se îndreptau într-adevăr spre biserică şi îl salutară pe preotul iezuit. Exasperat, Yazid ridică din umeri.

— Bine, duceţi-vă. Puteţi ţine amărâta aia de slujbă imediat.

Iezuitul nu făcu nicio remarcă şi se îndreptă cu paşi rari spre platoul bisericuţei. Yazid strigă să fie lăsate să treacă şi călugăriţele. Ca să se asigure, privi trupele masate în celălalt capăt al satului. Un fedayn se îndreptă cu nonşalanţă spre cafeneaua din faţa bisericii pentru a le aduce băuturi camarazilor.

Yazid, cu un P38 la brâu îl măsură din priviri pe Jerry Cooper care aştepta lângă maşină.

— Unde este aurul?

Americanul arătă spre lăzile din partea din spate a vehiculului.

— Acolo.

— Deschideţi una.

— Deschideţi-o singur.

Palestinianul ezită, apoi trase o ladă spre el şi începu să o desfacă. Jerry Cooper îl privea placid.

*

* *

Abu Ghazaleh îşi puse mitraliera pe umăr ca să deschidă uşa cafenelei. Intră şi o închise în spatele lui. Instantaneu, simţi ceva anormal. Cafeneaua era plină de oameni tăcuţi, doar bărbaţi cu chipuri sobre. Lucru curios, nu existau consumaţii pe mese.

Rumoarea care domnea la intrarea lui se transformă brusc într-o tăcere de moarte. Abu Ghazaleh deschise gura să ceară o ladă cu Pepsi Cola, dar o închise la loc. Fără să scape sala din ochi, o porni cu spatele spre uşă. Niciunul dintre «consumatori» nu schiţase vreo mişcare.

Deschise uşor uşa, ca şi când s-ar fi temut să nu facă

zgomot. Se înverzise de frică. În momentul în care aproape ieşise, un cuţit aruncat de o mână sigură i se înfipse zece centimetri în spate. Se clătină, agăţându-se de uşă şi căzu înăuntru. Unul dintre consumatori se ridică, îi smulse cuţitul din trup şi îi tăie calm gâtul, chiar în momentul în care Yazid, deschidea o ladă plină cu nisip.

Stacojiu de furie, smulse arma de la brâu.

— Vă bateţi joc de noi, urlă el către Jerry Cooper.

— Tot ce se poate, zise americanul.

Turbat de furie, Yazid ridică arma. Nu putea să rateze un tip atât de corpolent. Pistolul pocni şi Jerry Cooper încasă glonţul între coaste. Violenţa şocului îl proiectă în caroseria maşinii, iar ochelarii îi săriră de la ochi.

Yazid nu mai trase încă o dată şi greşi. Avu impresia că un uragan îi smulge arma din mâini. Pistolul zbură în aer. Vedea pentru prima dată în viaţă o fiinţă care încasase în plin un glonţ de P.38 şi care nu păţise nimic. Nu cunoştea probabil rezistenţa nailonului combinat cu zale de metal...

— Ticălosule, zise cu simplitate Jerry. Nu vei mai tortura pe nimeni în pivniţele din Sabra.

Îl strânse de gât cu braţul enorm, se sprijini în pământ şi începu să-l dea cu capul de aripa din faţă a maşinii. Mişcările aveau forţa şi ritmicitatea unui ciocan pneumatic. La început, fedaynul urlă, apoi începu să-i curgă sânge din urechi. Ţeasta înfundase tabla a cărei vopsea se amestecase cu sângele, dar Jerry Cooper continua să lovească. Fedaynul deveni din ce în ce mai greu...

Atunci Jerry se dădu uşor la o parte şi îl izbi pentru ultima dată cu capul de zidul din piatră...

Craniul lui Yazid crăpă cu un zgomot neplăcut, şi puţină materie cenuşie se scurse printre firele de păr. Dezgustat, Jerry Cooper îi dădu drumul, având grijă să-i zdrobească mai întâi vertebrele cervicale, pentru a evita o supravieţuire nedorită. Nu putea fi niciodată prea prudent.

Fedaynii asistaseră stupefiaţi la scenă. Nu trăseseră în american, ca să nu-l rănească pe Yazid. Când se hotărâră să reacţioneze, toate geamurile cafenelei se făcură ţăndări în acelaşi timp. Un foc puternic se abătu asupra fedaynilor surprinşi. O puşcă-mitralieră aşezată pe tejghea trăgea în rafale asupra pieţei.

Pe platoul bisericii, părintele Doury surâse satisfăcut. Se întoarse cu faţa spre uşa închisă. Era rândul lui să intre în joc.

Capitolul XX

Părintele Doury răsuci uşor mânerul uşii bisericii, întredeschizând-o imperceptibil.

Se dădu înapoi, îşi şterse mâinile umede de sudoare pe sutană şi le vârî în buzunarele adânci, de unde scoase Colturile 45 cu încărcătoare înnădite. Cu un gest precis şi sec trase piedica, apoi lovi uşa cu piciorul, deschizând-o larg.

— Puternic e braţul Domnului, murmură el, deschizând focul asupra bărbaţilor îngenunchiaţi în primul rând, în faţa altarului.

*

* *

Parohul din Bar Youssef se foia nervos în jurul

tabernacolului, rugându-se la Dumnezeu să nu fie nevoit să dea prea multe împărtăşanii până la sfârşitul zilei. Adevărat, atitudinea celor cinci enoriaşi din primul rând părea exemplară, îngenunchiaţi pe scăunelele tari de rugăciune, se reculegeau cu capul în mâini.

Doi se rugau lângă uşă, şi un altul stătea în picioare în partea stângă, contemplând cucernic statuia Sfintei Fecioare.

Pietatea lor era cu atât mai mişcătoare cu cât ştia că sunt palestinieni, musulmani înverşunaţi care nu mai puseseră până atunci piciorul într-o biserică decât ca să-l anunţe pe preot că intenţionau să-i dea foc şi lui şi bisericii. Mai puţin modest, parohul din Bar Youssef ar fi putut crede că devotamentul lui faţă de Dumnezeu făcuse minuni, şi că acei necredincioşi găsiseră drumul Damascului, în loc de cel spre Tel-Aviv.

Omul bisericii deplângea totuşi faptul că cel care părea şeful ţinea strâns cu amândouă mâinile ceea ce părea o puşcă de asalt chineză cu un încărcător ce părea să nu se mai termine.

O asemenea armă nu era compatibilă cu pietatea.

Ceilalţi trei păreau la fel de bine înarmaţi. Parohul nu voia să creadă, dar i se păru că distinge între două scăunele de rugăciune părţile componente ale unei mitraliere! Avea halucinaţii. Se mai intrase în biserica lui cu puşti, mitraliere în cel mai rău caz, în zilele foarte frământate, dar niciodată cu arme colective.

Mergând de-a lungul aleii centrale, îi pândea pe cei din jur. Salută în treacăt două călugăriţe, singurele persoane din biserică fără arme.

Cel care contempla statuia Fecioarei, se pregătea de comuniune cu o grenadă, ceea ce fără urmă de îndoială era o denaturare a spiritului liturghiei.

Oftă. Casa Domnului încăpuse pe mâini rele. Ce ar fi făcut păcătoşii dacă i-ar fi dat afară? Se opri lângă

agheasmatar şi verifică pe furiş propriul Mauser ascuns sub sutană. O armă modestă de calibru 6.35, pentru a-şi ţine la respect opozanţii.

Ajungând lângă uşa bisericii, se încruntă la vederea unui grup straniu.

Khalil Jezzine părea să se fi convertit rapid, dar schimbarea credinţei îl albise la chip. Mâinile îi tremurau probabil de emoţie că se găsea în Casa Domnului. Cufundat într-un extaz interior, nici măcar nu-l salută pe paroh, pe care îl cunoştea totuşi foarte bine. Preotul nu vru să-l tulbure pe nepoftit. Nările îi fremătau totuşi şi se întrebă dacă şi când obişnuia să se ducă la moschee. Khalil Jezzine făcea pipi pe el.

Bărbatul blond de lângă Khalil îl făcu pe preot să se simtă mai liniştit. Era bine îmbrăcat şi nu părea să poarte armă. Nu putea spune acelaşi lucru despre femeia care îl însoţea. I se părea cunoscută din fotografiile ziarelor care făceau o legătură între ea şi diverse evenimente brutale şi sângeroase.

Parohul îşi dori din toată inima ca ea să fi ales calea căinţei, Deplângea faptul că strângea în mâini o grenadă şi un şirag de mătănii, doar dacă nu folosise acea armă pentru a-i mâna pe toţi acei necredincioşi spre adevărata credinţă.

Ajunse la capătul aleii. Un băiat din cor lustruia molatic într-un colţ o tavă de aramă. Parohul îi surâse. Era probabil singurul suflet nevinovat aflat în acel moment în lăcaşul de cult. Se opri. În biserică domnea o tăcere surdă şi apăsătoare, ca înaintea unei furtuni. Toţi păstrau o atitudine imobilă. Se auzi doar un zdrăngănit când o mitralieră din primul rând căzu pe dalele de piatră.

Proprietarul ei o ridică repede şi se scuză din priviri faţă de paroh, uitându-se apoi neliniştit la uşa sacristiei care dădea afară.

Preotul ridică ochii spre cer în momentul în care uşa se

întredeschise discret.

— Dumnezeule, scapă-ne de rău, murmură el.

Ca şi când ruga i-ar fi fost ascultată, uşa se deschise brusc, dând la iveală silueta slăbănoagă dar totuşi de temut a părintelui Doury.

Cele două Colturi pe care le ţinea în mâini semănau cu nişte şerpi negri şi veninoşi.

Detunăturile se succedară ca nişte focuri de artificii. Fascinat, parohul privea flăcările care ţâşneau din cele două arme.

Ţeasta bărbatului cu puşca-mitralieră, se făcu bucăţi, într-o jerbă de sânge. Vecinii lui se prăbuşiră şi ei cu pieptul ciuruit. Unul dintre ei avu timp să tragă o rafală care pulverizã cel mai frumos vitraliu. Parohul scoase un strigăt îngrozit.

— Părinte Doury!

Stând nemişcat în uşa bisericii, iezuitul îi fulgeră pe ocupanţii băncilor cu o precizie divină. Parohul îi compară cu Sfântul Gheorghe în luptă cu balaurul.

Cel care se ruga în faţa Fecioarei nu avu timp să comită un sacrilegiu aruncând grenada într-un loc sfânt. Coltul stâng clănţăni brusc, lăsându-l fără un ochi. Grenada se rostogoli sub scăunelul de rugăciune, dar nu explodă. Supravieţuitorii din primul rând, lipiţi cu spatele de tabernacol, deschiseră şi ei focul, în momentul în care parohul alergă spre altar.

Lovit drept în cap, nenorocitul se rostogoli pe dalele de piatră, împroşcând cu sânge în toate direcţiile. Glonţul îi făcuse fruntea terci. Murise cu un surâs fericit pe chip.

La rândul lor, cele două călugăriţe încercară să dispară, scâncind îngrozite. Fură prinse între două focuri, cele ale preotului şi ale palestinienilor, şi se prăbuşiră în mijlocul naosului.

Ca un Hopa-Mitică, părintele Doury dispăru din prag. Era timpul să-şi încarce Colturile. Om prevăzător, purta

între tricou şi sutană destule încărcătoare, cât să ţină piept unui asediu.

Supravieţuitorii se grupaseră în spatele tabernacolului. Preotul fu cuprins de o mânie sfântă. Fără să se teamă de gloanţele care şuierau în jur, deschise susţinut focul. Aşchii de lemn zburară în toate părţile.

Unul dintre palestinieni rămase întins pe covorul roşu al altarului, în timp ce un altul agoniza sub rămăşiţele tabernacolului. Al treilea se prăbuşi spre sacristie sub tirul precis şi mortal al părintelui Doury.

Din nefericire, băiatul din cor, o luă la fugă îngrozit în acelaşi timp. Atins de un glonţ în coloana vertebrală, rămase întins pe podea, scâncind şi urlând. Amărâtul semăna cu o omidă strivită. Părintele Doury îl absolvi mintal de păcate. Omorâse fără să vrea un nevinovat, lucru foarte supărător, dar Dumnezeu îi era martor că nu voise aşa ceva.

Schimbă încărcătoarele într-o clipă şi aşteptă.

O linişte îngrozitoare, întreruptă de câteva gemete, coborâse în biserică. Shadia strângea încă în mână grenada, vizibil depăşită de evenimente. Ce se întâmpla afară? De ce se auzeau focuri de armă? În ce capcană căzuseră fedaynii? Părintele Doury îndreptă Colturile spre ea şi spuse cu o voce puternică:

— Toată lumea afară, cu mâinile pe cap!

Khalil Jezzine era incapabil să se supună. Aflat în pragul sincopei încă de la începutul schimbului de focuri, se aştepta să moară în fiecare clipă. Gemu înfundat, căzu în genunchi şi se rostogoli pe o parte, ca o meduză uriaşă.

Cu nervii încordaţi la maximum, Malko o pândea pe Shadia. Expresia de pe chipul ei îl lămuri că se pregătea să arunce totul în aer, aşa cum promisese. Îşi adună puterile şi se aruncă pe burtă sub o bancă.

Shadia rămase singură, cu grenada în mână. Iezuitul trase o singură dată. Glonţul intră lateral prin gât şi făcu

ţăndări bulbul rahidian al palestinienei. Fără un strigăt, aceasta căzu în faţă, dând drumul grenadei.

Malko o văzu rostogolindu-se spre el. Era un model englezesc cu şanţuri adânci din fontă. Lovind-o disperat cu piciorul, o trimise cu toată forţa spre altar, acolo unde nu erau decât morţi, apoi se lipi de podea.

Părintele Doury văzuse grenada şi se adăpostise în spatele unui stâlp. Explozia zgudui naosul, spărgând şi ultimele vitralii. Acoperit de ţăndări de sticlă, corpul uneia dintre călugăriţe păru să învie pentru câteva clipe. O schijă tăie complet cablul lustrei, care se prăbuşi pe aleea centrală. Fumul suav de tămâie se amestecase cu efluviile înţepătoare ale explozivului.

Calm, părintele Doury puse Colturile la loc în sutană şi îngenunche lângă paroh. Murmură repede o rugăciune şi îi închise ochii. Făcu acelaşi lucru şi pentru cele două călugăriţe şi pentru băiatul din cor, care arătau îngrozitor.

Khalil Jezzine gemu brusc:

— Am fost atins. Mor.

Malko se ridică, se scutură de praf şi alergă spre el.

Dinspre sacristie se auzi un zgomot. Iute ca fulgerul, părintele Doury se întoarse. Colturile apărură din nou din sutană. Ultimul fedayn, ascuns în sacristie, se pregătea să deschisă uşa şi să iasă!

Iezuitul se precipită, abandonându-l pe Khalil Jezzine în grija lui Malko, dar palestinianul avu timp să se strecoare afară.

Când ajunse în prag, părintele Doury îl văzu fugind în zigzag prin mijlocul unei turme de oi. Palestinianul se întoarse şi trase o rafală la întâmplare, apoi arma i se înţepeni: glonţul tras de iezuit îi şuieră pe la ureche. Terorizat, se aruncă în spatele a două oi, încercând să se adăpostească.

Atunci începu masacrul.

Trăgând fără grabă cu ambele mâini, iezuitul se apropie

de fedaynul ascuns în spatele oilor care behăiau de durere şi de groază. Făcute ciur, mai multe animale zăceau pe o parte. Într-un final, fedaynul înţepeni într-o groapă cu o oaie în braţe. Glonţul îl nimerise drept în cap. Jumătate din mica turmă zăcea la pământ. Preotul se întoarse la biserică.

În momentul în care se întâlni cu Malko şi cu Khalil Jezzine, fu primit cu ovaţii. În faţa bisericii staţionau patru maşini americane vechi, înţesate de săteni. Aproape peste tot se puteau zări cadavrele fedaynilor. Cineva înfipsese un drapel libanez în tejgheaua cafenelei-cazemată. Cadavrul unui fedayn fusese agăţat de una dintre maşini, ca un trofeu de vânătoare

La vederea părintelui Doury, mai mulţi descărcară armele în aer şi se năpustiră spre el. Amabil, iezuitul lăsă să i se sărute mâna. Începuseră să apară femeile şi copiii, înconjurând cadavrele fedaynilor. Proprietarul oilor începu să-şi alinieze animalele împuşcate, fără să ceară socoteală nimănui.

Iezuitul făcu semnul crucii binecuvântând lumea, inclusiv pe Jerry Cooper care păzea maşina şi corpul lui Yazid.

— Dumnezeu şi-a recunoscut copiii, strigă el. Am trecut printre gloanţele acestor necredincioşi fără o zgârietură, dovadă că Dumnezeu e cu noi.

— Dumnezeu e cu noi, răcniră sătenii.

Malko era uşor ameţit de acele manifestări de bucurie. Îl întrebă pe părintele Doury:

— N-aţi avut niciodată necazuri cu episcopul după incidente ca cel de astăzi? Nu e un lucru obişnuit ca un religios în sutană să deschidă focul în biserică!

Iezuitul păru profund şocat:

— Fiule, spuse el, n-am deschis focul în biserică. Am tras de pe platoul de afară, vânându-i pe cei care profanau acel loc sfânt. M-am supus poruncilor Ecleziastului. Nu mă

consider preot decât în interiorul bisericii.

Se vedea că fusese crescut la iezuiţi. Malko îl însoţi pe Khalil Jezzine până la maşina americanului. Nu le rămânea decât să se întoarcă la Beirut şi să semneze documentele cu chinezii, înaintea altor eventuale avataruri. Nu puteau spera să aibă parte tot timpul de ajutorul unui preot de talia părintelui Doury pentru a-i scoate din bucluc.

Capitolul XXI

Degetul rănit al lui Khalil Jezzine era înfăşurat într-un pansament enorm. Libanezul îi privi cu recunoştinţă pe Malko şi pe Jerry Cooper.

— Mi-aţi salvat viaţa, spuse el pe un ton piţigăiat.

— Mulţumiţi-i mai bine părintelui Doury, spuse Malko. Dumnezeu i-a luminat mintea.

Modest, iezuitul plecă privirea. Jandarmii scoseseră din biserică trupurile victimelor masacrului şi le aliniaseră lângă zidul de piatră, alături de Yazid. Erau lipiţi unii de alţii din cauza sângelui uscat. Tăcuţi şi morocănoşi, sătenii cercetau pagubele. Fedaynii nu aveau să se întoarcă prea curând. Ultimii dintre ei erau vânaţi prin pădurile din jurul satului şi sugrumaţi gospodăreşte.

Shadia, palestiniana, rămăsese cu gura căscată ca şi când ar fi strigat. Malko întoarse capul. Mare păcat că o femeie apucase pe căi greşite, amestecându-se în aventuri atât de sângeroase...

Transpirat şi satisfăcut, Jerry Cooper radia. Împuşcase doi iepuri. Îl recuperase pe Khalil şi dăduse o lecţie

fedaynilor.

— Ne întâlnim cu chinezii la ora unu, le reaminti el. Trebuie să pornim la drum.

Se instalară în maşina lui. Părintele Doury le strânse mâna. Cu Colturile ascunse acum sub sutană, redevenise iezuitul clasic şi binevoitor.

— Eu rămân, explică el. Trebuie să ajut la repararea acestei nefericite biserici, iar bieţii oameni au rămas fără preot.

Făcu semnul crucii, binecuvântându-i şi porni cu paşi mari spre biserică.

*

* *

Chinezii erau în păr, serioşi ca nişte prelaţi, îmbrăcaţi la fel în costume albastre, aşezaţi la masa de conferinţe a lui Khalil Jezzine. Locul părea să le convină mai mult decât *Saint-Georges.* În momentul în care libanezul intră însoţit de Jerry Cooper şi de Malko, se ridicară toţi ca unul.

Malko crezu că se pregăteau să recite o maximă din cărticica roşie... Înainte de a închide uşa, Houry îl privi pieziş pe Malko, iar buzele ei schiţară muteşte două cuvinte: «Astă seară?». El înclină din cap: i se cuvenea puţină destindere...

Şeful delegaţiei chineze discuta în arabă cu Khalil Jezzine. Vorbea perfect dialectul libanez, franceza şi engleza. Libanezul tocmai le explica prezenţa lui Jerry Cooper şi a lui Malko la discuţii, datorată unor intervenţii ale duşmanilor Chinei. Cei trei îi priviră pentru prima dată binevoitor. Malko regreta că David Wise, şeful Diviziei Planuri nu era acolo ca să asiste la acea scenă emoţionantă: un demnitar chinez strângea mâna unui agent secret princiar de la Central Intelligence Agency.

— Imperialiştii socialişti nu pierd nicio ocazie să pună beţe în roate cauzei păcii, zise grav chinezul înainte de a

se aşeza la loc, dar noi, le vom dejuca întotdeauna manevrele.

Malko se abţinu să le spună că fără CIA ar fi semnat documentele cu o fantomă, aşezaţi pe o placă turnantă. El şi Jerry Cooper se retraseră cu discreţie în camera vecină. Nu trebuia să pară că se amestecă. Malko se duse în biroul de primire. Houry apăru imediat, cu un aer îngrijorat.

— Va fi cam greu să ne vedem astă seară, explică ea. Am un amant stabil care e gelos ca un saudit. Nu mă scapă din ochi. Trebuie să vii la mine acasă la opt fix.

— De ce nu vii tu la mine?

Ea clătină din cap.

— Nu. Vino tu.

Se ridică pe vârfuri şi îi şopti cu gura pe gura lui.

— Am o dorinţă nebună să fac dragoste cu tine.

Limba mică şi ascuţită îl săgetă rapid apoi se retrase.

Jerry Cooper tuşi discret. Silueta lui bloca uşa biroului.

Ochişorii îi străluceau de satisfacţie în spatele lentilelor groase.

— Au terminat, spuse el. Se pregătesc să iasă...

Atitudinea adoptată de Malko şi de Houry era în dezacord evident cu sobrietatea sexuală a Revoluţiei Culturale. Malko se întoarse în birou în momentul în care Khalil apăru cu un teanc de documente în mână.

— Am semnat pentru cincisprezece Boeing-uri, anunţă el radios, având în vedere încă alte treizeci şi cinci!

Malko se gândi că pentru preţul pe care îl plătiseră, ar fi trebuit vopsite în roşu...

— Vă las, spuse Jerry Cooper, trebuie să anunţ vestea bună. (Se apropie de Malko şi îi spuse pe un ton scăzut.) Ca să-i derutez pe concurenţi, voi face o «indiscreţie» inserând în *Le Soir* şi în *Le Jour L'Orient* de azi ştirea că mâine va fi semnat la *Saint-Georges* un contract între un om de afaceri libanez şi o delegaţie a Republicii Populare China. Când se vor duce acolo, afurisiţii vor vedea doar un

coctail nevinovat...

— Bine gândit, recunoscu Malko.

Americanul ieşi pe uşa capitonată cu piele. Suspinând ca un pachiderm rănit, Khalil aranjă documentele în seif. Îl închise şi îşi îndreptă trupul. În ochii albaştri se citea o sclipire de vitalitate.

— Ce faceţi astă seară? îl întrebă pe Malko. Mouna nu se întoarce până mâine de la Cedres şi sunt singur. Nu vreţi să cinaţi cu mine?

— Sunt cam obosit, spuse Malko diplomat. Cred că mă duc la culcare.

Nu avea rost să-i spună că Houry avea să-l însoţească.

*

* *

Locotenent-colonelul Youri Davoudian citi de trei ori paragraful din pagina a treia a ziarului *Le Soir,* anunţând semnarea unui acord pentru ziua următoare. Ochii îi sclipeau de furie. Ştia că palestinienii erau nişte incapabili şi nişte hahalere, dar de astă dată se întrecuseră pe sine.

Povestindu-i conversaţia avută cu şeful grupului de care aparţinuse Shadia, jurnalistul îi jurase:

— Îl vor răpi pe Jezzine şi îl vor executa ca să dea un exemplu...

Descrisese furia palestinienilor în asemenea termeni elogioşi încât Davoudian dormise fără grijă. Nu numai că nu-l uciseseră ci mai fuseseră ridiculizaţi şi de CIA!

Exact cum se întâmplase cu afacerea Mirage.

Colonelul KGB se uită la ceas: era trei. Avea la dispoziţie o singură zi pentru a-l elimina pe Khalil Jezzine. Nu putea să intre personal în scenă. Ruşii nu trebuiau amestecaţi cu niciun preţ în mod oficial într-o asemenea poveste. Rămase mult timp nemişcat la birou, imaginând planuri unul mai extravagant ca altul.

Într-un final, ridică receptorul şi sună la secretariatul

Aeroflot.

— Faceţi-mi legătura cu numărul 762.975 din Aman, Iordania. Cât se poate de repede.

*

* *

Houry îl aştepta după uşă şi deschise imediat.

Purta un costum din lame argintiu la baza gâtului, care se mula perfect pe sânii rotunjori. Era extrem de apetisantă. Se aruncă imediat de gâtul lui Malko.

— Amantul meu e atât de gelos că nu mă lasă să port rochii decoltate, spuse ea.

În schimb, nu purta nimic pe dedesubt. Jerseul argintiu îi reliefa formele cele mai intime de parcă ar fi fost goală.

Sună telefonul şi fata duse un deget la gură. Malko rămase nemişcat. Houry ridică receptorul. Şi conversă câteva clipe în arabă pe un ton tandru şi iubitor, apoi râse şi închise. Cu ochii strălucitori, se întoarse spre Malko.

— El era. A plecat de zece minute şi m-a sunat să vadă dacă sunt încă aici! Vino.

Îl duse de mână în cameră şi râzând, îl împinse pe pat, aşezându-se lângă el. Cu vârful degetelor de la picior, aprinse televizorul pus pe podea. Malko era uşor surprins. «Focul arzător» nu avea obiceiul să invite un bărbat ca să se uite împreună la televizor.

Pe ecran apăru un crainic mustăcios care citea nişte ştiri. Houry scoase un strigăt de bucurie.

— Iubitule!

Îşi scoase grăbită bluza, dând la iveală sânii liberi. Pantalonul avu aceeaşi soartă. Se repezi cu febrilitate la hainele lui Malko, sărutând fiecare centimetru de piele, pe măsură ce-l dezbrăca.

— Nu-ţi mai e frică? întrebă el.

Ea râse.

— Nu. Cel de pe ecran este amantul meu! Cât timp

citeşte ştirile sunt liniştită. Nu poate pleca din studio. Fă repede dragoste cu mine.

Se lipi ca o nebună de el, mângâindu-l şi sărutându-l, dar trăgând cu ochiul la ecran. Curând gemetele ei acoperiră aproape vocea crainicului, amantul ei. Se încordă în braţele lui Malko şi îl zgârie.

— Faci dragoste foarte bine, spuse ea glumeaţă după câtva timp.

Bărbatul mustăcios de pe ecran părea că o priveşte. Se ridică şi schiţă câţiva paşi de dans din buric în faţa televizorului.

— Dacă m-ar vedea, m-ar ucide, spuse ea. M-a pus să jur că îi voi fi fidelă.

Începu să se îmbrace şi Malko o imită. Fericită, fata fredona uşor. Din prag, îi spuse lui Malko:

— Poţi să vii în fiecare seară la opt, în afară de sâmbătă, când ştirile sunt la şapte şi jumătate.

Malko începu să coboare scările, gândindu-se ce bine ar fi fost dacă amantul lui Houry ar fi citit şi cotaţiile bursei.

*

* *

— Pentru castelul dumneavoastră! Elie ridică paharul cu Dom Perignon şi îl goli dintr-o înghiţitură. Mai rezervat, Malko se mulţumi să-şi înmoaie doar buzele. O tânără blondă şi fermecătoare trecu prin faţa lui ondulându-şi şoldurile. Gândul îl duse la Alexandra. Spera că mitocanul acela de baron nu o dusese la Kitzbühel, altfel temperamentul vulcanic al tinerei contese «logodite» cu Malko risca să se trezească la contactul cu zăpada...

— Vă sunt profund îndatorat, îi spuse Malko lui Elie.

Libanezul cu nasul răsfrânt clătină modest din cap.

— Situaţia noastră era cam delicată, recunoscu el. În mod oficial, nu trebuia să fim amestecaţi în acel diferend, dar considerăm că fedaynii sunt cam incomozi, iar ruşii

cam băgăreţi.

— Părintele Doury va fi anchetat? A ucis totuşi şase persoane.

Elie surâse angelic.

— Oh, nu! Suntem în perioada electorală şi ar fi considerat drept un nedemn atac la persoană. În plus, cei din sat, ar jura că a fost în legitimă apărare...

Chiar dacă unii fedayni fuseseră împuşcaţi în spate.

— Uite-l pe Harold, zise Elie.

Cu lanţul de ceas la vedere şi cu umerii ca de halterofil din cauza perniţelor, «diplomatul ereditar» se repezi spre ei.

— M-am culcat cu o fată formidabilă, începu el. Are optsprezece ani, nişte sâni... şi...

— Gata, gata, zise Elie, înseamnă că are patruzeci şi cinci, sânii până la genunchi şi ai întors-o cu spatele ca să nu-i vezi mutra...

Harold amuţi, vexat. Ca să tacă de tot, Malko îi oferi o cupă cu Dom Perignon, ceea ce îl mai înseninã. Învârti pe mână ceasul Cartier, făcându-l să sclipească, apoi spuse:

— Ştiţi cine s-a întors în oraş? Katia.

Malko aproape că înghiţi piciorul paharului.

— Ce?

Harold păru surprins:

— Ce vi se pare atât de uimitor? Probabil că prietena ei saudită s-a săturat de ea.

Elie şi Malko se uitară unul la altul. Acelaşi lucru le trecuse prin minte. În afară de ei şi de Mouna, nimeni nu cunoştea adevărata personalitate a lui Katia şi faptul că era răspunzătoare de moartea lui Mireille. De ce riscase întorcându-se la Beirut după ce fusese expulzată?

— Unde aţi văzut-o?

Harold îşi aranjă o şuviţă blondă.

— Era împreună cu Khalil. Am văzut Rolls-ul în Hamrah. Malko puse cupa pe masă, simţind cum i se strânge

stomacul. Ce căuta libanezul în compania lui Katia? Acesta nu ştia cât era de periculoasă. Se gândi la «indiscreţia» apărută în presă şi avu presentimentul unei catastrofe.

— Ce aţi păţit? zise Harold. S-ar spune că...

Malko şi Elie coborau deja scara. Se opriră la intrare ca să dea un telefon, dar soneria sună în gol în apartamentul lui Khalil.

Încercară şi la «institutul de frumuseţe», dar fără rezultat.

— Trebuie să mergem acolo, spuse Malko.

Capitolul XXII

Singur, singurel în apartament, Khalil se plictisea. Se gândea să se ducă la *Club* pe la miezul nopţii şi să găsească o fată. Sună telefonul. Puse paharul cu coniac pe măsuţă şi se îndreptă greoi spre aparat.

— Khalil?

Era Katia. Libanezul simţi o nelinişte subtilă gâdilându-i stomacul. Scurta întâlnire avută cu «maseuza» îl lăsase nesatisfăcut. De atunci, Katia nu-i mai dăduse nicio atenţie. Khalil îşi îndulci vocea.

— Ce s-a întâmplat cu tine pisicuţo?

Absenţa lui Mouna era providenţială.

— Am fost plecată, ocoli Katia răspunsul.

Khalil continuă mai îndrăzneţ:

— Mouna nu e acasă. A plecat la Cedres.

— Ah, bine, zise Katia.

Khalil se temu să nu închidă şi îi propuse repede:

— N-ai vrea să bem ceva? Sunt singur.

O simţi pe Katia ezitând.

— Poate mai încolo. Vino mai bine să mă iei. Sunt la *Café de Paris.*

— Ajung în cinci minute, se grăbi să spună Khalil.

Închise repede telefonul, de teamă să nu se răzgândească. Era nebun de bucurie. Katia acceptase să se întâlnească singură cu el! Îşi imagină picioarele lungi şi chipul dur şi frumos cizelat, doar pentru el.

*

* *

Rolls-ul se opri pe banda a doua şi Katia apăru imediat. Trupul lui Khalil fu invadat de dorinţă şi mâna grăsulie îi tremură. Fata purta un şort minuscul din satin negru, foarte mulat, ghetele lungi Cardin şi o bluză de jerseu lipită de sânii mici. Când se aplecă spre el să-l sărute, îi simţi parfumul ameţitor şi puternic. Incapabil să se abţină, puse mâna mare pe coapsa lui Katia.

Cât era de frumoasă! I se uscase gura de emoţie.

— E prea multă lume la *Club,* spuse el ipocrit. Mai bine mergem în altă parte.

Se temea să nu fie surprins de cunoscuţi. Ar fi fost prea de tot. Nu îndrăznea să o ducă la el acasă. Picioarele lungi îi creau un delir erotic total.

— Am putea bea ceva la mine, sugeră Katia.

Khalil aproape că întoarse maşina pe loc. Nu stătu să judece de ce i se arunca în braţe Katia, atât de repede şi de direct. Avea poate nevoie de bani, sau poate căuta ceva nou. De frică să nu se răzgândească, conducea cât de repede îi permitea corpolenţa. Mâna de pe coapsă începu să tatoneze mai sus, simţind căldura trupului. Luă maşinal piciorul de pe acceleraţie. Un taxi claxonă furios, făcându-l să vireze brusc.

— Eşti frumoasă, spuse ei, cu tonul unui înfometat în

faţa unei mese pline de bunătăţi.

Katia nu răspunse. Auzise aşa ceva de multe ori. De la femei sau de la bărbaţi.

Bărbatul acceleră, ţinând în continuare mâna între coapsele fetei, fără să observe privirea de nepătruns din spatele ochelarilor negri.

*

* *

— Întinde-te, ai să te simţi bine.

Khalil Jezzine se supuse. Echipamentul cabinetului de consultaţii îl excita teribil. După toate experienţele sexuale avute până atunci, simţea nevoia unor puneri în scenă uneori complicate. O sorbea din ochi pe Katia. Ea dăduse drumul la muzică şi îl servise cu un pahar mare cu scotch.

Se întinse pe fotoliul mare, relaxându-se cu voluptate. Pernele se înfundară sub greutatea enormă. Katia se proţăpi în faţa lui cu picioarele depărtate şi cu mâinile pe şolduri, mai atrăgătoare ca niciodată. Pe sub mătasea bluzei i se ghiceau sfârcurile. Simţi cum i se usucă gura. Simţindu-i privirile, ea îşi descheie încet nasturii, se aplecă asupra lui şi gura pofticioasă sărută pielea umedă.

După ce termină cu ultimul nasture îşi îndreptă trupul.

— Ce vrei să-ţi fac?

— Tot ce vrei, spuse Khalil, în culmea fericirii.

Katia surâse ambiguu.

— Atunci trebuie să te leg mai întâi.

Se aplecă întorcându-i spatele, şi luă dintr-un sertar nişte chingi. Văzându-i şalele cambrate pe care se mula mătasea neagră, Khalil îşi pierdu capul. Ar fi putut să-l lege şi cu lanţuri şi n-ar fi fost mai fericit. Fata îi imobiliză mai întâi picioarele cu nişte chingi subţiri de piele, apoi îi legă mâinile de cadrul fotoliului.

Din cauza greutăţii corpului, care îl ţintuia de perne, Khalil nu mai putea face nicio mişcare.

Katia dădu muzica mai tare. Era un dans arab. Luă o pernă şi se aşeză pe podea, lângă fotoliu. Khalil transpirase de dorinţă. Cu gesturi precise, ea începu să-i desfacă pantalonul. Gemu de fericire şi se zvârcoli când veşmântul îi trecu peste glezne.

Katia începu să-l mângâie foarte uşor. Ce simţea depăşea orice imaginaţie. Răsuci puţin capul, admirând-o. Îi vedea din profil sânul frumos conturat, prin bluza descheiată. Ea îşi apropie mâna dreaptă de faţa lui Khalil.

— Ştii ce e asta? întrebă.

Îi arată cele două cuburi de aur montate pe inel, fiecare împodobit cu o gheară ascuţită, pe care le purta întotdeauna pe inelar şi pe degetul mijlociu.

El surâse.

— Nu.

— Este copia unei bijuterii foarte vechi. Împărăteasa Ts'eu-Hi purta asemenea gheare la începutul secolului, în 1900.

În acel moment, Khalil nu avea chef de lecţii de istorie.

— Mângâie-mă, murmură el.

Katia nu răspunse. Apucă strâns cu mâna dreaptă sexul libanezului.

În acea clipă, cineva sună lung şi insistent la uşă.

— Cine e? întrebă bărbatul.

Katia ridică nepăsătoare din umeri.

— Nu ştiu şi n-are nicio importanţă.

Mâna ei executa un du-te-vino pe membrul lui Khalil. Acesta scoase brusc un urlet dementţial, răguşit şi neomenesc. Katia îi înfipsese pe neaşteptate ghearele de aur în sex.

*

* *

Malko tresări la auzul strigătului. Elie ţinea în continuare mâna pe sonerie. Uşa era blindată şi protejată

de trei încuietori de siguranţă. Nu putea fi deschisă nici dacă se trăgea în ea.

— Se pregăteşte să-l ucidă, zise el. Trebuie să facem ceva.

Elie clătină din cap.

— Va fi dificil să intrăm. Cunosc apartamentul, nu are altă ieşire. Trebuie să chemăm Brigada 16 şi să aruncăm uşa în aer cu bazooka...

— Nu ştie că e inutil ce face, spuse Malko.

Precauţiile lui Jerry Cooper se întorceau împotriva lui Khalil Jezzine. Elie se precipită spre ascensor.

— Aşteptaţi aici, mă duc să telefonez la Brigadă.

Un nou urlet îl făcu pe Malko să se înfioare. Ce pusese Katia la cale?

*

* *

Mâna din jurul sexului urcă lent şi cele două gheare zgâriară adânc pielea. Khalil urlă atât de tare încât se sufocă. Durerea îi golise mintea. Katia spuse pe un ton suav:

— Mi-ai spus că pot să-ţi fac ce vreau.

Libanezul de abia reuşi să ridice capul.

— Am semnat azi dimineaţă, urlă el. Am semnat! Nu mai puteţi face nimic. Opreşte-te. Dezleagă-mă ticăloaso!

Ochii lui Katia îl fulgerară de după lentilele întunecate.

— Ba da Khalil, pot încă să te ucid, spuse ea cu o voce dulce. Te-ai crezut tare, punând heroină în portbagajul maşinii lui Alia... Ai să plăteşti.

Khalil Jezzine nu o mai asculta.

O înjura, striga, plângea. Sexul zgâriat îl ardea. Când îi simţi degetele strângând din nou membrul, urlă înainte să-i facă ceva. Ghearele se înfipseră din nou în carne, mai adânc decât prima oară.

Cu un gest sec, mâna lui Katia sfâşia pielea delicată,

făcând să ţâşnească abundent sângele. Khalil îşi pierdu cunoştinţa într-un spasm de durere. Katia îşi contemplă satisfăcută opera. Plină de răutate, atinse uşor glandul cu vârful ascuţit, pe care apoi îl înfipse şi trase o bucăţică de carne, chiar din locul unde se întâlneau miile de terminaţii nervoase.

Durerea neomenească îl făcu pe Khalil să-şi recapete cunoştinţa. Se sufocă de durere. Katia se opri puţin şi îi luă pulsul. Voia să evite un accident cardiac înainte de a-l fi făcut să plătească tot.

Îşi aminti de Malko şi simţi cum o invadează ura. Pe el ar fi vrut să-l aibă la cheremul ei, să-l audă urlând de durere.

Lovituri violente zguduiră uşa de la intrare. Katia se ridică şi alergă în picioarele goale să asculte ce se petrecea afară. Se întoarse şi se aplecă asupra lui Khalil.

— Brigada 16 e afară, spuse ea cu o satisfacţie întunecată, dar nu va putea intra din cauza barei de fier.

Îşi puse una dintre gheare pe degetul mijlociu de la mâna stângă şi începu să atingă uşor membrul lui Khalil. La început îl înţepă uşor ca să-l trezească la viaţă, apoi cele două gheare se înfipseră în acelaşi timp în pielea delicată, rupând-o ca pe o hârtie. Între picioarele lui Khalil se formase o baltă de sânge.

Cu privirea fixă, Katia înfipse în continuare ghearele de aur, sfâşiind din ce în ce mai tare sexul. Khalil urla încontinuu, pe un ton ascuţit, de parcă înnebunise de durere. Loviturile din spatele uşii se înteţiseră.

*

* *

Înghesuiţi pe palierul de dedesubt, vecinii se uitau cum încercau poliţiştii Brigăzii 16 să spargă uşa. Lăcătuşul chemat în ajutor se ridică descurajat.

— Va dura ore în şir, sunt încuietori de siguranţă.

Tresărea la fiecare urlet al lui Khalil. Strigătele erau insuportabile, încât îi venea să-şi astupe urechile.

— Ce-i face? întrebă căpitanul cu beretă roşie..

Malko nu îndrăznea să se gândească.

— Trebuie să folosim o bazooka. Spuse el, altfel până intrăm are timp să-l ucidă de zece ori.

Poliţistul clătină din cap:

— Nu am şi mi-ar trebui o autorizaţie din partea şefului poliţiei.

— Poate cu o grenadă... sugeră Elie.

— Nu am, spuse poliţistul.

Elie schimbă o privire cu Malko.

— Poate că găsesc eu una.

Dându-i la o parte pe poliţişti, o luă la goană pe scări, urmărit de strigătele lui Khalil Jezzine.

*

* *

Katia înfipse gheara din mâna dreaptă aproape până la canalul uretrei şi Khalil avu un tremur de agonie. Foarte încet, fata începu să tragă. Sexul libanezului semăna cu o banană prost curăţată. Fâşii însângerate atârnau pe testicule. Uneori leşina, alteori urla ca o fiară, atunci când Katia scormonea un nou nerv.

Ca halucinată, cu ochii ficşi, ea îşi continua mişcarea de înaintare spre oroare, închipuindu-şi că victima era Malko.

Un jet de sânge, ca un orgasm atroce îi stropi faţa. Se şterse distrată, apoi ca să mai schimbe, înfipse una dintre gheare în testiculul stâng. Khalil ţâşni ca o balenă afară din apă şi căzu la loc pe fotoliu.

— Ah! Oh!

Leşină. Contrariată de eroarea făcută, ea scoase gheara. Nu trebuia să-l omoare pe Khalil, mă rog, nu imediat.

O explozie violentă, venind dinspre intrare, o făcu să tresară. Mirosul înţepător de exploziv invadă

apartamentul. Katia se ridică şi dădu buzna pe coridor. În dublura de oţel a uşii apăruse o gaură cât un cap de copil. Una dintre broaşte fusese smulsă şi atârna. O voce strigă în arabă:

— Deschideţi imediat!

Katia surâse în întuneric. Bara era la locul ei. Se întoarse în sala de masaj. Luă o fiolă cu un lichid de culoarea chihlimbarului şi umplu cu el o seringă. O puse în apropiere şi reîncepu oribilul masaj, de jos în sus. Pielea fiind toată sfâşiată, tăia direct în carne. Khalil Jezzine scotea doar un horcăit continuu, întrerupt de strigăte ascuţite ca de nebun... Balta de sânge de sub el se lăţea implacabil.

Era deja prea târziu să mai fie salvat.

*

* *

Elie agăţă grenada de clanţă şi smulse cuiul. Din trei salturi ajunse la Malko şi la poliţiştii adăpostiţi la etajul inferior. Sergentul Brigăzii 16 remarcă:

— Nu e prea corect...

Malko se întoarse spre el şi spuse cu asprime:

— Ce se întâmplă în interior, nici atât...

Cartierul era în stare de asediu. Proiectoarele instalate pe acoperişul vecin al imobilului Crucii Roşii luminau ultimul etaj. O ambulanţă aştepta jos. Trezit de Malko, Jerry Cooper li se alăturase consternat.

Grenada explodă zguduind pereţii. Poliţiştii întinşi pe burtă se ridicară. Malko îl scutură pe lăcătuşul îngrozit.

— Duceţi-vă.

Lucrătorul se lipi de uşă şi reuşi să-şi strecoare mâna în interior, căutând să deschidă cele două încuietori rămase. Se auzi un declic: una din încuietori se deschisese. Deodată, lăcătuşul se întoarse spre ceilalţi:

— E o bară. S-a înţepenit.

Se încordă ca să o smulgă şi scoase un urlet ascuţit.

Îşi trase repede mâna înapoi, plină de dâre sângerânde... Katia venise cu paşi de lup să-l împiedice să continue.

— Mă las păgubaş, spuse el. Puteţi să-mi daţi şi zece mii de lire.

Malko îngenunche imediat în locul lui şi îşi strecură braţul prin uşă. În zece secunde descuie şi ultima încuietoare. Mai rămăsese bara. Cu un efort supraomenesc, o scoase din lăcaş. Uşa se întredeschise. Poliţiştii năvăliră pe urmele lui Malko în apartamentul neluminat.

*

* *

Din ceea ce fusese mândria lui Khalil Jezzine mai rămăseseră doar nişte fâşii de piele. Ghearele de aur nu mai aveau unde să se înfigă. Oricum, Katia le lăsase în mâna lăcătuşului. Nu putea să mai ţină mult, era o chestiune de minute.

Luă seringa pregătită, puse acul şi împinse pistonul. Khalil fu apucat brusc de un tremur convulsiv şi gemu. Katia aruncă seringa şi se aplecă la urechea lui:

— Ţi-am injectat acid în vezică, şuieră ea. Ai să suferi ca un martir.

*

* *

Malko ajunse primul în salonul de frumuseţe şi se opri, cuprins de oroare. Mirosul de sânge şi de urină era insuportabil. Spectacolul nu putea fi descris în cuvinte. Un poliţist tânăr care intrase după el se întoarse şi vomă.

Khalil era însă singur.

Malko îşi amintea topografia apartamentului. Se repezi la cealaltă uşă şi dădu nas în nas cu Katia. Avu timp să vadă gheara care îi vizau ochii şi făcu un salt în spate.

— Atenţie, e aici!

Elie năvăli împreună cu poliţiştii. Fără să şovăie, Katia se izbi de fereastra închisă şi se aruncă în gol. Mulţimea de jos scoase un strigăt puternic.

Doi infirmieri îl urcaseră deja pe Khalil pe o targă. Încă respira, dar urla fără încetare. Fu coborât cu infinite precauţii. Malko şi Elie îl urmau. Malko se urcă în Alfa Romeo care porni după ambulanţă. Vremea se răcorise, şi nu era nici picior de om pe stradă. Sirena făcea să tresară negustorii de portocale strânşi în jurul lămpilor cu acetilenă, pe malul mării. Lumina albastră intermitentă lucea sinistru. Legănat de maşină, Malko se forţa să-şi înfrâneze dezgustul. Khalil nu merita o soartă atât de oribilă.

Lumina albastră se stinse şi ambulanţa încetini vizibil. Elie frână, întoarse capul şi întâlni privirea ostenită a lui Malko.

*

* *

Malko reciti gânditor telexul lui Jerry Cooper. Mouna îl aştepta în camera de alături, şi mai frumoasă în hainele de doliu.

«Contractul până la urmă semnat. Operaţiune din nefericire terminată cu un prejudiciu extrem pentru Khalil Jezzine».

Mereu aceeaşi artă a subînţelesului. Cei de la Central Intelligence Agency erau totuşi oameni de societate.